

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

СТИВЪН КАНЕЛ

ПРЕД ТОЗИ РОМАН
УЖИЛВАНЕТО
ИЗГЛЕЖДА КАТО УХАПВАНЕ
ОТ КОМАР!

МОШЩЕНИКЪТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

СТИВЪН КАНЕЛ МОШЕНИКЪТ

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Винаги е имало и ще има очарователни, интелигентни и хитри измамници.

Но гротмайстор в Играта — изобретателен и неуловим, като Биано Бейтс — се ражда веднъж. Подвизите му са толкова легендарни, че му спечелват титлата Крал на измамниците. Но царуването му е застрашено, когато обира на покер мафията Джо Рина — Танцъора.

Танцъора пребива Биано почти до смърт. Измамникът е разколебан и смята да приключи с кариерата си на мошеник, когато едно зверско убийство го подтиква да организира своя последен шедевър — сатанински план, който трябва да унищожи Джо Рина.

ПРОЛОГ

*„Да мамши означава да умееш да
омагьосваш.“*

Платон

Покерът е мечтата на мошениците. Играчите бяха от категорията на талантливите аматьори, а залозите — неограничени. Носеха се слухове, че хиляди долари редовно сменят притежателя си в една игра само със специални покани, която започваше точно в седем и трийсет всеки вторник вечерта в луксозната гардеробна на извънградския клуб край Грийнсбъро, Ню Джърси. Имаше един банкер от Кливланд, който залагаше боязливо и отказваше да вдигне залога, дори когато държеше сигурни печеливши карти. Освен това се връзваше на блъфове като кученце след камион. Имаше и един собственик на магазин за електроника, който постоянно се обливаше в лъскавината на собствената си пот и беше безсрамен лъжец. Имаше и двама братя от Грийнсбъро. Опитваха се да играят в комбина, но винаги погрешно тълкуваха знаците, които си правеха, и все не се разбираха. Говореха грубо, пиеха много и накрая губеха пет от всеки шест ръце.

Там ходеше и Джоузеф Рина. Беше висок само метър и седемдесет, но много обаятелен. Излъчваше сила и беше красив като кинозвезда. Говореше се, че е бос на мафията в Ню Джърси, макар да не бе осъждан. Уличното му прозвище беше Джо Танцъора. Седеше до покритата със зелено сукно маса, облечен в съвършено скроен костюм от Армани. Държеше се настрана от другите и играеше без да коментира, а красивото му лице не издаваше нищо. Джо Рина се включваше в играта веднъж месечно. Идваше с кола от Атлантик Сити и обикновено печелеше.

От дясната му страна седеше Биано Бейтс, който от един месец се опитваше да влезе в тази игра с високи залози. Беше известен с проникателността и мошеничествата си, затова играеше инкогнито,

под името Франк Лемей. Чернокос и хубавец, той винаги бе злоупотребявал с външността и чара си.

Макар че беше покерджия от световна класа, Биано никога не разчиташе само на уменията си. Той имаше две „помощни средства“, с които действаше подмолно. Едното беше щипка за банкноти. Слагаше я на масата пред себе си. Щипката беше лъскава и отразяваше светлината, но само към него. Погледнеш ли я от друг ъгъл, тя изглеждаше матова. Биано раздаваше картите над щипката и ги виждаше. Другото помощно средство държеше в дланта си. Използваше го, когато не беше негов ред да раздава. Това беше микроскопичен перископ. Биано го държеше в ръката си, сложена на зеленото сукно, нагласяйки го така, че да гледа картите през пространството между пръстите си. Тези две приспособления плюс вродената му дарба го правеха непобедим.

В десет и трийсет Биано Бейтс, или Франк Лемей, водеше с осемдесет и шест хиляди долара. Чиповете бяха подредени в колони пред него като разноцветни войници, заловени в битка.

В единайсет направиха почивка и Биано се озова до Джо Танцъора в ярко осветената тоалетна. Плочките и хромираните повърхности блестяха под лампите на тавана и двамата мъже извиваха жълти струи в лъскавата порцеланова чиния като две момчета, надпреварващи се кой ще се изпикае по-надалеч.

— Хубави карти ти идват — безпристрастно отбеляза Джо Рина. Красивото му лице не показва и намек за опасност.

— Понякога става така — отговори Биано, наблюдавайки как урината им се смесва и се стича в канала.

— Често искаш шеста карта — продължи Джо, говорейки за избраната от раздаващия картите игра, която Биано предпочиташе, защото след като раздадеше петата карта, играчите можеха да заменят която и да е от картите си за шеста, преди да започне залагането.

Биано харесваше тази игра, защото можеше да види повече карти с помощта на щипката за банкноти.

— Да — ухили се той. — Този път ми вървеше.

— Чувал ли си за Смит Сапунения? — тихо попита Джо.

— Не.

Биано се уплаши, че разказът ще бъде някакво ужасно предупреждение.

— Наричаха го така, защото бележеше картите със сапун. Държеше малко късче между показалеца и средния си пръст и правеше ивици на картите. Сапунения печелеше много в Атлантик Сити, когато бях малък... Караше голям черен кадилак. Ние, децата, го харесвахме... Жени, страхотни дрехи. Само от италиански или френски моделиери. Всичко вървеше чудесно до осемнайсети юни 1978... В този ден ние променихме решението си да бъдем като Сапунения.

— Така ли? — с изкуствена усмивка попита Биано, сетне вдигна ципа на панталона си и се приближи до мивката. Нямахше желание да чуе края на историята.

След миг отражението на Джо Танцъора се присъедини към неговото в огледалото.

— Да. Горкият Смит беше заловен да лъже някакви покерджии в „Пурпурният тигър“ — малък клуб до пристанището. Играчите, които мамил, били сериозни и се вбесили, защото му вярвали. Хванали го и го разчленили жив.

— Моля?

— Мисля, че единият е бил лекар във Виетнам. Ампутирал Сапунения парче по парче, а другите го държали. Имали щипки за затискане на вените и артериите, за да не кърви. Живял петнайсет-двайсет минути. Когато отрязали лявата му ръка, сърцето на горкия Смит спряло.

Някой пусна водата в тоалетната зад тях.

— Това е адски добра причина да не лъжеш — успя да каже Биано. Вътрешностите му бяха смразени като усмивката.

— И аз мисля така — рече Джо и без да променя израза на великолепно си лице с орлов нос, се отдалечи от мивката.

Разказът постигна целта си. Биано прецени, че осемдесет и шест хиляди са много пари и реши да не печели повече, може би дори да загуби част от тях, докато дойде време играта да свърши.

Това стана точно в полунощ. Той осребри чипове за седемдесет и осем хиляди долара. Джо Рина излезе, без да каже нищо. Биано остана в бара. Около час разговаря със загубилите, пи, черпи ги и каза на всеки, че тази нощ са му се падали най-хубавите карти през живота. В един и половина излезе от почти опустелия извънградски клуб и тръгна към взетата под наем кола.

Онова, което му се случи на паркинга, не беше толкова неприятно, колкото историята със Смит Сапунения, но със сигурност постигна целта си.

Тъкмо стигна до колата и се наведе да сложи куфарчето си в багажника, когато силен удар в тила го накара да залитне. Цапардосаха го с такава сила, че Биано мигновено падна на колене и разцепи челото си на задната броня. Завъртя се непохватно, точно навреме, за да види как от тъмнината изскача един стик за голф, насочващ се право към лицето му. Последва адски рязък удар, който строши предните зъби и разби челюстта му, изкривявайки я ужасно. Биано се строполи на паважа, сетне изсумтя от непоносимата болка, когато следващите четири удара със стика счупиха третото, петото и седмото ребро на гърба му и раздробиха ключицата и синусната му кухина.

Той изпаднаше в безсъзнание, когато Джо Рина доближи красивото си лице толкова близо до него, че Биано долови мириса на дъха и на ментовия му одеколон.

— Изглеждаш много зле, господин Лемей — рече мафиотът. — Можеш да изпълниш онзи номер на глутницата биволи тук, но би трябвало да си по-умен, когато се опитваш да мамиш Джоузеф Рина.

Биано не беше в състояние да говори. Челюстта му бе затлачена от парченца кости.

— А сега ще си взема парите. Но позволи ми да те уверя, че много ми помогна — престорено учтиво каза Джо Танцъора. — Напоследък имам неприятности с физическите упражнения. Благодаря за гимнастиката.

Джо се изправи. После Биано изпита истинска агония, когато още два удара се стовариха върху тялото му. Започна да храчи кръв. Вярно, беше ранен лошо, но най-важното бе, че почувства как нещо в него умира. Сякаш най-характерната му черта — очарователната му самонадеяност — го напусна, досущ пушек през отворен прозорец. Именно самочувствието и егоцентричността му го правеха най-добрият. Докато изпаднаше в безсъзнание, той знаеше, че ако оцелее, никога няма да бъде същият.

Събуди се в Ню Джърси, в районната болница. Намираше се в спешното отделение. Медицинските сестри му казаха, че са го оперирали десет часа. Цяла нощ три екипа ортопеди и неврохирурзи наместваха натрошеното му лице и тяло. Зашили с тел челюстта му.

До леглото му имаше големи ножици. Щом дойде в съзнание, за да разбира какво му говорят, сестрите казаха, че ако му се повръща от упойките или от антибиотиците, да вземе ножиците и да среже телта, за да не повърне в трахеята или в дробовете си и да се задуши и да умре. Мъдър съвет.

Биано агонизира няколко седмици. Всеки сантиметър от тялото му пулсираше. Дори внушителният списък от лекарства, които взимаше, не прогони напълно болката.

Щатската полиция на Ню Джърси взе показания в болничната му стая. Той им говореше през защитата си с тел уста, произнасяйки думите като любител вентролог. Представи се като Франк Лемей, защото имаше три заповеди за арест за криминални измами и различни други изтънчени мошенически игри. Освен това беше в списъка на десетте най-търсени престъпници в страната. По-добре властите да мислят, че Джо Рина е пребил Франк Лемей. Не им каза, че няма намерение да свидетелства срещу красивия бос на мафията.

Старият му приятел и партньор на карти Фреди Фийнберг Трипръстия го посети. Сивокосият мошеник стъписан погледна Биано, който още беше подут и потъмнял като загниващ плод.

— Господи, приличаш на шибана жертва на коремен тиф. Казах ти да внимаваш, Биано. Да се пазиш от Джо Рина.

После Фреди му разказа за слуха, който се носеше по улиците. Танцъора още бил бесен, защото Франк Лемей не проявил благоволенieto и здравия разум да умре на паркинга пред извънградския клуб, както се очаквало от него. Разказа му и как от време на време братята Рина се отървавали от труповете. Това беше още една история, която Биано не желаше да чуе.

Полицаяте му казаха, че някаква прокурорка от Ню Джърси на име Виктория Харт ще дойде да го разпита, преди да подаде срещу Джо Рина оплакване за нападение с намерение за убийство. И тъй като Танцъора беше популярна таблоидна звезда, пресата щеше да довтаса. Беше само въпрос на време да установят истинската му самоличност, затова Биано се изключи от плетеницата електроди и венозни игли, и накуцвайки, избяга от болницата. Това беше ход, който спаси живота му, но сега се крепеше на ръба на скалата, вторачен в пейзаж на отмъщение и насилие, който щеше да го промени завинаги.

ПЪРВА ЧАСТ

ЖЕРТВАТА

„Никога не давай на един наивник равен шанс.“

Едуард Франсис
Олби

1.

ПРИЯТЕЛКИ, КУХНЕНСКИ АСАНСЬОР И ПЛАСТМАСОВА ЧАША

Някои хора учудваха Виктория Харт. Например Карол Сесник. Работеше като медицинска сестра в педиатрията на местната детска болница и от една година посещаваше вечерни курсове, за да получи диплома, с надеждата да започне частна практика. Какво я прихвана, че рискува живота си и се изложи на смъртна опасност, когато народът от великия щат градина Ню Джърси поиска да напъха в затвора с жълти тухлени стени „Рейуей“ онзи боклук Джо Рина? След като дадеше показания, Карол щеше да бъде включена в програмата за закрила на свидетеля. Щеше да живее в студен щат като Минесота. Животът ѝ щеше да бъде напълно променен и безспорно съсипан. Но въпреки това Карол рискува всичко, за да може Виктория Харт, щатски прокурор от Ню Джърси, да ритне мафията по задника и да осъди нисичкия и невероятно красив мръсник, който пристъпваше на пръсти. Процесът ще бъде труден, помисли си Виктория, но ще го спечеля на всяка цена.

Обвинението гласеше, че трийсет и осем годишният дон на мафията е загубил пари на покер в задната стая на извънградския клуб край Грийнсбъро. Победителят, човек на име Франк Лемей, е бил пребит на паркинга почти до смърт със стик за голф, докато се качвал в колата си. Спечелените седемдесет и осем хиляди долара са били откраднати. А после, преди да назначат Виктория по случая, потърпевшият избягал от болницата. Никой не го беше виждал оттогава. Портфейлът и кредитната карта, които бе оставил в администрацията на болницата, се оказаха на един човек, починал преди две години. Името беше измислено. Франк Лемей не съществуваше. Делото срещу Джо Рина беше на път да бъде прекратено, когато Карол Сесник се появи и заяви, че чакала един приятел на паркинга и видяла всичко. Тя стана главният свидетел на държавата, след като жертвата бе изчезнала.

От време на време в трентънската преса наричаха Виктория Харт Вики Лисицата, защото често използваше нестандартна юридическа стратегия, за да постигне успех в съдебната зала. Обвинението срещу Джо Рина, предявено без тъжител, я принуди да изхаби много мастило — нещо, което тя предпочиташе да не прави.

Виктория загрижено погледна през задното стъкло на колата.

— Чисто ли е зад нас? — обърна се тя към полицейския шофьор, който имаше врат на щангист.

— Ще взема още една предпазна мярка, но не виждам никой отзад — отговори той, после натисна газта и направи рязък завой пред една неосветена бензиностанция.

Стрелна се по някаква тъмна уличка, свърна наляво покрай редицата жилищни сгради, направи бърз U-образен завой, спря и угаси фаровете. Никой не ги следеше. Виктория знаеше, че предпазните мерки са необходими, но след две седмици бяха станали ужасно досадни.

Колата бе избрана преди няколко минути от подредените в щатския полицейски паркинг петдесет сини лимузини. Правеха го, за да се опитат да избегнат проследяващите устройства, които биха могли да бъдат поставени, ако Виктория използваше една и съща кола повече от веднъж. Тя подозираше, че Джоузеф Рина е способен на всичко, включително и убийство, за да прекрати делото срещу него. Процесът трябваше да започне след два дни и Виктория посещаваше нощем свидетелката си, за да я подготви за показанията.

Бележките на Виктория за първия ден в съда бяха надраскани с фанатично прегледния ѝ почерк в жълтия служебен тефтер, прибран в дипломатическото ѝ куфарче. Беше готова с встъпителната си реч. Щеше да разходи съдебните заседатели из гробището на тиранията на мафията на Рина. Това щеше да бъде ужасяващ урок по история и тя се надяваше да покаже истинския облик на онова дребно лайно със свършени зъби и къдрави черни коси.

Гил Грийн, областният прокурор, ѝ бе възложил обвинението, защото Вики Лисицата беше популярна сред медиите и бе спечелила почти всичките си дела, но този път изборът на съдебни заседатели протичаше трудно. Ню Джърси използваше метода „Донахю“, което означаваше, че обвинението и защитата трябваше да разпитат всеки кандидат пред останалите. Това беше рисковано, защото можеше да

обидиш някой от заседателите, когото по-късно ще бъдеш принуден да приемеш. Разпитът продължаваше вече цяла седмица. Според Виктория съставът от евентуални съдебни заседатели беше изключително несполучлив и в полза на защитата. Списъците бяха пълни с необразовани цветнокожи мъже, които нямаше да съчувстват на обвинението. Системата вече ги беше лишила от граждански права и те щяха да видят Джо Рина като пример, проявил неуважение към градските власти и спечелил. Накрая тя наруши главното правило за избор на съдебни заседатели и използва последното си право на безусловно възражение, за да отстрани един двайсет и пет годишен сицилианец, скитник, който несъмнено щеше да гласува за оправдателна присъда.

След три дни на подбор Виктория изпитваше безпокойство относно съдебните заседатели. Защитникът Джери Коен, от друга страна, изглеждаше доволен. През цялото време на разпита експертите по избиране на съдебни заседатели седяха около него, шушукаха, сочеха и му подхвърляха листове хартия. Докато разпитваха кандидатите, Джери мъдро клатеше глава и после решаваше дали да използва правото си на безусловно възражение, да освободи кандидата или да го приеме. Виктория трябваше да разчита на инстинкта си. Нямаше психолог, който да ѝ прави справки за миналото им. Помагаше ѝ само Дейвид Франкфуртър.

Високият мършав двайсет и седем годишен помощник на щатския прокурор беше правнук на бившия председател на Върховния съд.

Виктория и Дейвид се вглеждаха изпитателно в кандидатите за съдебни заседатели и се опитваха да ги избират по индивидуалност. Тя искаше да има повече жени. Предпочиташе омъжените, чиновничките и образованите с деца — хора, които щяха да видят Джо Танцъора такъв, какъвто наистина беше, а не като очарователен емигрант, с ореол от романтичност, обвиваща го досущ дреха от Армани. Особено я тревожеха кандидати номер десет и дванайсет — и двамата млади и безработни мъже, които не се вместили в приемливия профил. Остана ѝ правото да избере още само един и може би щеше да бъде принудена да приеме следващия кандидат — какъвто и да беше. Той щеше да бъде разпитан на другия ден и процесът щеше да започне на следващата сутрин.

Шофьорът най-сетне кимна доволно, запали фаровете и потегли. Късно следобед неочаквано се бе разразила гръмотевична буря и светкавиците осветяваха хоризонта като проблясъци от далечен артилерийски огън.

След десет минути пристигнаха в подземния гараж на Трентън Тауърс. Минаха покрай нещо, което приличаше на празен сив микробус, без да му обръщат внимание. Не забелязаха, че стъклата са затъмнени.

Виктория се качи на четиринайсетия етаж със стария асансьор за осем души. Сградата беше строена в средата на 50-те, но тя я бе избрала, защото имаше няколко предимства като безопасно скривалище. Етажите бяха малки и можеше лесно да се охраняват. Имаше само един асансьор. Там живееше малко хора, а на четиринайсетия етаж нямаше никой. Старата петнайсететажна постройка се намираше близо до търговската част, затова нощем уличното движение не беше натоварено, което правеше по-лесни и безопасни срещите с Карол Сесник.

Вратата на асансьора се отвори на четиринайсетия етаж и Виктория влезе в „сигурната къща“. Носеше дипломатическото си куфарче, дамска чанта и торбичка с дрехи. Двамата цивилни полицаи я поздравиха. През последните две седмици тя се бе привързала към тях. Тони Короло беше висок, мълчалив италианец, който рядко се усмихваше, но въпреки това излъчваше сговорчивост и сърдечност. Другият беше Боби Манинг, бивша футболна звезда от Трентън. Лицето му беше червендалесто. Имаше кестеняви коси, нарочно разрошени на челото.

— Добър вечер, госпожице Харт — изчуруликаха двамата. — Носите ли ни нещо?

Виктория надлежно пазаруваше от магазинчето до апартамента ѝ и им купуваше бонбони и вестници. Бръкна в чантата си и извади покупките.

— Нямахте ли шоколадче „Нестле“? — ухили се Боби Манинг.

Тя му подаде шоколадовия десерт, който бе пуснала в страничния джоб на чантата си.

— Това беше най-доброто, което можах да намеря, Боби.

Двамата преместиха сгъваемите столове, които стояха пред заключената врата на апартамента на Карол Сесник.

Карол беше в облицованата с бели плочки баня. Изпробваше нова прическа. Беше накъдрила меките си кестеняви коси и ги бе вдигнала високо на главата. Приличаше на френски пудел. Беше по бикини, държеше огледало и се мръщеше на обикновеното си, но приятно лице.

— Сбърках, Вики — каза тя, без да откъсва поглед от отражението си, бърчейки осеяния си с лунички нос. — Не трябваше да изглеждам така.

Карол ѝ показа снимка от списание „Гламър“ на манекенка с изпито лице и със същата прическа, но малко по-различна. Къдриците ѝ изглеждаха току-що навити и закачливи. Блондинката на снимката бе прибрала косите си от двете страни на лицето и къдриците падаха като водопад на гърба ѝ. Карол Сесник не изглеждаше така.

Виктория грабна една четка и започна да оправя косите ѝ.

— Обърни се — каза тя, докато вдигаше къдриците ѝ така, че повече да прилича на манекенката.

И двете бяха трийсет и пет годишни, стегнати и в добра форма, но приликите свършваха дотам. Отраженията им блестяха в голямото огледало в ярко осветената баня. Двете жени бяха напълно противоположни. Виктория беше несъмнено по-хубавата. Имаше класически черти, високи скули и изваяно лице. Но не беше поклонник на модата. Подстригваше се съвсем късо, за да не губи време. Сутрин ставаше от леглото, изкъпваше се набързо и изсушаваше косата си със сешоара, докато преглеждаше записките си за съда, подпрени на мивката пред нея. След петнайсет минути излизаше. Слагаше си малко грим. Въпреки че не беше суетна, тя притежаваше естествена красота, спечелила ѝ половин дузина предложения да стане манекенка от нюйоркски модни агенти — пригладени, добре облечени мъже, които ухаеха на одеколон и пускаха в ръката ѝ визитни картички с предложението да им се обади. Тя отхвърляше молбите им като на изпечени ухажори въпреки факта, че на визитките бяха релефно изписани в златисти букви имената на известни агенции.

— Готово — каза Виктория, като заципа с фиба от едната страна косите на Карол.

— Знам ли — рече Карол, изучавайки колебливо отражението си. — Мисля, че тази прическа не ми стои. Лицето ми изглежда кръгло.

— Може би, ако не вдигаш косите си толкова високо, ще бъде по-добре. Пусни тук-там по някой кичур.

Виктория малко се интересуваше от собствената си прическа, затова се чувстваше неподготвена да дава съвети. Беше много по-добра в провеждането на кръстосани разпити.

— Купила си роклята! — възкликна Карол, когато най-сетне видя торбичката, която Вики бе сложила на канапето.

— Да. На Гил Грийн му призля, като видя сметката.

Тя извади роклята и ѝ я подаде.

— Страхотна е! — извика Карол, смъкна ципа и я облече, после се обърна към огледалото.

— Как ти се вижда?

— Ще им скриеш топката — ухили се Виктория.

Бъбрейки с Карол, тя продължаваше да се чуди защо някой би рискувал всичко, само защото така е правилно да се постъпи. Дъхът ѝ секваше, като си помислеше каква огромна жертва прави Карол.

В задната част на сивия микробус Томи Рина и Тексако Филипс разучаваха строителните планове на Трентън Тауърс. Техническият изпълнител на фамилията Рина бе проникнал в компютърните файлове на Градската служба по благоустройство и бе направил разпечатка на всичко.

— Шибаните топлопроводи са тесни... Няма да можем да се проврем през тях. Правени са преди четирийсет години — ядосваше се Томи, докато разглеждаше плановете и вдъхваше ужасната смрад на Тексако, дължаща се на анаболните стероиди.

На предната седалка, зад волана, седеше мършав негър от Ямайка и дъвчеше клечка за зъби. Къдриците му бяха мазни и обсипани с мъниста, а черната кожа — матова.

От време на време Тексако Филипс го поглеждаше. Не разбираше защо Томи поиска шофьор, който приличаше на скапан уличен скитник. Тексако зададе този въпрос на Томи преди двацет минути, когато черният отиде до тоалетната в бензиностанцията.

— Защото е пластмасова чаша — ухили се Томи и отказа да коментира по-нататък.

Тексако не знаеше какво означава това, но усмивката го уплаши и млъкна. Не можеше да се отърве от Томи. Джо Рина ги бе накарал да изпълнят тази задача заедно и Тексако нямаше друг избор. Томи беше нисък като брат си — едва метър и седемдесет, но приликата свършваше дотам. Трийсет и осем годишният Джо беше много по-красив и стъпваше на пръсти, за да изглежда малко по-висок. Правеше го още от гимназията и този навик му бе спечелил прозвището Танцъора. Джо имаше хубави къдрави коси и свършени блестящи зъби.

Косата на Томи също беше къдрава, но падаше над очите, придавайки му маймунски вид. Макар и бели като на брат му, зъбите му стърчаха над долната устна. Очите му бяха сини като на Джо, но не излъчваха интелигентност, а бяха свински и подли.

— Хайде да обиколим сградата. Искам да видя аварийния изход — каза Томи.

— Дадено — едва разбираемо смотолеви негърът от Ямайка, включи на скорост и потегли.

— Защо не си слагаш одеколон? — обърна се Томи към Тексако, който не можеше да долови собствената си миризма и не знаеше за какво става дума.

После се умълчаха. Гумите свистяха по мокрия от дъжда паваж. Стъклата бяха вдигнати и в микробуса беше задушно. Тексако беше странно същество. Заемаше повече място, отколкото се полагаше на тялото му. Винаги носеше много багаж — нещо, с което другите трябваше да се примирят. Освен размерите си на бейзболист, той притежаваше и неповторима индивидуалност, която включваше чувство за хумор, останало непроменено от дните му в прогимназията. Имаше огромна колекция от дебелашки вицове и сексуален апетит, характеризиращ се с престъпно кратка встъпителна игра. Беше от категорията „падне ли ти, дръж“ и се шегуваше, че по време на секс използва „метода на честта“, който гласеше: легнеш ли върху нея, остани там. Това беше представа, заради която два пъти бе арестуван за изнасилване, когато още играеше бейзбол. Ала след няколко среднощни телефонни разговора и двете жертви бяха променили решението си в последната минута. Телесната миризма и личността на Тексако можеха да охладят стаята като неловък смях.

— Смъкни шибаното стъкло, Демо. Тук смърди — рече Томи. Негърът не реагира. Ръцете му бяха заети с волана. — Хей, чуваш ли? На теб говоря.

— Дреме ми на оная работа — измърмори Демо, но отвори прозореца.

Отвратен, Тексако поклати глава. Какъв тъпанар. Казваше се Демо Уилямс. Шибано племе. Кой би кръстил детето си Демо, мислеше той, забравяйки, че собствените му родители го бяха нарекли Тексако. Микробусът обиколи блока. През прозореца милостиво нахлу студен чист въздух.

— Спри тук — заповяда Томи.

Негърът спря до бордюра. Томи се вторачи в аварийния изход, после започна да прелиства купчината преснимани жилищни планове.

— Има един стар кухненски асансьор. Отива чак догоре. С газово моторче. Ще вдига много шум, ако се качим с него. Ако успее да се вмъкна в шибаната кутийка, ще можете ли да ме изтеглите до четиринайсетия етаж? — попита Томи.

Тексако кимна. Радваше се, че не го кара да влиза в асансьора заедно с него.

— Добре тогава. Ето какъв е планът. Демо, ти ще чакаш тук. Не гаси мотора. След като очистя онези гадове, искам, ти, Тексако, да дезинфекцираш мястото. Ясно ли е? Ще ги чуеш, когато тупнат долу.

— Добре — отговори Тексако, поглеждайки кожения куфар с принадлежностите за почистване, сложен до него.

— За гаража не знам. Доколкото виждам, никой не го пази, но трябва да ме прикриваш — добави Томи. — Не искам, докато съм горе и пречувам ония задници, от асансьора да се изтърси още един взвод ченгета.

— Никой няма да се качи с асансьора — увери го Тексако.

Томи се вгледа изпитателно в огромния си съучастник, приковавайки го със сините си свински очички, които внушаваха, че Тексако е най-големият скапаняк на света. В погледа му имаше електричество, но и смъртоносна злоба и непреходно зло. Очи на праисторическо влечуго.

Цялата операция трябваше да бъде бърза и чиста. Томи бе решил да не използва екип от „чистачи“ наемници. В някои от ударите „санитарните специалисти“ влизаха веднага след него, за да измият

сцената на престъплението с прах за пране и да почистят с прахосмукачка килимите, премахвайки следите. Не оставаха нито отпечатъци, нито кръв, косми или влакна. Проблемът беше, че чистачите трябваше да бъдат надеждни хора. Това беше нов специалитет. Томи предпочиташе да не оставя човек, който би могъл да го издаде. И без това пое голям риск с Тексако. Томи знаеше, че едрият грозен любител на стероиди беше достатъчно умен, за да се досети, че ще бъде убиван сантиметър по сантиметър, ако си отвори устата.

Томи разби ключалката на аварийния изход и двамата с Тексако влязоха в тъмната сграда. Кухненският асансьор стоеше в шахтата си и когато отвори вратичката, те видяха, че старото въже е протрито и оплетено в паяжини. Томи лесно поправи малката кутия. Седна на металната платформа и подпря брадичката си на коленете. Приличаше на дете психопат. Тексако дръпна въжето, повдигайки асансьора четири-пет метра и изпробвайки здравината му. Сетне продължи да вдига. Когато грамадната тежка платформа стигна до седмия етаж, челото и мускулестите му ръце бяха облени в пот. По дланите му се образуваха мехури. Хрумна му, че ще направи огромна услуга на човечеството, ако пусне въжето и пребие дребния сицилиански маниак. Но Тексако нямаше достатъчно смелост за това. Пък и знаеше, че Томи ще оцелее и ще го убива сантиметър по сантиметър, както бе обещал.

На четиринайсетия етаж Томи бавно и безшумно отвори вратата на кухненския асансьор. Не видя никой и се вмъкна в коридора. Сградата миришеше на плесен. Таванът бе украсен с орнаменти, а мокетът на зелени и червени шарки — избелял. Двамата полицаи тихо разговаряха зад ъгъла. Томи се приближи до килера и влезе вътре. Искеше да се вслуша в звуците, за да определи колко човека има на етажа. Застинал неподвижно сред парцалите и шишетата с лизол, Томи чакаше търпеливо. Наслаждаваше се на нахлуването с взлом. За него да убива беше блажено преживяване, съперничещо на секса. Не бързаше да свършва. Някъде иззвъня телефон, после се чу плисък на вода в тоалетна. След като внимателно се вслуша в шумовете и сподавените гласове, той реши, че в ъгловия апартамент има две жени,

а пред асансьора — двама мъже. Останалата част на етаж изглеждаше тиха. Безлюдните стаи сякаш му говореха. Предположи, че прокурорката бе избрала четиринайсетия етаж, защото там явно не живееше никой друг. Томи погледна към откренатата врата през процепа на килера. В десет часа оттам излезе една красива жена. Той я познаваше. Виктория Харт. Преди да се качи в асансьора, тя се посмя с ченгетата. Вратите се затвориха. Щеше да бъде по-лесно, отколкото предполагаше.

Томи се измъкна от килера и тръгна към двамата пазача, които гледаха нещо в таблоида „Стар“. Той извади 9-милиметровия зигзауер със заглушител и го хвана в дясната си ръка. В лявата държеше 9-милиметров сребристочерен израелски „Дезърт Уор Игъл“. Любителите му пистолети. Германците и евреите правеха най-добрите оръжия. Това беше една ирония, която напълно му убягваше.

— Добър вечер, господа. Пак ли ще се жени Лиз Тейлър?

Ченгетата скочиха и се хванаха за кобурите, но се втрещиха, когато видяха, че Томи държи две 9-милиметрови оръдия със заглушители. Мръднеха ли, бяха на микросекунда от смъртта.

— Какво... — започна Тони Короло, стъписан, че Томи е успял да се промъкне зад гърба им.

— Какъв ти беше въпросът, скапаняко? — равнодушно попита сицилианецът.

Полицайте го погледнаха и разбраха, че няма да имат възможност да извадят пистолетите.

— Искам да отидете до асансьора и да застанете там с ръце на вратата. Ти, кестенявия, натисни копчето и повикай асансьора.

— Какво ще правиш? — колебливо попита Короло.

— Ще се повеселим. Ще бъде много забавно...

Асансьорът пристигна и Томи нареди на Манинг да натисне бутона за петнайсетия етаж. Боби изпълни заповедта му и Томи размаха оръжията си към тях.

— Добре. А сега пак отворете вратите. Да видим какво има вътре.

Двете ченгета се поколебаха, затова той зареди зигзауера. Те се уплашиха, пъхнаха пръсти между вратите на асансьора и ги отвориха. Сетне погледнаха надолу в зейналата черна паст на шахтата.

— Какво виждаш там, полицаи? — ухили се Томи.

— Нищо — отговори Тони Короло, чудейки се дали да скочи, да се хване за кабела, да се спусне долу и да избяга, преди онзи тип да е натиснал спусъка.

— Нищо ли? Я погледни пак. Там долу е зоната на приземяване, момчета. Нулевото ниво. А сега, искам да скочите точно в средата на шахтата. Победителят ще получи парична награда. — Томи наистина започваше да се забавлява. — За мен е дамата, а за вас двамата шахтата.

Без да се колебае, той стреля два пъти — по веднъж с всеки пистолет. Автоматичните оръжия издадоха съскащ звук — все едно човек плюеше семка на плод. Първият куршум запрати Боби Манинг в мрака. Ченгето се блъсна в отсрещната стена, разпръсквайки струя артериална кръв във въздуха и по тухлените стени на шахтата. После тихо падна долу. Дланите и подметките на обувките му оставиха дири като ленти, докато летеше към тъмната бездна. Другият куршум уцели Тони Короло в стомаха. Той политна към шахтата, но успя да се хване за металния кабел. От огромната рана в корема му рукна кръв. Короло извади служебния си револвер и висейки на една ръка, се опита да се прицели в Томи, но въжето започна да му се изплъзва и се наложи да пусне оръжието, за да се хване и с другата ръка. Погледите им се срещнаха. Тялото на Боби Манинг тупна на дъното на шахтата. Звукът беше притъпен — сякаш снежна топка удари тухлена стена.

— Добър опит — отбеляза Томи.

Вътрешностите на Короло се изсипаха. Кръв и стомашни киселини се лееха върху мъртвия му партньор. После сицилианецът отново стреля и този път уцели ченгето в устата. Главата на Короло отхвъркна назад. Ръцете му пуснаха кабела. Парченца от зъбите му заваляха като дъжд върху червения мокет в коридора. Сетне и той изчезна, премятайки се в шахтата.

Тексако Филипс чу как и двамата плюсват в тинята от смазка и глинести шисти на дъното. Взе кувара с четките, гъбите, белината и прахосмукачките и натисна копчето на асансьора. След секунди вече се качваше към Томи.

Тя беше в банята. Седеше на тоалетната чиния и подгъваше с карфици новата си рокля.

— Кой си ти? — уплашена попита Карол, когато го видя. — Какво правиш тук?

— Грижа се за брат си и адски се забавлявам — отговори Томи и после свърши работата — там, в ярко осветената баня.

Ваната се осея с парченца от тялото ѝ, а стената се обля в ситни капчици от мозъчна тъкан и течност.

Със свирещи гуми микробусът се отдалечи от сградата.

— По-бавно — каза Томи и Демо намали. — Карай на този адрес.

Подаде му къс хартия.

— Още ли тъпаци ще пречукаме?

— Много питаш. Ако продължаваш така, ще бъдеш един шибан наемен мъртъв негър.

Тексако видя как раменете на Демо се свиха. Но черният не направи нищо, само караше по-бавно, отправяйки се към адреса, който Томи му бе дал.

Пристигнаха в едно заключено гробище за коли в Хоубоукън. Спряха и Томи извади ключове. Тексако отвори портите и влязоха. Томи погледна Демо и се усмихна.

— Скапа се, като те нарекох наемен негър, нали?

Демо се обърна и го погледна в очите. Там видя лудост и промени отговора си.

— Спокойно, братко. Свършихме работата. Няма нужда да се обиждаме.

— И още как, да ти го начукам. Идваш тук, седиш в микробуса ми и цапаш седалките с гадната си пот. Ти си само едно копеле, което пуши ганджа и танцува вуду. Трябва да те заровят до мършавия врат в свински лайна и да те полеят с магарешка пикня.

Демо гледаше Томи така, сякаш не вярваше на ушите си.

— Сега сигурно си толкова бесен, че няма да посмея да се обърна с гръб към теб, а? Създаваш ми голям шибан проблем. Разбираш ли какво ти говоря? Трябва или непрекъснато да си пазя гърба, или да ти купя дървено пардесю.

И по законите на престъпната логика Томи стреля със зигзауера право през облегалката. Негърът отхвъркна към таблото. Предното

стъкло се обля в кръв. Томи го погледна с интерес.

— Искаш ли да ми помогнеш? — попита той умирация Демо. — Това беше швабското оръдие... А сега, да видим какво ще направи чифутското.

Сицилианецът изстреля още два куршума с „Дезърт Уор Игъл“ и тялото на Демо затанцува на седалката.

— Каж ми, Демо, кое от двете има повече възпираща сила?

Томи прибра оръжията и слезе от микробуса. Сетне погледна Тексако, който трепереше в студената нощ.

— Тоя скапаняк беше пластмасова чаша, точно както ти казах.

Тексако все още не схващаше.

— Използваш и изхвърляш — поясни сицилианецът.

Тексако Филипс кимна. Нервите му бяха обтегнати до скъсване. За него нямаше съмнение, че Томи Рина е ненормален.

2.

КРАЛЯТ НА ИЗМАМНИЦИТЕ

Обедното слънце на Флорида нагря двата декара, изпълнени с употребявани коли в авторанчото на Боб в Корал Гейбълс. Блещукащи топлинни вълни танцуваха по паркираните автомобили, преоблечени в евтина боя. Те безсрамно молеха клиентите с призивите „Купи ме“ или „Заведи ме у вас“, написани на картончета, пъхнати под чистачките. На антените им равнодушно висяха избелели червени и сини пластмасови триъгълни флагчета — досущ спукани балони след празненство по случай рожден ден. Тази сутрин бизнесът не вървеше. Клиентите само изпробваха с крак здравината на гумите и обещаваха да дойдат пак.

Биано Бейтс беше сигурен, че Джо Рина отново ще се опита да го убие, затова изруси косата си и добави мустаци, които непрекъснато трябваше да изсветлява. Още не се бе съвзел напълно от побоя преди шест месеца. Странно, но грубото насилие не бе нанесло вреда на хубавото му лице. Само чертите му изглеждаха по-остри. Но Биано беше принуден да се крие, при това не само от братята Рина. Миналата седмица той за втори път изненадващо се появи в списъка на най-търсените от ФБР престъпници в Америка.

Биано седеше в мотелската си стая за четиринайсет долара на ден и хранеше Роджър с хамбургер, когато излъчиха информацията. Кафяво-черният териер вдигна глава и сърдито започна да лае. Наостри уши и изръмжа към телевизора, сякаш знаеше, че съобщението е пълна глупост. Биано го погледна с обич. Такава ожесточена лоялност вече не се срещаше сред криминалните партньори.

Говорителят Джон Уолш бърбореше монотонно, а на синия екран зад него се появи снимка на Биано.

— Биано Бейтс — сериозно обясни Уолш — е може би най-прословутият и способен измамник, действащ днес в Съединените щати. Той е талантлив актьор, който може набързо да ви отмъкне богатството. В средите на измамниците винаги има един общопризнат крал. В момента Биано Бейтс притежава тази позорна титла. Ако

видите този човек, не купувайте нищо от него. Не му позволявайте да се доближи до парите или до банковата ви сметка и незабавно се обадете на нас или в най-близкия полицейски участък.

— Страхотен крал съм, няма що — възмутено измърмори Биано, докато увиваше полуизядения хамбургер на Роджър за по-късно.

През последните две седмици Биано продаваше раздрънкани таратайки на нищо неподозиращите наивници, дошли в авторанчото на Боб. Работеше на комисиони, не на заплата, и се опитваше да раздвижи уморената колекция от стари коли и зловещо шумни бетонобъркачки, които Боб предлагаше „в отлично състояние“. Въпреки потискащия инвентар Биано се справяше добре, защото можеше да убеди всеки във всичко. Празното бръщолевене беше най-голямата му дарба. Сприятели се с няколко привлекателни жени, посетителки на авторанчото. Определи си срещи с една-две от тях, но беше твърде уморен, за да вложи енергия в каквото и да било.

Този следобед Биано се опитваше да продаде един отровно зелен форд комби, който Боб бе взел преди десет дни. Колата беше разнебитена, но в сервиза ѝ бяха сложили малко грим. Главният монтьор превъртя километража.

— Страхотно превозно средство. Широко и удобно. Форд знае как да ги прави — говореше Биано с искрено страхопочитание на противния старец, който обикаляше автомобила, гледаше го отзад и се мъчеше да изправи сгънатата счупена седалка. — Разбира се, всички тези дребни дефекти ще бъдат отстранени, преди да смени притежателя си.

Биано се усмихна, когато възрастният мъж се опита да вдигне мокета, за да види дали подът е ръждясал.

— Тук отзад нещо смърди — рече старецът, бърчейки нос. — Мокетът е мухлясал.

Биано го погледна. Изобщо не му пукаше дали ще продаде колата. После с половин уста изтърси една реплика, за да съживи замиращата сделка.

— Не трябва да ви казвам това, защото Боб пази в тайна известните ни клиенти, но тази кола беше на... — Той млъкна и внимателно погледна възрастния човек. — Знаете ли какво? Този автомобил не е подходящ за вас. Имаме най-малко още десетина кандидати.

— На кого е била? — попита човекът. Тънката му като хартия кожа почервения от лек интерес, докато гледаше Биано с пожълтелите от годините и от лошото хранене очи.

— Ами, не бива да казвам... — рече Биано и поклати глава. — Не мога... съжалявам.

— Кой е? Умея да пазя тайна.

На изразителното актьорско лице на Биано се разигра безмълвна битка със съвестта.

— Този автомобил принадлежеше на Вини Теставерде — изплю камъчето той. — От времето, когато играеше защитник. Вини ми каза, че трябвало да паркира зад факултета по лека атлетика в университета в Маями, защото хората непрекъснато разбивали стъклата, за да вземат сувенири. Когато валило дъжд, мокетът се намокрял. Оттам идва странната миризма.

В продължение на няколко сърцераздирателни мига сделката започна да кръжи над пропастта на този нов факт, докато старецът обмисляше възможността да кара колата на Вини Теставерде.

— Моля ви, не казвайте на никого, защото Боб не издава кои са предишните собственици. Мисля, че това е безумие, но той гледа много сериозно на въпроса.

Главата на Биано се замая, защото още не се беше свързал напълно от побоя и обедното слънце му действаше пагубно. Искаше му се да седне на металния стол под сенника, да пийне чай с лед от термоса и да напсува Джон Уолш, задето го накара да живее като бездомен беглец.

Накрая старецът вдигна глава. В жълтите му очи се четеше лукаво предизвикателство.

— Искате хиляда и петстотин долара... Ще се съглася на хиляда и двеста — рече той, подемайки познатия танц, който търговците на употребявани коли наричаха „кълчене“.

— Дори да не беше на Вини Теставерде, Боб пак нямаше да ми позволи да я продам за хиляда и двеста — отговори Биано.

Виеше му се свят. След злобния побой непрекъснато виждаше двойно. Старецът пред него се раздвои. Брадатият му череп се придвижи леко надясно и заприлича на неясна снимка. Въпреки това Биано знаеше, че е успял да продаде колата. После изведнъж почувства угризение на съвестта заради сприхавия си клиент, защото фордът

всъщност беше купчина старо желязо. Преди не изпитваше подобни пристъпи. Никога не се беше замислял за съдбата на набелязаната мишена, но откакто го пребиха на паркинга, поради някаква забравена от бога причина, бе започнал да разсъждава какви неприятности причинява на другите хора. Винаги си бе казал, че доверчивите хора се раждат, за да бъдат мамени и той и Роджър трябва да ядат, но напоследък тези оправдания изглеждаха неубедителни. Затова се хвана на работа в авторанчото на Боб, където можеше да използва чара и таланта си да дрънка празни приказки в една полулегална търговия. Това беше временна спирка по пътя му към нов живот.

В шест часа сделката приключи на хиляда и четиристотин долара и старецът изкара форда от паркинга. Биано обеща да опита да му намери снимка с автограф на Вини Теставерде, което нямаше да е трудно, защото в бюрото му имаше десетина. Беше писал до университета, че създава клуб на почитателите му. След десет дни получи снимките на бившата суперзвезда. Похарчи още сто долара и поръча топка с автограф на Вини от „Балтимор Рейвънс“, където футболистът играеше. Биано вече бе усъвършенствал подписа му. Следващата седмица щеше да изпрати на противния дъртак снимката с посвещение от Вини Теставерде колко му липсва старата ръждясала таратайка, която всъщност беше жълто такси от аерогарата, преди в сервиза на Боб да я боядисат в зелено.

Същата вечер Биано заведе Роджър да се почерпят по случай сделката. Териерът седеше на предната седалка на наскоро купения син „Форд Ескорт“, модел 1988, лочеше бира от голяма чаша и дъвчеше панирано пилешко. Облизваше се и сякаш се усмихваше. Биано го имаше почти от една година. Обучаваше го да бъде поставено лице, което да привлича купувачи — да изпълнява команди и да изглежда скъпо, което обикновено беше трудна работа за десетдоларовите псета, но Роджър притежаваше вроден талант. Знаеше как да предизвиква възхищение. Можеше да се перчи. Биано бе усъвършенствал различни измами с участието на куче. Имаше фалшиво удостоверение от Клуба на собственици на кучета, в което пишеше, че Роджър е Баунчатрейнски териер и името му е сър Антъни Аквитански. Освен това кучето беше много общително. Докато набелязаната жертва се усмихваше и го чешеше зад ушите, Роджър предприемаше първия си ход. Още един плюс беше, че при провал,

умееше да си държи устата затворена. Териерът никога не би свидетелствал в съда срещу Биано. Роджър наистина показваше признаци, че е мошеник от световна класа, но това беше преди Биано, използвайки картата за самоличност на един мъртвец, да бъде хванат от Джо Рина, че лъже на карти и да бъде пребит от бой със стик за голф.

— Недей да пръскаш слюнки, Роджър — каза Биано и кучето сякаш го разбра и започна да пие по-бавно. — Трябва да си намерим някакво развлечение. Знам, че обещах на Том Дженър да поиграем голф, но той не умеє да губи, пък и с това раздвояване на зрението не мога да уцеля и кошче за боклук.

Роджър спря да лочи бира и погледна Биано като обирджия на банка, който усеща, че шофьорът му се паникьосва. Кучето определено изглеждаше разтревожено.

Дълбоко в душата на Биано, покрай оправданието със зрението и глупостите за най-търсените престъпници в Америка, се таеше едно прозрение. Той съзнаваше, че побоят, нанесен му от Джо Рина, го е запознал с един смразяващ и сковаваш страх, какъвто не бе изпитвал дотогава. Парализираше се всеки път, когато си спомнеше за нападението. Обземаше го необяснима паника. Най-обезпокоителната нотка в този душевен оркестър беше струнната секция на наскоро откритата му съвест. Започна да си спомня лицата на жертвите си. Забрави алчността и за пръв път започна да гледа на тях като на хора, които бе измамил и ограбил. Опита да се освободи от това чувство за вина, припомняйки си оправданието на измамника: *не можеш да излъжеш един честен човек*, но това не помогна. В спокойните мигове след работа, когато лежеше в евтиния си едностаен апартамент в мотела, на две преки от океана, и Роджър хъркаше в леглото му, Биано се чудеше дали да не се откаже от мошеничествата. Напоследък се чувстваше много самотен. Професията му го бе изолирала от всички. Нямаше приятели, само познати. Един измамник не можеше да си позволи да бъде уязвим. Проблемът му беше какво да направи със себе си, ако се откаже от измамите. Беше проникателен, ала не притежаваше други достойни за уважение умения.

Всичко започна, когато беше шестгодишен и работеше за майка си и за баща си. Извършваха измами с покриви. Семейство Бейтс беше един огромен разпокъсан престъпен синдикат. Националният

информационен център по престъпността и ФБР предполагаха, че на територията на Съединените щати действат над три хиляди фамилии Бейтс. Биано не можеше да потвърди или да отрече този факт, защото познаваше само стотина от братовчедите си, но в телефонния указател на всеки по-голям град, който бе посетил, имаше членове на семейството му. Баща му каза, че всички се занимават с мошеничества. Измамите бяха фамилният бизнес. Бащините имена на всички започваха с инициала Х и само като погледнеше телефонния указател, Биано можеше да намери роднините си. Повечето Бейтс се занимаваха с измами по магистралите и с покриви. Бяха превърнали тези две шмекерии в изкуство.

Родителите на Биано бяха скитници. Бродеха из страната, живееха в каравана по паркингите и бягаха от закона. Обикаляха улиците с ръждясалата си каравана и търсеха къщи с разместени дървени покривни плочки. После баща му спираше пред дома на бъдещата жертва, изваждаше инструментите и изпращаше прелестния шестгодишен Биано да потропа на вратата.

— Господине — казваше детето с приятното си гласче на хорист, — татко поправя покрива на един ваш съсед.

Това беше лъжа, но Биано посочваше с късата си пухкава ръчичка към караваната на баща си, който оживено правеше нещо. Жертвата се усмихваше и извиваше врат да го види.

— Татко забеляза, че и на вашия покрив има много разместени дървени плочки — продължаваше Биано, като винаги гледаше будалите право в очите, за да внуши коварна искреност. — Имаме повече плочки, отколкото ни трябва, затова, ако искате, татко може да оправи и вашия покрив, при това на много добра цена.

— Не трябва ли да си на училище, младежо? — беше обичайният въпрос, след което малкият Биано се приближаваше до жертвата.

— Сестричката ми е много болна и това лято трябва да изкараме достатъчно пари, за да започне химио... Как беше?

— Химиотерапия? — услужливо подсказваше набелязаната мишена и Биано кимваше тъжно.

Този факт надвисваше над предложението като ангел на смъртта. Биано винаги успяваше да трогне жертвата.

Баща му, Джейкъб, идваше по обед и внимателно разглеждаше покрива. Отказваше дарения за химиотерапията на несъществуващата

си дъщеря, позовавайки се на семейна гордост.

— Не обичаме милостинята, но благодаря и Господ да ви благослови — казваше Джейкъб, често избърсвайки сълзите, бликнали в очите му.

После се качваше на покрива, потъркваше брадичка и се съгласяваше да го оправи за две хиляди долара, което по всички изчисления беше страхотна сделка. По онова време новите покриви вървяха между пет и десет хиляди. В този момент всички мисли на жертвата за болната от рак сестричка на Биано се засенчваха от алчността: *Тези тъпи селяни ще оправят покрива ми за по-малко, отколкото струва материалът.* Осъзнавайки това, будалата налапваше въдицата.

На следващия ден семейство Бейтс пристигаха рано. Биано изваждаше от караваната инструментите и стълбата и ги занасяше в къщата. Собствениците гледаха от прозорците и се удивляваха на това нещастно трудолюбиво семейство и особено на сладкото усърдно момченце. В девет сутринта Джейкъб вече усилено чукаше на покрива, вдигайки такъв шум, че принуждаваше обитателите да излязат. След като заминаха, Кони, майката на Биано, и той се качваха при баща му. Наместваха дървените плочки и бързо боядисваха покрива с гъсто моторно масло. Когато жертвата се прибереше вкъщи, „новият“ му покрив беше тъмнокафяв и лъскав. Джейкъб Х. Бейтс взимаше парите от благодарния собственик заедно с пожеланията за излекуване на дъщеричката му и семейството изчезваше от града. Първият силен дъжд напълваше дневната с машинно масло, но дотогава те вече бяха в друг щат.

Когато порасна, Биано демонстрира умения за много повече. Научи се да върши измами на едро от чичо си, Джон Бейтс, който се занимаваше с шашми с бойлери, недвижими имоти и зеленчуци. Биано се преобличаше и се правеше на какъвто поиска. Имаше слух и можеше да имитира почти всеки акцент и диалект. Беше майстор по маскировките — ту шампион по голф, ту ненадминат картоиграч — и винаги намираще начин да наклони везните в своя полза.

Но сега, на трийсет и четири, след като се бе издигнал до върха на избраната от него професия и по националната телевизия Джон Уолш го бе нарекъл Крал на измамниците, Биано изглежда бе изпаднал

в плен между скалите на необяснимата паника. Това беше невероятно и го потресе, но той наистина беше загубил смелостта си.

— Престани да ме зяпаш — кресна Биано на кафяво-черния териер, който още седеше на предната седалка на форда и го гледаше с кучешко безпокойство. — Като се откажа, поне на тебе няма да ти се налага да ходиш по нужда по команда. Няма и да се опитваш да приличаш на Баунчатрейнски териер от пет хиляди долара.

Роджър изглеждаше разочарован. Погледна през прозореца към осветените в златисто сводове на ресторанта. Подуши бирата, но не прояви интерес. Сетне направи три кръга на седалката, легна и сложи муцуна на лапите си. Не откъсваше поглед от Биано. Наблюдаваше го като угрижен родител.

3.

ИЗКУПИТЕЛНАТА ЖЕРТВА

— Ще изчакам резултата от съдебномедицинската експертиза, но мисля, че тук ще претърпим пълен провал — намусено каза чернокожият детектив от отдел „Убийства“ на двамата униформени полицаи до вратата. — Банята е изтъркана като аптека. Чистачките на сградата използват лизол, но това тук мирише на белина или на нещо подобно. Можем да забравим и за всякакви веществени доказателства. Някой е почистил килимите с прахосмукачка.

Беше вторник сутринта. Детективът се казваше Рон Джонсън. Тъкмо се чудеше как да се оправя с многобройните неразкрити убийства, когато му се обади. От техническа гледна точка в този случай ставаше дума за безследно изчезнали, но го зачислиха към убийствата и извикаха неговия екип. Още не можеше да се каже дали престъплението ще бъде класифицирано като тройно убийство, но всички знаеха, че беше точно така. Един свидетел, поел голям риск, и две цивилни ченгета бяха изчезнали от четиринайсетия етаж на Трентън Тауърс. Лаборантите обикаляха цял час, търсейки кръв, мозъчна течност или отпечатъци. Апартаментът беше чист като вътрешната страна на черупка на яйце. Сцената на престъплението беше внимателно почистена.

Във въздуха висяха въпроси без отговор, които изкривяваха логиката като огледало в зала на смеха. Как бяха влезли убийците? Как бяха изнесли трите трупа, без никой да ги види? Защо Манинг и Короло не бяха изстреляли нито един куршум? Никой не искаше да признае, че двете ченгета се бяха провалили и изгубили държавната свидетелка и живота си, но всички го мислеха.

Виктория Харт пристигна в осем и четирийсет сутринта. Патрулната кола я намери в района на Хил Мил, докато тичаше по тухления тротоар с декоративни газени лампи и железни пейки. Тъкмо пресичаше кръстовището между Джаксън и Мърсър стрийт, когато синьо-бялата кола спря до нея. Двете униформени ченгета ѝ казаха, че когато новата смяна пазачи се появила в осем сутринта, апартаментът

и коридорът на четиринайсетия етаж в Трентън Тауърс били безлюдни. Карол Сесник и двамата ѝ нощни пазачи били изчезнали. Виктория стоеше, облечена в шорти и фланелка, и трепереше, без да знае дали това се дължи на студеното време, или на физическата реакция от съкрушителната новина. Тя отиде на местопрестъплението, без да се преоблича, и моментално осъзна, че е направила грешка. Новинарските екипи, които непрекъснато подслушваха полицейските честоти, вече се бяха струпали пред сградата. Виктория изтича по стълбите. Маратонките ѝ скърцаха по бетона. Беше толкова развълнувана, че не можеше да мисли за нищо друго, освен да стигне по-бързо до мястото. Предстоеше ѝ да се види по новините в шест, появявайки се на мястото на убийството, издокарана като инструкторка по фитнес.

Тактическа грешка. По дяволите.

Тя обиколи малкия апартамент, оглеждайки всичко. Мозъкът ѝ вече бе приел най-лошото, но сърцето ѝ още отказваше да се примири с провала. Аз ли съм причината за убийството на Карол, питаше се Виктория, съзнавайки, че със сигурност е изиграла ключовата роля. Тя отговаряше за този случай, надзираваше охраната и бе избрала скривалището. Фактът, че нямаше трупове, беше без значение и напълно обезсмислен от миризмата на белина в банята. Виктория погледна масата в коридора, където лежаха таблоидните вестници и неизядените десерти, които предишната нощ бе оставила на Тони и Боби. Вълнението ѝ нарасна. Усети, че в очите ѝ напират сълзи. Овладей се, строго се смърри тя. Бе отишла там, за да разбере истината и да потърси справедливост. По-късно можеше да плаче за приятелката си.

Виктория знаеше, че върху вестниците и десертите ще има нейни отпечатъци, затова обеща на дактилографите да им занесе копия от тях, когато отиде на работа. Озова се в безупречно измитата баня. Жълто-кафявата рокля лежеше на плочките на пода, до ваната. Махаше ѝ като детска кукла, която знае отговорите, защото Карол явно я бе подгъвала, когато се бе случило нещастieto.

В девет и трийсет, докато Виктория още бродеше безцелно из стаите, разменяйки си напрегнати погледи със смълчаните детективи, се обади шефът ѝ, Гил Грийн. В замаяната ѝ глава се въртяха думите:

Съжалявам, Карол, съжалявам, докато фразата изгуби значението си и се превърна в заклинание, успокояващо съвестта и опънатите ѝ нерви.

Всички се бяха събрали в богато украсената зала на съдията Мъри Голдстоун в огромния съд в колониален стил на Стейт стрийт. Сградата се намираше във викторианската част на града, сгушена между жилищните блокове на квартала, осеян с кленове.

Виктория едва успя да изтича до апартамента и да си сложи един от деловите си тъмносини костюми и обувки с ниски токове. Знаеше, че обвинението ѝ е разбито на пух и прах. Голдстоун се бе съгласил на спешно заседание по молба на защитата. Както обикновено, Джералд Коен бе обграден от поклонниците си от юридическия факултет в Йейл. Следваха го по петите като фенове на рок звезда. Всички бяха юристи, завършили някой от колежаите от веригата „Айви Лийг“ и носеха гръмката титла съветници. Бяха се скупчили в единия ъгъл на помещението като самонадеяни лекоатлети. Виктория седеше от другата страна с младия Дейвид Франкфуртър. Двата противникови отбора чакаха съдийския сигнал.

Мъри Голдстоун влезе от страничната врата, следван от Бет Лийдс, стенографката, и се настани зад бюрото. Беше облечен в поло и жълто-кафяв панталон. Изглеждаше отпочинал. Кичур бели коси увенчаваше плешивата му глава — досущ древногръцки атлет с лавров венец. Бет седна на стола в единия край на залата. Стенографската машина беше пред нея.

— Къде е клиентът ви? — попита съдията, поглеждайки Джералд Коен.

— Ще дойде, Ваше Благородие. Цяла нощ преглеждахме предварителните инструкции. Наехме стая в „Хилтън“. Аз излязох в шест сутринта. Джо още е там. Каза, че ще се изкъпе и ще се опита да дойде тук в единайсет. Може би трябва да почакаме още десетина минути...

— Бил си с него цяла нощ? — попита Виктория. Гласът ѝ трепереше. Едва сдържаше гнева си.

— Точно така, Виктория. Цяла нощ. Всички ние бяхме там.

Коен посочи подгрыващата група от „Айви Лийг“. Всички кимнаха тържествено.

— Тогава ти си алибито на онзи убиец?

— Разбирам, че си разстроена, Виктория — бавно каза Джери, — но ще ти бъда много благодарен, ако не правиш намеци. Аз съм служител в този съд и не извършвам престъпления в опит да спечеля делото. Снощи бях с Джоузеф Рина в хотел „Хилтън“, стая 687. Има достатъчно свидетели, които могат да потвърдят този факт.

— А брат му? Томи? И за него ли имаш алиби?

— Томи Рина не е мой клиент. Не знам нищо за Томи. Ако имаш проблем, обсъди го с него.

В същия миг вратата на залата се отвори и вътре влезе Джоузеф Рина, облечен в сив панталон, морскосиня риза и подходяща вратовръзка. Пискюлите на мокасините му танцуваха щастливо, докато пристъпваше на пръсти.

Виктория трябваше да признае, че Джоузеф Рина беше красавец — толкова хубав, че те караше да го зяпаш. Смуглата му кожа беше гладка и почти прозрачна. Светлосините му очи излъчваха интелигентност и имаха нюанса на тропически води. Тя го мразеше в червата.

— Съжалявам, че закъснях. Какво става? — попита той, като невинно се усмихна на Джери Коен, после кимна на Виктория и на съдията.

Голдстоун се изправи, наведе се напред и пое контрола върху заседанието.

— Трябва да обсъдим няколко въпроса и сетне — един сложен процедурен проблем. Да започнем с вашата свидетелка, госпожице Харт. Гил ми каза, че сте затруднена да я доведете.

— Затруднена? Моята свидетелка беше отвлечена, Ваше Благородие.

— Можете ли да го докажете? — попита Джери с бавното си носово скимтене, поглеждайки я, театрално потресен.

— Загубих една свидетелка и двама цивилни полицаи. Изчезнаха от Трентън Тауърс някъде между десет снощи и осем тази сутрин. Никой не знае нищо за тях. Явно не са отскочили да си купят сладолед от сладкарницата, по дяволите.

— Ваше Благородие — намеси се Джери, — прокурорът несъмнено намеква за нечиста игра. Ако случаят е такъв, нека да каже направо. Кой знае какво е станало там? Аз само знам, че моят клиент

беше с мен цяла нощ и ще свидетелствам за това. С нас бяха и Тревър Джон, Калвин Лепон и Барет Брокингам. Всички те са тук и са готови да дадат показания. — Той посочи към хора от юристи, които преместиха крак върху крак и кимнаха в съвършен синхрон. — Ако прокурорът иска да внесе обвинение в отвличане срещу моя клиент, по-добре да се откаже от непотвърдени намеци и иронични забележки.

— Ваше Благородие — каза Виктория и скочи. — Джоузеф Рина е всеизвестен мафиотски бос. Кръстник на мафията.

— Предполагам, че можеш да докажеш това? — подхвърли Джери.

— Той е босът — продължи тя. — Имах свидетелка, която го е видяла да пребива един човек почти до смърт.

— Жалко, че не разполагате с жертвата — с тих и нежен глас се обади Джо Рина. — Винаги съм мислел, че това е част от процедурата. Обвиняемият трябва да се изправи срещу потърпевшия.

Виктория се намръщи. Според нея Джо Рина имаше изисканите маниери на коронован принц и евтиното поведение на водещ на телевизионно шоу.

— Не ни е необходима жертвата — смело продължи тя. — Може да подкрепим с факти побоя над Франк Лемей, или който и да е бил онзи човек. Разполагаме с писмените показания на медицинските експерти. Те ще свидетелстват за размера и степента на раните му. Лекарите и сестрите от бърза помощ в районна болница „Мърсър“ в Трентън — също. Господи, човекът е бил в кома два дни и *имахме* очевидец, присъствал на побоя. Тя е видяла как господин Рина пребива до безсъзнание мъжа със стик за голф. Това щеше да осъди Джо Рина. Той го знаеше. И Джери Коен го знаеше. И вие, Ваше Благородие. Сега свидетелката и двете ченгета са изчезнали, а аз не трябва да се съмнявам, че има нечиста игра? Обзалагам се, че е така. Не намеквам, а съм *убедена*. На кого му пука, че Джо Рина има алиби? Много ясно, че не го е извършил лично. Той може да вдигне слушалката и да си поръча наемен убиец по телефона.

— Мисля, че госпожица Харт трябва да се успокои. Започна да говори несвързано — каза Джо Рина, като обърна красивото си лице към нея и се усмихна дружелюбно през воднистозелените филтри на очите си, които прикриваха вътрешната му безпощадност.

— Хайде да говорим по същество — намеси се съдията Голдстоун. — Мислите ли, че ще можете да доведете свидетелката си, госпожице Харт?

— Не знам. Карол Сесник ми е необходима. Не мога да продължа без нея или без потърпевшия. Нужно ми е двуседмично отлагане.

— Още две седмици? — въздъхна Джералд Коен. — А защо не два месеца или две години? Вероятно Гил Грийн се нуждае от повече време, за да раздува случая в пресата. Може би трябва да го проточим до общите избори през ноември. Хайде да не се притесняваме за Джо Рина и за гарантираното му от конституцията право на бърз процес. Да върви по дяволите. След като съдим него, нека да измислим в крачка нови правила. Той не се брои. Джоузеф Рина няма права. Да го наричаме кръстник на мафията, въпреки че всеки ден си върши работата по снабдяването с храни и не е бил осъждан. Да го клеветим без доказателства. Вече се влачим почти девет месеца. Какво са още две седмици? Това е смешно.

— Какво искаш, Джери? Да се запише в протокола — рече съдията Голдстоун.

— Искаме тази сутрин да приключим с избора на съдебните заседатели и да започнем делото. Имаме конституционното право на бърз процес.

— Добре, съгласен съм — каза съдията. — Съдът също би желал нещата да се задвижат. И оттук следва процедурният въпрос... След като бъде избран и последният съдебен заседател, влиза в сила правилото, че обвиняемият не може да бъде съден два пъти за едно и също провинение.

Това беше проблемът, с който Виктория се бореше цяла сутрин. Според правилото, ако прокурорът не предявеше обвинението, Джо Рина можеше да си тръгне и никога повече да не бъде съден за това престъпление, дори ако някога Франк Лемей или Карол Сесник се появяха, за да свидетелстват за побоя. Виктория знаеше, че за да спечели време, трябва да убеди съдията Голдстоун да ѝ даде отсрочка, преди да бъде избран последният съдебен заседател, а не после. Съзнаваше, че това едва ли щеше да стане, но се налагаше да опита.

— Ваше Благородие — бавно започна тя, — моля, първо ни дайте отлагане. Можете да изпратите вкъщи съдебните заседатели, които сме избрали, и сетне пак да ги повикаме. Влезе ли в сила

правилото, че заподозреният не може да бъде съден два пъти за едно и също провинение, с обвинението е свършено.

— Ти си най-пагубното празно занимание след видеоигрите — изсмя се подигравателно Джери. — От три месеца се готвим за процеса. Те протакат нещата, Ваше Благородие. Това е недопустимо. Моят клиент беше принуден да изтърпи тормоза на медиите. Областният прокурор танцува по главата му всяка вечер по телевизионните новини. Единственото престъпление на Джо Рина е, че е роден с италианска фамилия. Ако обвинението е готово, в което се съмнявам, тогава нека да започваме.

Мъри Голдстоун се замисли върху дилемата, като пресмяташе процента на вероятност за отхвърляне на присъдата от Апелативния съд. Старият стенен часовник в ъгъла на залата отмерваше времето с равномерно тиктакане на махалото. Накрая съдията приключи с безмълвните си сметки и се прокашля.

— Разбирам проблема ви, госпожице Харт, но трябва да започнем. Господин Рина е обвинен в опит за убийство. Ако искате да повдигнете обвинение в отвличане или в тройно убийство на Карол Сесник и двамата полицаи, ще го разгледам по-късно.

— Още не мога да го докажа. Полицията току-що започна разследването.

— Тогава съжалявам. Тази сутрин ще продължим с избора на съдебни заседатели и когато свършим, ще ви дам седемдесет и два часа отсрочка, за да съставите обвинението си. Не успеете ли да го сторите, ще предложи освобождаване на обвиняемия.

Докато Мъри Голдстоун говореше, Виктория много внимателно наблюдаваше Джо Рина, опитвайки се да прецени реакцията му. Той обаче беше непоклатим като скала. Не издаваше нищо. Никаква мисъл или усмивка не премина по красивото му лице. Гледаше леко натъжено съдията, сякаш наистина се притесняваше за изчезналата свидетелка.

Биваше го. „Каква бъркотия“, помисли си тя.

Априлското слънце беше ярко, но денят — свеж и студен. Лек ветрец диглеше листата на дърветата около съдебната зала.

Пейджърът на Виктория бе иззвънял преди две минути. Тя погледна екрана и видя познатото „911-ГГ“, което означаваше: „Бързо

се върни в службата.“ Гил Грийн искаше да я види. Сигурно бе чул за решението на съдията Голдстоун и щеше да изпадне в едно от съдържаните си пасивно-агресивни състояния. Виктория се приближи до нисана си и пъкна ключа в ключалката, когато усети нечие присъствие и долови мирис на ментов одеколон. Обърна се и видя Джо Рина, който стоеше зад нея. Стресна се и се зачуди как бе успял да се промъкне толкова близо до нея, без да го види. Бяха почти еднакви на ръст и тя гледаше право в тропическо сините му очи.

— Ти направи, каквото можа. Няма лоши чувства — учтиво каза той, сякаш се готвеха да станат приятели, а не непримирими доживотни врагове.

— Какво искаш да кажеш? Напротив, моите чувства са много силни. Разкарай се от мен, убиецо.

— В такъв случай — невинно се усмихна той, — само исках да знаеш, че според мен ти си виновна, че изпусна Карол и двете ченгета.

— Нима? Признаваш ли нещо с това, Джо?

Той пак се усмихна и не побърза да отговори. Ветрецьт разошваше буйните му черни коси.

— Научих, че признанията много приличат на театрални концерти. Качеството на музиката често зависи от мястото, където седиш.

— Разкарай се, мръсно — повтори тя.

Мразеше го толкова силно, че едва се владееше. Знаеше, че той е организирал убийството на тримата ѝ приятели, а сега стоеше пред нея и се усмихваше като театрален критик.

— Не е необходимо да използваш обидни думи, госпожице Харт. Това обикновено е преструвка на хора, които не се доверяват на мнението си и трябва да го облекат в мръсен език, за да го изкажат.

— Така ли? Изобщо не ми пука. Не ставаш по-приемлив, защото можеш да се изразяваш правилно. И си в хранителния бизнес, колкото аз съм балерина. Ти си само една куха ламарина, издокарана в модни дрехи и убиваш хора. Махни се от мен.

— Вината е твоя, Виктория. Трентън Тауърс беше лош избор. Ако я беше скрила в Бърлингтън Плейс, на две преки оттам, на последния етаж, можеше да заключиш асансьора. Щеше да контролираш входа и изхода. В сградата има камери за следене.

Държал съм там няколко човека. Може би следващия път ще изпробваш това място.

— Сега вече призна нещо.

— Не съвсем. Пък и какво ще направиш? Никой няма да иска да изслуша едно неподкрепено с доказателства твърдение на прокурор, опитващ се да ме осъди.

— Наистина си голяма работа — отвратена каза Виктория.

— Ти също. Но предполагам, че най-после си се отказала от мен и се готвиш за следващото си юридическо приключение.

Той се усмихна снизходително, обърна се и грациозно се понесе на пръсти към колата си, където Тексако чакаше зад волана.

— Още не съм свършила с теб! — извика Виктория.

Джо Рина се обърна и я погледна. Пак се усмихна и белите му като слонова кост зъби блеснаха на студената слънчева светлина.

— Напротив. Можеш да се обзаложиш, че няма да видиш свидетелката си. Затова не си губи времето да я търсиш. Бих казал „ще се видим в съда“, но и това няма да стане.

Той седна до Тексако и колата бавно потегли. Докато дългата лъскава лимузина минаваше покрай нея, за миг Виктория видя отражението си. Движещият се автомобил изкриви образа ѝ, изопачавайки го до гротеска.

Срещнаха се на горния етаж в изпълнения с почетни плакати кабинет на Гил Грийн. Но Виктория не можеше да накара настоящият областен прокурор и бъдещ кандидат за заместник-губернатор на щата да я погледне.

— Ти отговаряше за охраната на свидетелката — започна той, гледайки през прозореца към мудното улично движение по Стейт стрийт.

Беше облечен в ушит по поръчка сив кашмирен костюм и тъмнорозова вратовръзка — несъмнено най-колоритното нещо у него. Беше готов за вечерните новини. Гил Грийн беше безличен във всяко едно отношение. Може би трябваше да направи кариера като обирджия на банки. Изглеждаше толкова обикновен, че никой не би го посочил на очна ставка. Не притежаваше отличителни черти, но невзрачната му външност прикриваше безмилостна политическа амбиция.

— Двама полицаи я пазеха, Гил.

— Ти си прокурорът по делото. Ти избра сградата. Отговорността е твоя — каза той, повтаряйки традиционните правила. Така беше в кабинета на областния прокурор. Трябваше да си пазиш задника, защото Гил Грийн винаги го правеше. Нямаше нито саможертва, нито споделена вина. — Сесник е изчезнала. Дори да имах три трупа, пак нямаше да разполагам с достатъчно материал, за да предявя обвинение. Джо Рина има алиби. А без трупите, всичко ще мине като неразкрито безследно изчезване. С мъртвите тела щеше да е по-добре, но без други доказателства, пак не се доближаваме до обвинение в убийство. Джо Рина има цяла армия от адвокати, готови да се закълнат за него. Няма да успеем да направим нищо.

— А Томи?

— И от него няма да изтръгнеш нищо. Вероятно ще докара кардинала на Шестата епархия да се закълне, че цяла нощ Томи е правил нафори. — Гил изсумтя. — Провалихме се. Или по-точно, ти се провали.

— Аз ли? — Тя знаеше, че е така, но се опита да го накара да се почувства зле относно цялата история. — Изведнъж останах сама, а?

— Вдигнахме много шум около процеса на Джо Рина. Моментът е ужасно неподходящ за мен. Наближават избори. Ако претърпя неуспех, ще се наложи ти да понесеш вината, Вики. Съжалявам, но така е в спорта. Всеки трябва да отговаря за несполучливия си пас.

Спортни метафори изречени от човек, който никога не бе играл нищо по-опасно от бридж.

— Потресена съм — неискрено отбеляза тя.

— Прости ми за всичко, което може да кажа по телевизията. Не е лично, а просто наложително.

Ала когато видя новините, на Виктория ѝ беше трудно да му прости. Гил Грийн седеше пред синя завеса. Водещият на предаването беше Тед Календър, който носеше толкова зле направена руса перука, че приличаше на котка, заспала на главата му. С тихия си неагресивен глас Гил каза, че изчезналата свидетелка сигурно щеше да сложи край на престъпната кариера на Джо Рина. Той информира зрителите, че Карол Сесник е изчезнала заедно с двама смели полицаи. После с

нежелание призна, че лично той е разочарован от мерките за безопасност и едва сутринта е бил уведомен за лошо избраното скривалище.

— Животът на онази жена беше в ръцете ни — тъжно добави Гил. — Опасявам се, че неподходящата сграда, избрана от една от моите служителки, беше сериозна грешка и вероятно доведе до смъртта на тримата герои. Ще проведе вътрешно разследване за действията на прокурорката. В момента не мога да ви кажа нищо повече.

Виктория седеше пред телевизора в апартамента си. Мълчаливо прокле Грийн, макар да беше съгласна с оценката му. Беше подценила Джо и Томи Рина.

Спомни си глуповатата усмивка на Карол Сесник. Представи си я как стои в банята с накъдрени като козина на пудел коси и сякаш я чу да се оплаква: *Сбърках, Вики.*

— Не, не си — каза на глас Виктория. — Аз сбърках.

А после, седем часа по-късно, докато се мятеше в неспокоен сън, телефонът иззвъня и безвъзвратно промени живота ѝ.

4. ВРЪЗКАТА

Това стана посред нощ.

— Моля? — попита тя, опитвайки се да прогони съня и да разбере уличния диалект на чернокожия, който се обаждаше. — Какво казвате?

— Опитвам се да направя връзката, мадам. Затова, зарежи плямпането. Ние, цветнокожите, нямаме време. Трябва да бачкаме.

Виктория погледна часовника. Два часът сутринта. Нямаше представа какви ги дрънка онзи тип и понечи да затвори, когато следващото му изречение привлече вниманието ѝ.

— Оня гангстер от Ямайка наистина е гушнал босилека. Снощи го намериха в Хоубоукън. Тъп негър... Някой му видял сметката и го е оставил в гробището за коли.

— Кого?

— Ейс Кул. Така ще му викаме засега. Само трябва да знам, че съм направил връзката. Затова се обаждам на теб. Ти се опитваш да навреш в миша дупка ония хищници.

Виктория едва разбираше думите му. Този тип явно беше приятел на негъра от Ямайка, когото предишния ден полицията бе намерила в откраднатия микробус в гробището за коли в Хоубоукън и изглежда мислеше, че това има нещо общо с фамилията Рина. Виктория нямаше представа каква би могла да бъде връзката между двата случая. Чу за убийството, но не му обърна почти никакво внимание. Мислите ѝ бяха заети със загубата на Карол и с поражението в съда. Ченгетата смятаха, че убийството е заради наркотици, защото в кръвта на негъра от Ямайка имаше хероин. Но човекът по телефона изглежда твърдеше, че двата случая са свързани. Беше развълнуван. Тя се зачуди как е научил телефонния ѝ номер.

— Можете ли да говорите английски? — попита Виктория.

— Хей, не проявявай неуважение към задника ми. Опитвам се да ти кажа нещо важно.

— Тогава го кажи. Какво е то? — настоя тя.

Започваше да се отчайва. Протегна ръка и запали лампата в малката си спалня в черно и бяло. През тънките пердета виждаше пълната луна.

— Той дойде тук. Моят Ейс Кул. Щял да свърши една работа за ония гадни макаронаджии и да гепи много кинти. После щял да се надрусва и да живее нашироко. Но винаги е бил един мързелив негър, който само пуши трева. Вечно раздуваше разни врели-некипели. Затова не му обръщах много внимание. Каза, че ще хвърлят оная кучка, дето пазиш, и другите, двамата в сините униформи, в шахтата на асансьора. И още, че нямало да прави нищо, само да кара колата с ония хищници. Много шибани неща ми разказа.

Виктория стана и започна да крачи напред-назад.

— Искаш да ми кажеш, че Карол Сесник и двамата полицаи са на дъното на шахтата в Трентън Тауърс?

— Не слушаш ли, да ти го начукам? Точно това казвам. Обзалагам се на дупката на един геврек, че са там.

— Как се казваш?

— Как ли? Чакай да си спомня... Засега няма да ти кажа името си. Разправям ти всичко това безплатно. Моят Ейс Кул сега е мъртъв. Нищо не може да го върне. Погледни там долу и ще видиш, че не дрънкам глупости. Но ако искаш повече, трябва да кихнеш нещо.

— Ако информацията си заслужава, ще платя. Как да се свържа с теб?

— Не се тревожи, сладурче. Ще гледам телевизия. Аз ще ти се обадя.

И линията прекъсна. Виктория грабна тефтерчето си и позвъни на Рон Джонсън. Предишната сутрин бе записала телефонния му номер. След няколко минути се обади съпругата му.

— Какво има? — сънено попита тя.

— Безпокои ви Виктория Харт. Съжалявам, че звъня толкова късно. Там ли е Рон?

След малко чу и неговият глас.

— Да?

— Току-що ми се обади един интересен тип. Не ми каза името си, но говореше като негър от гетото.

— Това е расистко изявление, госпожице Харт. Ако не се разбирахме, щях да подам доклад срещу теб за тези думи.

Гласът му беше малко напрегнат. Явно беше ядосан, че го е събудила.

— Зарежи това, Рон. Трябваше да го чуеш. Истински негър от гетото. Ако не бях прекарала половината си живот да взимам писмени показания от тези хора по затворите, никога нямаше да го разбера. Каза, че Карол, Тони и Боби са на дъното на асансьорната шахта в Трентън Тауърс.

— Не погледнахме там.

— Какво има долу?

— Мазна тиня. Мръсотия, натрупвана в продължение на петдесет години.

— Накарахте ли някой да я разрови?

— Не. Нали ти казах, това е едно блато от отпадни води и грес. Разгледахме плановете и бръкнахме с прът. На пет метра дълбочина всичко се е втвърдило. Разбуташ ли го, смърди по-лошо и от развалена риба.

— Повикай някого и пак погледни.

— Сигурна ли си?

— Не... но в гласа на онзи тип имаше нещо, което ме кара да мисля, че говореше истината.

— Това обаждане в два сутринта е много забавно, Вики. Трябва да го правим по-често — каза той и затвори.

Тя знаеше, че Рон вече е набрал друг номер и уточнява подробностите.

След като се обади на Виктория Харт, Биано Бейтс започна бавно да крачи из кухнята на мотелския си апартамент в Корал Гейбълс. Мястото беше на една крачка от разрухата и достатъчно потискащо и без съкрушителната новина за Карол. Той отвори хладилника, извади студена бира и я допря до лицето си, но не я изпи. Нямаше доверие на стомаха си, който вреше и кипеше. Роджър го погледна и тихо изръмжа. Биано се вторачи в кучето.

— Защо го е направила? — попита той.

Биано видя съобщението за изчезването на Карол Сесник по вечерните новини в единайсет. Сякаш го удариха с юмрук. Заболя го по-силно, отколкото от бухалката на Джоузеф Рина. Щом репортажът

свърши, той изскочи от апартамента, хукна към форда и отиде до един денонощен магазин, където имаше вестници от цялата страна. Купи „Трентън Хералд“, намери статията за изчезването на Карол и внимателно я прочете. Там се споменава и за побоя над Франк Лемей. Пишеше, че след като дал показания на полицията, той избягал от болницата. Прокурорката, която авторът тук-там наричаше Вики Лисицата, отказала да оттегли обвиненията, когато намерила очевиден свидетел на побоя. Самоличността на свидетеля била пазена в тайна и всички мислели, че е мъж. Предишния ден обаче станало известно, че е сестра на име Карол Сесник, която специализирала грижи за деца, болни от рак в трентънската болница. Биано остави вестника и почувства, че в очите му парят сълзи. Знаеше, че Карол не е била около извънградския клуб край Грийнсбъро, когато бе станал побоят. Тя бе излъгала Виктория Харт, защото Джо Рина искаше да убие Биано и беше обещал да се опита да го направи отново. Карол знаеше това и доброволно бе предложила услугите си. Сигурно мислеше, че след като Джоузеф Рина отиде в затвора, Биано ще бъде в безопасност. Той напрегна мозъка си за миг, но само върху фактите.

Не беше сигурен, че Карол и двете ченгета са в шахтата. Измамникът на карти Фреди Трипръстия му бе разказвал как фамилията Рина се отървава от трупове — хвърляха ги в асансьорните шахти.

— Няма ченге, което иска да рови в тинята под асансьора — обясни му той, когато дойде да го види в болницата.

Биано отново прочете репортажа за изчезването на Карол и започна да прелиства вестника, търсейки нещо правдоподобно, което да използва. Мислите му кръжаха около нещастieto. В очите му бликнаха сълзи, но той ги избърса и продължи да полага усилия да се съсредоточи. На страница двайсет и втора видя нещо, което привлече вниманието му. Там имаше снимка на микробуса, оставен в гробището за коли в Хоубоукън. В съобщението пишеше, че негърът от Ямайка Джон Доу е бил намерен в откраднатото превозно средство с три 9-милиметрови куршума в тялото. Балистичната експертиза твърдеше, че са изстреляни от две различни оръжия. Тъй като негърът имаше хероин в кръвта, трентънската полиция предполагаше, че става дума за убийство заради наркотици. Станало бе в нощта, когато Карол изчезна. Биано беше чувал, че Томи Рина често използва шофьори „за

еднократна употреба“. По този начин не оставяше свидетели, нито им плащаше две-три хилядите долара, които обикновено се полагаха на шофьор при голям удар. Биано се зачуди дали негърът в откраднатия микробус е участвал в убийството. Фактът, че беше умрял същата нощ придаваше на тази хипотеза известна достоверност.

Биано се върна в мотелския си апартамент и един час упражнява почти съвършения си негърски диалект. Докато излежаваеше единствената си присъда в затвора, той го бе научил от съкилийника си, дребен, полуоткачен бандит на име Амп Хейуд. Биано не познаваше Виктория Харт. Тя беше определена за прокурор по делото, след като бе избягал от болницата, но на първата страница във вестника имаше нейна снимка. Вики Лисицата изглеждаше необичайно красива за щатски прокурор. Имаше къса коса и съвсем не приличаше на лисица, а на сериозен човек. Биано сгъна вестника и седна до телефона. Трябваше да разбере дали Карол е мъртва. Щеше да накара трентънската полиция да претърси дъното на асансьорната шахта. Вдигна слушалката и в два часа сутринта се обади на прокурорката от Ню Джърси.

Приключи разговора и застана в кухнята, плъзгайки студената бира по челото си. Стомахът му се вълнуваше, заплашвайки да изригне. Сетне изведнъж Биано се обърна и повърна в мивката. Роджър не откъсваше очи от него. Наблюдаваше го изпитателно.

— Престани да ме зяпаш, Роджър. Господи, по-лош си и от монахиня католичка.

Той пусна студената вода и изплакна устата си. Представи си Карол. Образът ѝ пробегна пред очите му. Бяха в Аризона, в голямата къща, която баща му беше наел в края на сезона за поправка на покриви. Измамите с покривите бяха сезонни. Настъпеше ли зима, никой не рискуваше да му поправят покрива, затова семейството прекарваше два месеца в Аризона, живеейки в лукс. Тогава за пръв път братовчедка му Карол дойде да ги посети. Тя беше на шест, а Биано — на девет години. Допаднаха си от пръв поглед. Той хареса чувството ѝ за хумор и облачето лунички, осеяли чипото ѝ носле. Но най-много му се понрави начина, по който гледаше — нещо като обожание към герой. Това изваждаше на показ най-доброто у него.

Не че Карол беше олицетворение на добродетелността. Тя притежаваше дяволитостта на мошеник, вероятно възпитана у нея от

няколко поколения измамници в семейството. Майката на Биано беше Сесник. Те бяха американски цигани. Занимаваха се с шашми на карти таро и бяха отлични джебчии. Шестгодишната Карол можеше да те обере, без да разбереш. През онази първа зима, която прекараха заедно, тя научи Биано на това циганско умение. Майка му също взе участие в онези академични уроци. Учеха рамо до рамо в горещата импровизирана класна стая, която майка му бе подредила за тази цел над гаража. Биано и Карол често спяха в палатката в задния двор. Един път той се опита да я уплаши. Каза ѝ, че мечките са слезли от планината и нощем ровят из боклука. Карол го погледна с широко отворени от страх очи.

— Страх ме е от мечки, Биано — сериозно каза тя и го хвана за ръката, — но ако дойдат, знам, че ти ще ме пазиш.

Какво можеш да направиш на такъв човек? Само да го обичаш.

Оттогава никой не го беше молил за защита. Нямаше мечки, но той обеща, че няма да позволи да ѝ се случи нищо лошо. Карол държа ръката му, докато заспа. На сутринта още лежеше до него, сгъшена в одеялото си.

Биано се почувства толкова неудобно от онази лъжа, че повече никога не я излъга. Това беше единственото почтено приятелство в живота му. И той удържа на обещанието си да я закриля. Постоянно поддържаха връзка. Три пъти ходи на гости на семейството ѝ по Коледа. Тя го посети няколко пъти, докато той беше в затвора „Рейфорд“ във Флорида. Беше му като сестра. Бяха първи братовчеди, но най-важното — духовни приятели. Карол бе една от малцината във фамилията, която не се занимаваше с измами. Искаше да стане медицинска сестра и напоследък работеше в педиатричното раково отделение в детската болница. Заговореше ли за децата там, в очите ѝ бликваха сълзи.

— Биано, да знаеш колко са смели онези хлапета. Борят се с всички сили, но средствата все не стигат... Ако бях богата, щях да им дам всичките си пари.

Той знаеше, че тя говори сериозно, но въпреки това се чудеше дали Карол не се опитва да компенсира за престъпната дейност на семейството си. Преди няколко години Биано ѝ изпрати своя дял от една двумесечна измама, за да плати разноските по обучението си. В замяна тя бе излъгала, за да го спаси от Джо Танцъора. Биано знаеше,

че Карол е мъртва. Очите му се напълниха със сълзи. Не можеше да преживее загубата ѝ.

Влезе в спалнята и се хвърли на единичното легло. По лицето му се стичаха сълзи, които мокреха възглавницата. Плачеше както за Карол, така и за себе си. За двете деца, хванали се за ръка в онази палатка преди двайсет и пет години. Щом Карол можеше да умре за него, и Биано можеше да направи същото за нея. Трябваше да намери начин да възвърне смелостта си. Реши да унищожи братята Рина.

Ридаейки, Биано Бейтс започна да измисля план за последната си голяма измама.

ВТОРА ЧАСТ ПЛАНЪТ

*„Всички ние сме странстващи рицари. Не
вярвайте на никого от нас.“*

Уилям Шекспир

5.

ОСВОБОЖДАВАНЕ НА ОБВИНЯЕМИЯ

В девет сутринта всички отново се бяха събрали в съдебната зала на Мъри Голдстоун.

Джералд Коен и клубът на почитателите му се бяха наредили около дългата дървена маса, отрупана с юридическа литература, и се усмихваха. Виктория седеше сама до масата на обвинението. Джо Рина не присъстваше. Играеше голф.

Кандидатът за съдебен заседател се казваше Джино Делафоре и бе на път да се превърне в катастрофа за Виктория. Той беше едва на четирийсет и две години, но във формулярите се бе писал „пенсиониран цветар“. Имаше широки рамене и гъсти, посивели коси. Ако търсеше някого за ролята на Кръстника, Виктория Харт щеше да избере него, но като втора алтернатива и последен кандидат за съдебен заседател, той беше голяма грешка. В хода на разпита ставаше все по-ясно, че защитата харесва Джино. След всеки въпрос на Виктория той крадешком поглеждаше за одобрение Джералд Коен. Виктория би го освободила за секунди, ако ѝ бе останало право на вето. Дейвид Франкфуртър говореше в коридора по клетъчния телефон с трентънската полиция, опитвайки се да научи повече факти. Засега ченгетата бяха разбрали, че преди време една букмейкърска операция е била ръководена от щанда за списания точно пред цветарския магазин на Джино Делафоре. Виктория се опитваше да установи връзка между него и обвиняемия, за да изтъкне причина за освобождаването на Джино като съдебен заседател. Съдията Голдстоун започна да се суети, готвейки се да я прекъсне.

— Джо или Томи Рина купували ли са цветя от вашия магазин?
— попита Виктория.

— Не, госпожице... Или ако са го правили, аз не съм знаел — отговори Джино, отново поглеждайки Коен.

— Но е вероятно, нали? Според телефонния указател в Трентън има двайсет цветарски магазина... така че съществува вероятност най-малко едно на двайсет Джо Рина да е купувал цветя от вас.

— Щях да си спомня...

Джино Делафоре пак стрелна очи към Джери Коен, който отбягваше погледа му, разглеждайки бележките си.

Накрая адвокатът вдигна глава.

— Още много ли ще продължи това, Ваше Благородие? Този съдебен заседател е приемлив за защитата. Госпожица Харт вече няма право на вето. Ако се опитва да отхвърли господин Делафоре, тя се нуждае от факти, с които явно не разполага. Може ли да приключваме?

— Какво ще кажете, госпожице Харт? — попита съдията.

— Само още един-два въпроса, Ваше Благородие — каза тя и се обърна към Джино. — Познавате ли човек на име Сам Дефинио?

— Да. Той държеше малък щанд за списания пред моя магазин.

— Но знаехте, че той има дълъг списък от участия в престъпни начинания, включително незаконни залагания и лихварство?

— Не, не знаех това.

— Я стига! Всички ми казват, че е известен като Сам Невидимия, защото записвал облозите на разлагаща се хартия, която пускал в кофа с вода, когато ченгетата се появили.

— Знаех, че има проблеми с властите, но се опитва да живее почтено. В продължение на пет години всяка сутрин купувах вестник от него. Инак всеки от нас си вършеше работата.

— Но за него се говори, че е член на престъпната фамилия Рина, нали? Освен това...

— Възразявам, Ваше Благородие! Какви ги говори госпожица Харт? Каква престъпна фамилия Рина? Моят клиент не е осъждан.

— Джо Рина е арестуван десет пъти — възрази Виктория.

— Немарливата работа на полицията и лъжите на купените от ченгетата информатори не са *доказателства* за престъпна дейност, госпожице Харт. Обосновете се.

Съдията Голдстоун се обърна към Джино Делафоре и назидателно попита:

— Мислите ли, че в случая ще можете да отсъдите безпристрастно, господин Делафоре? — попита той.

— Разбира се, Ваше Благородие.

Съдията погледна Виктория.

— Ако нямате нещо наистина уличаващо, ще одобря този съдебен заседател.

— Може ли да се консултираме, Ваше Благородие? — попита тя.

Мъри Голдстоун направи знак на Джери и на Виктория да се приближат до него. Те се скупчиха около бюрото му и започнаха тихо да разговарят.

— Този човек е имал цветарски магазин, пред който е стоял щандът на известен букмейкър, свързан с Джо Рина според полицията — започна Виктория. — Джино Делафоре сигурно е знаел, че там се правят незаконни залагания и е допуснал това да става точно под носа му, защото и той е имал връзки с Джоузеф Рина. Ако и това не е уместно в случая, тогава съм чела други учебници по право.

— Не можеш да подхвърляш недоказани твърдения по време на избирането на съдебни заседатели — рече Джери. — Всичко това са намеци, Вики. Този човек е имал цветарски магазин. Той няма криминално досие. Точка... Може ли да продължим, Ваше Благородие?

— Виктория, ще одобря кандидатурата на този съдебен заседател, после влиза в сила правилото, че обвиняемият не може да бъде съден два пъти за едно и също престъпление. Имаш седемдесет и два часа да подготвиш обвинението. Вдругиден или ще започнеш с встъпителната обвинителна реч, или ще освободя обвиняемия. Наспете се добре и нека по-добрият юрист да спечели — ухили се Мъри Голдстоун.

Много смешно, помисли Виктория. Съдията стана от кожения стол и излезе от съдебната зала. Черната му роба се дуплеше зад него. Беше едва десет сутринта. Денят започваше катастрофално, но преди обяд стана още по-лош.

Изпратиха екип от трентънската полиция да провери асансьорната шахта. След дълги усилия ченгетата извадиха три покрити с тиня трупа, които откараха в моргата.

Обадиха ѝ се точно преди обяд и опасявайки се от най-лошото, Виктория Харт бавно влачеше крака в помещението, което се намираше в подземния етаж на полицейската лаборатория. Предпазливо слезе по бетонните стълби. Стъпваше колебливо и се държеше за парапета. Потракването на токовете ѝ отекуваше в облицования с плочки коридор, препълнен с жертвите на грешките на наркотика и на уличното движение от предишната нощ. Потискащ паркинг, претъпкан с метални колички и пречупени съдби. Догади ѝ

се, докато минаваше покрай разлагащите се трупове, очакващи аутопсия. Намери Херман Майер, помощникът на съдебния следовател. Херман Германеца беше висок метър деветдесет и пет и тежеше сто и петдесет килограма.

— Дошла съм да разпозная труповете, които току-що сте извадили от асансьорната шахта в Трентън Тауърс — монотонно каза тя.

— Доста се измъчихме, докато ги измием. Не са много приятна гледка...

— Обещавам да не повърна в хубавата ти чиста зала за аутопсии, Херман — мрачно каза тя.

Той кимна и я поведе към три от стоманените маси. С нежелание Виктория погледна надолу... В гръдния кош на Боби Манинг имаше дупка с размерите на пъпеш. Отвътре стърчаха парчета от ребрата му, още лъщящи в черно от мазната тиня, която бе изпълнила дъното на шахтата и крила телата в продължение на три дни.

— Това е Боби Манинг — тъжно отбеляза Виктория. — Той обичаше шоколад „Нестле“. Не можах да му купя. Бяха се свършили в шибания магазин.

Гласът ѝ трепереше.

Херман сложи ръка на рамото ѝ. Тя се дръпна и се приближи до Тони Короло. Тялото му беше почти неузнаваемо. Виктория знаеше, че е той, но не можеше да го потвърди със сигурност. От него бе останало много малко. Лицето му го нямаше. Тя сложи ръка на устата си и се опита да сподави риданието.

— На ръст е същият, но не мога да кажа със сигурност дали е той. Трябва да вземеш отпечатъците му.

— Вече го направих. Ще ни донесат резултатите след час-два. Не е необходимо да правиш това, Виктория.

Тя кимна и се приближи до третата маса. Видя приятелката си Карол Сесник. Изглеждаше по-дребна. Сякаш чудесната душевност, която я изпълваше, я правеше по-едра. Карол беше простреляна в главата и лявата половина от лицето ѝ липсваше. Беше подпухнала, но беше тя. Виктория протегна ръка и докосна къдриците ѝ, още влажни от смазката в дъното на шахтата.

— Съжалявам, приятелко — успя да промълви тя.

Телефонът ѝ извънтя точно в десет вечерта. Гласът от другия край на линията беше образован, с източен акцент и много прецизен.

— Госпожица Виктория Харт, нали? — бавно попита мъжът. — Вашата секретарка ми даде този номер.

Виктория събираше остатъците от документацията по делото, за да ги изпрати в службата. Имаше тонове писмени показания на медицински сестри и лекари, освидетелствали раните на Франк Лемей, но никой от тях нямаше да се яви пред съда. Случаят беше приключил. На другия ден Джо Рина щеше да бъде освободен и никога нямаше да бъде съден по същите обвинения.

— Кой се обажда? — незаинтересовано попита тя.

— Седрик О'Нийл.

— Кой? — нетърпеливо повтори Виктория.

— Адвокатът на Антъни Хейуд.

— На кого?

— На Антъни Хейуд. Мисля, че уличното му прозвище е Амп или нещо подобно... Снощи ви се е обаждал. Дал ви е информация къде са труповете на двамата полицаи и на свидетелката. По вечерните новини чух, че впоследствие сте ги намерили, нали?

Виктория остави папките, грабна жълтия си служебен тефтер и записа: Седрик О'Нийл, а отдолу — Амп Хейуд.

— С какво мога да ви помогна, господин О'Нийл? — заинтригувана попита тя и взе юридическия справочник, където имаше списък на всички адвокати в Съединените щати, къде са учили, коя година са завършили и други такива факти, включително най-известните им дела, както и къде работят.

Биано Бейтс крачеше напред-назад в евтиния си мотелски апартамент и говореше по телефона. В професионалните среди измамникът, действащ по телефона, се наричаше „шегаджия“. Повечето шегаджии крачеха напред-назад, за да поддържат нивото на енергията си, докато извършваха телефонните шашми. Стиснал челюсти, Биано изпълняваше ролята на Седрик О'Нийл, говорейки със съвършен източен акцент.

— С какво ли? — повтори въпроса той. — Ами, госпожице Харт, мисля, че можем да си помогнем взаимно. Господин Хейуд дойде при мен. Има юридически проблеми, които, откровено казано, са дребни

неволи. Той е на мнение, че един бивш негов съучастник преговаря с правителството, за да намалят присъдата му по обвинение за обир.

— За какъв съучастник говорим? Кое дело? И какво общо има всичко това с мен?

— Още не съм готов да ви кажа... Ако нямате нищо против, ще ви обясня за какво става дума, а после вие ще прецените... Господин Хейуд може би има информация, която ще ви бъде полезна в делото срещу Рина... Но вместо да я даде безплатно, господин Хейуд най-после прояви прагматичност и иска да разбере каква помощ сте готова да му окажете.

— Тогава случаят, който съучастникът се опитва да му припише, е в моите правомощия?

— Вероятно.

— Много сте уклончив.

— Ами, нали знаете как е на този етап от преговорите. Прокрадваме се на пръсти около въпросите от първостепенна важност. Ако може да продължа... Господин Хейуд може би има желание да ви предостави информация за смъртта на човека, идентифициран в днешните вестници като Демо Уилямс. В замяна ще поиска вашата протекция във всички наказателни действия, които вашето ведомство може да предприеме срещу него.

— Господи, колко сте многословен... Можехте да го кажете с едно изречение, господин О'Нийл.

— В момента работя по указания на моя клиент. Той още не е обвинен в нищо, но се страхува, че ще бъде, и аз трябва да водя преговорите едно към едно. Когато уреждам споразумения от този характер, обичам да гледам онзи, с когото разговарям.

— Снощи по телефона вашият клиент загатваше, че Ейс Кул, което означава „най-добър приятел“, е участвал в убийството в Трентън Тауърс. Някакви италиански мафиоти свършили работата. Поне така разбрах. Не е необходимо да ви напомням, че всичко, което Демо Уилямс е казал на вашия клиент, са празни и непотвърдени слухове.

— Ами ако господин Хейуд е бил в нощния клуб, седейки до масата, когато е било направено предложението?

— Това би било много интересно.

— Ако ще сключваме споразумение, трябва ми три неща. Първо, вашето обещание, че преди да призовете господин Хейуд да свидетелства, ще съберете неопровержими доказателства срещу семейство Рина за убийството на онези тримата. Той не желае да се появява в съда и да дава показания срещу онези мафиоти убийци, а вие да загубите делото. Искане ги в затвора, откъдето няма да могат да му отмъстят. Второ, настоява да му бъдат опростени всички обвинения, които вашето ведомство би могло да предяви към него. И трето, моят клиент би желал да бъде включен в програмата за закрила на свидетеля.

Виктория прелистваше справочника. Най-после намери Седрик О'Нийл. Пишеше, че е завършил като първенец на випуска в Йейл през 1989-та. Бил съдружник в една адвокатска кантора в Ню Йорк, но имал разрешително да практикува в още половин дузина други щати, включително в Ню Джърси. Дипломирал се преди десет години. Беше твърде млад, за да е вече съдружник. Това я подразни.

— Още ли работите в „Линкълн, Форбс, О'Нийл и Рос“? — попита тя.

— Ах! Извадихте юридическия си справочник, нали? Да, боя се, че още съм там, въпреки усилията им да ме махнат.

После се изсмя — нещо като кудкудякане.

„Линкълн, Форбс, О'Нийл и Рос“ всъщност беше несъществуваща кантора, появила се по чудо в юридическия справочник за 1997-ма, благодарение на Франк Х. Бейтс. Той беше проникнал в печатницата в Чикаго и бе добавил измислената адвокатска кантора в компютърния файл, един ден преди съдържанието да бъде отпечатано. За измамниците беше много изгодно да имат регистрирана, но несъществуваща адвокатска кантора, когато работеха с интелигентна мишена. Често се налагаше да твърдят, че са нечии адвокати. Биано имаше дори визитни картички. Бяха някъде в куфара му. Издателят бе изпратил писмо, посочвайки грешката, но кантората още фигурираше в справочника, дълго след като някой бе изхвърлил писмото.

Виктория затвори справочника и се замисли как да постъпи с превзетия Седрик О'Нийл. В главата ѝ проблеснаха един-два предупредителни сигнала, но тя още кипеше от гняв заради смъртта на приятелката ѝ и тази енергия ѝ помогна да вземе решение.

— Добре, господин О'Нийл. Утре в десет в моя кабинет.

— Ах, не може ли да се срещнем някъде, където вероятността да запишат разговора ни или да подслушват не е толкова голяма?

— Какво ще кажете за ресторанта за деликатеси на Сам до реката? В девет?

— Съгласен съм. Аз ще бъда високият плешив джентълмен в жълто-кафяв костюм и вратовръзка на райета.

Тя затвори и се зачуди какво става.

Биано окачи слушалката, грабна Роджър и тръгна към вратата. Трябваше да изкопае буркана, който бе заровил под една скала край магистрала 10. Там имаше петдесет хиляди долара в брой. Това бяха парите за началото на измамата и всичко, което му бе останало на света. После трябваше да се качи на самолета за Ню Джърси, за да се срещне с красивата прокурорка на име Вики Лисицата.

6.

РАЗКАЗВАНЕ НА ПРИКАЗКАТА

Ресторантът за деликатеси на Сам се намираше на ъгъла на Манчестър и Оу стрийт. Имаше големи прозорци и гише за взимане на храна за вкъщи на източната стена. Биано пристигна в осем — един час преди срещата. Беше облякъл синьо сако, жълто-кафяв панталон и вратовръзка на райета. Изрусените му коси падаха над загорялото от слънцето чело. Един от проблемите да си в списъка на десетте най-търсени престъпници от ФБР беше, че снимката му бе разпространена във всички полицейски участъци в страната. Той избра маса в дъното на заведението. Облегна гръб на стената и огледа полупразния салон. Смахът и мирисът на пържещия се бекон се смесваха. Рояк черни мухи се състезаваха за лампата, висяща в средата на помещението.

От онова, което бе узнал, Виктория Харт не беше глупачка. Можеше да доведе дори полицейски следовател, който да стане свидетел на преговорите относно несъществуващите престъпления на Антъни Хейуд. Биано бе избрал бившия си съкилийник Амп за втората главна роля в измамата, защото Амп имаше обемисто досие и щеше да фигурира в компютъра на Националния информационен център по престъпността. Освен това, един месец след като Биано бе излязъл от затвора, Амп беше убит в улична престрелка и „погребан“ в морето на Маями. Това означаваше, че е бил довлечен до блатата и напъхан в дупката на алигатор — нещо, което го оставяше физически жив, но винаги неспособен да протестира. Бдителните очи на Биано кръстосваха ресторанта. Той реши, че там няма ченгета.

Поръча на вече уморения сервитьор голяма чаша портокалов сок и се вторачи във вратата, оглеждайки пристигащите клиенти. Точно в девет в заведението влезе жената, чиято снимка бе видял в „Трентън Хералд“. Виктория Харт извести придирчивостта си с облеклото и временната си поява. Според Биано тя съвсем не приличаше на лисица, а изглеждаше решителна. Всичко около нея говореше за интелигентност и организираност. Облякла бе ушит по поръчка тъмнозелен костюм и подходящи по цвят обувки и шал. Беше още по-

поразително красива, отколкото на снимката във вестника, но явно не се интересуваше от външността си. Нямаше грим, нито стилна прическа. Носеше голямо дипломатическо куфарче, но не и дамска чанта. Изглеждаше нетърпелива, докато оглеждаше ресторанта. Биано вдигна менюто, за да закрие лицето си. Тя търсеше висок, плешив мъж в жълто-кафяв костюм — описанието, което ѝ бе казал по телефона. Но никой в заведението не отговаряше на него. Виктория Харт погледна часовника си, после седна на една маса до прозореца.

В девет и десет тя отново погледна часовника си. Сетне извади папките с документите по делото и започна да ги преглежда. Сервитьорът ѝ донесе втора чаша кафе. В девет и двацет Виктория Харт започна да барабани с пръсти по масата. Биано я наблюдаваше внимателно с опитното око на измамник. Тя щеше да бъде трудна мишена. Беше определено тип А — най-костеливите. Те бяха придирчиви, затова Биано измисли нов план. Щеше да изчака, докато Виктория Харт се приготвеше да тръгне. Ако това беше капан и тя имаше човек в ресторанта, двамата щяха да установят някакъв контакт, преди тя да стане. Биано продължи да я наблюдава. Тя играеше важна роля в плана на измамата му. Като прокурор по делото, Виктория Харт се бе опитвала да осъди Джоузеф Рина почти цяла година. Това означаваше, че е най-големият жив специалист по онзи принц на мафията. Сигурно познаваше всичките му приятели и делови съдружници и знаеше всичко за незаконната му дейност, за връзките, любовниците и враговете му. Виктория Харт притежаваше основната информация, от която Биано се нуждаеше. Повечето адвокати носеха със себе си копие от документите по делото, така че ако нещо се случеше, да им е под ръка. Биано се надяваше, че тя държи тази информация в обемистото си куфарче.

Той знаеше много малко за Джоузеф Рина, освен факта, че е страстен картоиграч и успешно борава със стик за голф от близко разстояние. Брат му Томи имаше славата на женкар. Беше ожесточено предан на по-малкия си брат и го бе закрилял през целия си живот. Всъщност, когато беше петнайсетгодишен, Томи бе нападнал един ирландски главорез на име Шон Мориси, който беше заплашил Джо. Томи го бе пребил до смърт с чук пред един бар. После стана чудо — главорезът възкръсна точно преди аутопсията. Незабавно го закараха в болницата и го спасиха. Два месеца, след като се съживи, Мориси

вървял по улицата, където бе станал побоят и бил застрелян от минаваща кола. Тъй като го бе убил два пъти, оттогава Томи получи прякора „Двата пъти“. Освен тази обезпокоителна информация, Биано не знаеше почти нищо за Томи.

Той изчака, докато прокурорката взе огромното дипломатическо куфарче и започна да търси портмонето си, за да плати сметката, стана от мястото си и се приближи до нея.

— Госпожица Харт? — леко задъхан попита той.

Тя вдигна глава и го погледна.

— Седрик О'Нийл?

Изречението ѝ показваше, че той не е онова, което бе очаквала.

— Всъщност, не. Аз работя със Седрик О'Нийл. Ангажираха го по едно дело в Ню Йорк и трябваше да тръгне в седем сутринта. Обади ми се и аз дойдох тук, колкото можах по-бързо. Надявам се, че не чакате отдавна. Казвам се Мартин Кушбъри. — Той ѝ даде визитната си картичка, на която в златисти букви бе изписано името на адвокатската кантора „Линкълн, Форбс, О'Нийл и Рос“. — Работя в клона ни в Ню Джърси. Обадиха ми се в осем и трийсет. Бях под душа. Опитах да се свържа с вас, но предполагам, че вече сте били излезли. Дойдох веднага...

— В десет часа трябва да съм в съда, затова нямаме много време — прекъсна го Виктория и отново погледна часовника си.

— Да, добре. Ами... може ли да седна? — усмихна се той.

Тя посочи стола срещу себе си и се усмихна виновно, но не каза нищо. Усмивката ѝ беше поразителна, ала той прогони мислите за красотата ѝ и се залови с деловите въпроси.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате.

— Девет означава девет, господин Кушбъри.

Сервитьорът се приближи до масата им и Биано си поръча още една голяма чаша портокалов сок. Усмихна се на Виктория и лицето му поруменя.

— Ами... тогава да започнем... Не знам точно какво ви е казал Седрик, но ние представляваме един американец от африкански произход на име Антъни Хейуд. Той има информация, която би могла да ви послужи по делото Карол Сесник. Но господи Хейуд се нуждае от протекция срещу евентуално бъдещо съдебно преследване. Страхува се, че ще го обвинят в кражба. — Кушбъри погледна

бележките си и непохватно се оправда. — Надрасках набързо всичко това тази сутрин. Не ми е много ясно.

— След като господин О'Нийл ми се обади — прекъсна го Виктория, — аз проверих в полицията. Името Антъни Хейуд не фигурира в текущите разследвания. Но го проверих в компютъра на Националния информационен център по престъпността. Вашият клиент е излежал присъда за убийство втора степен в затвора „Рейфорд“.

— Така ли? — заеквайки каза Биано. — О... ами, не знаех... Но това не променя нищо... или... напротив...

Той нервно погледна бележките си.

— Един осъждан убиец обикновено не е надежден свидетел.

— Е, все е по-добре от нищо — смутен възрази Биано. — Ако ви се струвам объркан, това е защото не се занимавам с наказателно право. Аз съм в отдела за търговия с недвижими имоти. Работата ми е свързана с договори за наеми и строежи за корпоративни клиенти.

Той усети, че това обяснение я ядоса. Сервитьорът сложи сока пред него.

— Защо не ми кажете с какво според вас можете да ми помогнете? После ще видим как ще се споразумеем. Ако изобщо го сторим.

Биано се консултира с бележките си.

— Да видим сега... И така, Хейуд е бил в клуб „Раирана зебра“ в Трентън. Клуб за джентълмени. Употребявам термина съвсем свободно — усмихна се той. — Нашият клиент е чул как някой на име Тексако Филипс предлага на Демо Уилямс петстотин долара, за да помогне в една мокра поръчка... Предполагам, че това означава убийство. По-късно същата нощ Демо не се е прибрал вкъщи. На другата сутрин е намерен в онзи откраднат микробус в Хоубоукън.

Биано бе открил по-голямата част от тази информация в един стар вестник, където имаше статия за престъпната фамилия Рина и за убийството в Хоубоукън. Останалото беше плод на въображението му. Знаеше, че това ще заинтригува Виктория Харт. Така и стана.

Тя се наведе към него.

— Тогава Джо Рина не е предложил на приятеля на вашия клиент да извърши убийство... А Тексако Филипс? — попита тя, извади

жълтия служебен тефтер и започна да записва. — Кога точно се е състоял разговорът?

Биано наля още малко масло в огъня. Искаше Виктория да мисли, че може да изтръгне всичко от него.

— Откровено казано, не съм много наясно. Нямам достатъчно информация, за да водя преговори. Може би следващата седмица ще се срещнете със Седрик.

— Вижте какво, господин Кушбъри, тази сутрин в десет часа трябва да съм в съда и да приключа с един важен случай, върху който работя от година. Направя ли го, никога повече няма да мога да съдя Джо Рина за същото престъпление. Тексако може да стане държавен свидетел, ако успея да го убедя. Така че, ако имате нещо, което бих могла да използвам, кажете го *сега*.

— Не знам защо Седрик ми се обади да дойда тук. Това е безумие.

Тя присви очи. Беше налапала въдицата.

— Господин Кушбъри, Томи и Джо Рина убиха единствената ми свидетелка. Тя беше и моя приятелка. Убиха и двама чудесни полицаи. Искам убийците да отидат в затвора. Трябва да ми кажете онова, което знаете.

Биано отново погледна бележките си, сякаш там се съдържаше отговорът на съчинената от него дилема. Видя, че Виктория е готова да атакува, затова ѝ помогна да събере увереност, създавайки още по-голям смут.

— Тези драсканици ме озадачават... О, боже, забравих да ви кажа нещо... Чакайте малко...

— Господин Кушбъри, телохранителят на Джо Рина явно се е свързал с приятеля на вашия клиент и му е предложил да участва в убийство. Ако знаете нещо, кажете ми го, по дяволите.

— О, господи — промълви Биано и отново се вторачи в записките си.

— Няма да намерите отговора там. Кажете го веднага, инак когато подведат под отговорност за кражба Антъни Хейуд, ще се погрижа да получи максимална присъда. Ако имате информация за тройно убийство, наистина ли мислите, че можете да седите, без да правите нищо, и да преговаряме? Това не е сделка за недвижим имот.

— Но вие... не можете... — пелтечеше Биано. — Аз представлявам този човек...

— Само гледайте. — Тя извади клетъчния телефон и започна да набира някакъв номер. Сетне го погледна и гневно блъфира. — Е, кое избирате?

Ядосана, Виктория Харт беше още по-красива.

— Аз... Добре, но позволете ми първо да видя документите по делото.

Той премести чашата с портокаловия сок пред себе си и протегна дясната си ръка към папките. Виктория понечи да го изпревари и Биано събори чашата.

— Господи, каква тъпотия! — извика тя, когато портокаловият сок напълни полата на тъмнозеления делови костюм и бавно започна да се стича по краката ѝ. Скочи от стола и се погледна.

— Божичко! — притесни се Биано, — колко съм непохватен... Ужасно...

Той грабна салфетка и я долепи до мокрия плат, което влоши нещата.

— Престанете! Не го правете! — извика Виктория, сетне отчаяно погледна сервитьора. — Къде е тоалетната?

Той посочи вратата в дъното на заведението.

— Вие стойте тук — заповяда тя на Биано, после хукна да оправя щетите, забравяйки куфарчето си.

Когато след пет минути се върна, Биано Бейтс и документите по делото Рина бяха изчезнали.

— По дяволите! — изруга Виктория.

Костюмът ѝ беше мокър от студената вода, с която се бе опитала да изпере сока, и частици от салфетката висяха като одеяло от седло на кон. Тя се почувства пълна глупачка, докато гледаше празната маса, на която лежеше само преобърнатата чаша. Виктория Харт внимателно я взе и я уви в чиста салфетка. После я сложи в куфарчето си и излезе от ресторанта. Имаше пет минути, за да стигне до съда.

7.

ЖЪЛТИЯТ ЛИСТ

След девет месеца и три убийства Виктория Харт доброволно оттегли обвиненията срещу Джоузеф Рина. Цялата процедура продължи по-малко от десет минути. Съдията Голдстоун освободи обвиняемия. Ниският мафиот поклати глава, сякаш такава беше Божията воля, и бавно стана.

Джералд Коен затваряше папките по делото и ги прибираше в куфарчето си, а почитателите му разчистваха бойното поле, събирайки писалки, моливи, доклади и неизползвани аргументи от дългата дървена маса. Красивият мафиот се постара да се срещне с Виктория на изхода на съдебната зала.

— Радостно е, когато в крайна сметка справедливостта възтържествува, нали?

— На мен ли говориш? — попита тя, изумена от наглостта му.

— Да — усмихна се той.

— Тогава кажи на русокосия си лакей, който тази сутрин открадна куфарчето ми, да ми го върне. В папките няма нищо, което бих могла да използвам срещу теб. Делото приключи... но трябва да предам документите за вътрешното разследване. Убедена съм, че искаш да оценят лошото ми представяне.

— Разбира се, че не знам за какво говориш. Но позволи ми да ти дам един съвет, Вики. Бях много търпелив с теб. Понесох призовките, които ти изпрати до приятелите и деловите ми партньори. Почти една година се примирявах с твоите дръзки и неподкрепени с доказателства намеци. Питам се защо бях толкова милозлив. Нямам подходящ отговор. Може би защото си привлекателна млада жена, а аз съм възпитан да се държа учтиво с жените. Но търпението ми се изчерпа. В бъдеще ще направиш добре, ако ми дадеш повече свободно пространство.

— Пространството, което смятам да ти дам, е около три на три метра и има изглед към каменна кариера. Свикни да ме гледаш, Джо, защото едва сега се залавям с теб.

Тя се обърна и се отдалечи от него, изправяйки рамене. Усецаше погледа му, докато стигна до асансьора. Когато се обърна, за да натисне копчето, той още я гледаше. Не беше помръднал, но изражението на лицето му го бе преобразило. Вече не приличаше на филмова звезда, а на някаква мистична гравюра, оголена от красотата и разкрила истинската си същност. Тя гледаше в очите на самото зло. Запита се дали ще се справи с такъв силен противник.

Преди да влезе в съдебната зала, Виктория бе дала чашата от портокаловия сок на Дейвид Франкфуртър, който веднага я занесе в полицейската лаборатория. Когато стигна до кабинета си, тя бе забравила за нея, но той се втурна вътре. Носеше компютърна разпечатка.

— Няма да повярваш — каза Дейвид, размахвайки доклада от лабораторията. — Имаме три ясни отпечатъка. Показалец, среден пръст, палец и част от дланта. Онзи, с когото си закусвала, е голяма риба.

— Работи за Джо Рина, така ли?

— А, това не знам — отговори Дейвид и ѝ подаде жълтия лист.

— Биано Бейтс? — озадачена попита тя. — Измамник?

— Той е не само един от тях, а най-големият. Говори се, че е най-добрият, действащ в момента в Америка. Продад е Бруклинския мост.

— Я стига. Това е виц.

— Съвсем не. Биано Бейтс се престорил на специалист по изпробване издръжливостта на метала, уволнен от градската управа. Носел рентгенова апаратура и куп други измервателни уреди. Убедил потърпевшия, алчен собственик на фирма за метални отпадъци, че според инженерите мостът няма да издържи дълго и ще бъде разрушен, защото е опасен. Добавил, че всичко се прави тихомълком, защото публичните протести ще бъдат оглушителни. Организирал фалшив търг и онзи тъпанар платил половин милион долара на подставено лице — „вътрешен“ човек на Бейтс, поставен, за да спечели наддаването. Същата измама е била правена от френски мошеници с Айфеловата кула. Биано Бейтс е единственият престъпник с „бяла якичка“ в текущия списък на десетте най-търсени от ФБР.

Виктория прегледа обвиненията срещу него.

— Лежал е в затвора „Рейфорд“. Провери дали по същото време там е бил и Алтъни Хейуд.

— Вече го направих. Били са съкилийници.

— Но за какво са му документите ми по делото? Нищо ли не го свързва с Джо Рина?

— Не. Изглежда действат в различни области.

Звънът на телефона наруши настъпилата тишина в кабинета. Виктория вдигна слушалката и чу гласа на секретарката си.

— Гил Грийн иска да те види — угрижена каза Мери.

— Добре. Тръгвам. — Виктория затвори и погледна Дейвид. — Гил ме търси. Какъв ли е официалният повод? Къде ли ще ме изпрати?

— В Сибир — мрачно отговори той.

Тя кимна, стана и бавно тръгна към вратата. Спря и му върна жълтия лист.

— Пусни данните по компютъра на Националния информационен център по престъпността. Провери всичко. Искам да видя дали Биано Бейтс е свързан с Карол Сесник.

После се обърна, излезе от кабинета си и се отправи към асансьорите.

— Тези неща винаги са трудни, Виктория — рече Гил.

Този път я гледаше и явно бе репетирал какво да каже. Лош знак. На бюрото пред него имаше някакви бележки, към които поглеждаше. Още един лош знак. Тя предположи, че е инструктиран от Отдела за правни консултации как да се справи със ситуацията, за да избегне съдебен иск за неправилно освобождаване от длъжност.

— Провалът с Джо Танцъора ще бъде разгледан задълбочено. Сигурно ще ти се стори несправедливо, но като прокурор, мисля, че си взела някои решения в това разследване, които изискват по-нататъшно проучване.

— Например? Всеки ход в това дело беше одобрен от теб, Гил.

— Виктория, в момента не желая да разискваме това. Ти си временно понижена в длъжност. Искам известно време да работиш като чиновник.

— Да бъда чиновник! — възмутена извика тя.

Това беше длъжност, предназначена за най-младия член на областната прокуратура и се състоеше в преглеждане на арестите, които внасяше полицията, и решаване дали има достатъчно

доказателства, за да се възбуди криминално дело. После чиновникът предаваше предварителните решения на някой старши прокурор за одобрение. Макар че работата се вършеше от юрист, определението „чиновник“ не бе случайно.

— Попитай Бети къде да те сложи. Това е само временно, докато свърши вътрешното следствие. Ще получаваш пълната си заплата. Извоювах го за теб, но мисля, че сега всички трябва да вървим с наведени глави. Инструктирам те да не даваш изявления за медиите по този въпрос.

В същия миг секретарката му позвъни. Той вдигна слушалката.

— О, да. Съжалявам... Да, идвам веднага.

Гил погледна часовника си, поклати глава и стана. Лошо театрално изпълнение. Позвъняването на секретарката беше предварително уговорено, за да приключи по-бързо срещата му с Виктория.

— Извинявай, Вики, но имам уговорка — излъга той и с нетърпение я зачака да си тръгне.

Тя бавно се изправи. Гил явно се чувстваше неудобно. Не обичаше конфронтациите, което според Виктория беше странно поведение за един областен прокурор.

— Това са глупости, Гил. Знаеш, че заслужавам нещо по-добро.

— Убеден съм, че разследването ще потвърди всичките ти решения, но докато свърши, мисля, че така ще бъде най-добре. Вече предадох документите по делото Рина на Марк Суитцър. Той ще извърши предварителната проверка. Дай му и останалите материали по случая.

Тя нямаше смелостта да му каже, че останалите материали са откраднати.

Вики беше известна в службата. Често оставаше до късно и слушаше младите прокурори. Те ѝ разказваха за делата с надеждата, че Вики Лисицата ще намери вратички в закона или творческа стратегия, която да използват. Тя знаеше, че пред асансьора ще има тълпа от желаещи да разберат какво е станало. Нямаше сили да застане пред колегите си, затова слезе по задните стълби. Мина тихо през вратата на стаята с копирната машина и влезе в кабинета си. Докато беше при

Гил, тя се бе държала необичайно покорно, сякаш имаше някакъв специален протокол за такива случаи, изискващ пълно подчинение. Липсваше ѝ само превръзка на очите и последна цигара. Но сега почувства, че се ядосва. Прокле се, задето не се беше възползвала от възможността, за да каже на областния прокурор, че е подъл и нечестен страхливец. Застана зад бюрото си, започна да гризе нокти и погледна към сградата на криминалния съд. Кабинетът ѝ беше тесен, но чист. Папките бяха наредени прецизно.

Телефонът иззвъня. Виктория вдигна слушалката.

— Виктория Харт — троснато каза тя, после настроението ѝ рязко се промени. — Тед Календър? От телевизия Дабъл Ю Ти Ар Ен?

Студиото на Дабъл Ю Ти Ар Ен беше малко и задушно, а Тед Календър изглеждаше по-възрастен, отколкото по телевизията. Гримьорката сложи на Виктория пудра, но нямаше какво да направи с късата ѝ коса.

После я настаниха на стола срещу Тед. Помежду им имаше електрическа камина. Синият овален килим и лавиците с книги допълваха пестеливата обстановка. Тед Календър четеше записките на коленете си, сякаш Виктория не беше в помещението. До записа на предаването оставаха няколко минути.

— Благодаря за възможността да разкажа нещата от моята гледна точка — каза тя.

— Жалко за делото Рина. Много риба наловихме, но не сготвихме вечеря, а? — рече той, без да я поглежда.

Виктория се вторачи в дългата му руса перука. По лицето му се стичаше пот. Сетне той изведнъж вдигна глава и я хвана, че го наблюдава.

— И така, Вики...

— Предпочитам Виктория.

— Аз пък предпочитам Тиодор — самодоволно се усмихна той. — Доставка ми по-голямо удоволствие. Сега ще запишем интервю на живо. Ще го излъчим по вечерните новини в отрязък от две минути и половина. Налага се да бъдем кратки. Ще ти дам знак, когато останат пет секунди. Говори бързо, инак ще отрежат репликите ти.

— Добре — съгласи се тя.

Не беше сигурна какво точно ще каже, но тъй като беше ядосана, опасяваше се от най-лошото.

Сценичният режисьор им показа пет пръста, после ги сви един по един и накрая Тед се ухили на камерата.

— Добре дошли на „Разговор в Ню Джърси“. Аз съм Тед Календър, а това е нашият разговор пред камината с хората от днешните новини. Тук съм с Вики Харт, прокурор, току-що претърпяла провал в делото срещу предполагаемия мафиот Джо Рина. Приятно ни е, че си с нас, Вики.

— Благодаря. Радвам се, че съм тук, Теди — каза тя и видя как той леко трепна.

— И така, процес няма да има. Вдигна се много шум, но въпреки това ти оттегли обвинението. Защо беше всичко?

— Фактът, че моята свидетелка Карол Сесник и двама смели полицаи бяха зверски убити и хвърлени в асансьорна шахта, е истинска трагедия и това е причината да не предявя обвинение в убийство. Не е нужно човек да е учен, за да се досети, че тези убийства, извършени няколко дни преди началото на процеса, не са случайност.

— Обвиняваш Джоузеф Рина за убийствата, така ли? — попита Тед, предугаждайки интересна история.

— Можеш да се обзаложиш.

Той я погледна скептично.

— Имаш ли доказателства, че Джо Рина е убил онези трима човека?

— Не казах, че имам доказателства, а че той го е направил.

— Като прокурор ти не можеш да твърдиш такова нещо, освен ако не го подкрепиш с доказателства.

— Кой казва?

— Предполагам, Гил Грийн. Мисля, че той има и правни, и етически съображения.

— Това ще да е същият Гил, който ме насърчаваше да обвиня Джо Рина в опит за убийство и направи телевизионна кариера, говорейки за това в продължение на пет месеца, за да извлече политически дивиденди, а сега, когато най-важната ми свидетелка е убита, извършва вътрешно разследване на действията ми. Смятам, че не е необходимо да се безпокоим толкова много за етическата позиция

на Гил Грийн. Нека вместо това да се тревожим за онова, което стана с Карол Сесник, Тони Короло и Боби Манинг. Те бяха мои приятели. — Виктория се обърна към камерата. — Джо Рина, ако ме слушаш, искам да ти кажа, че няма да намеря покой, докато не те видя изправен пред правосъдието. Не знам как ще докажа, че зверски си убил приятелите ми, но ще го направя. Ще те видя зад решетките. Няма да мигна, докато не дойде този ден.

Сценичният режисьор каза на Тед, че е време за реклами.

— Истински динамит. След малко отново ще бъдем с вас — каза Календър, сетне погледна Виктория. — Бих желал да направя още един отрязък. Ще останеш ли?

— Мисля, че вече си навлякох достатъчно неприятности — отговори тя, откачи микрофона от ревера си и излезе от студиото.

Качи се в колата си и се отправи на север. Без да се замисля, Виктория подкара към къщата на родителите си в Уолингфорд, Кънектикът. Знаеше, че телевизионното интервю ще сложи край на кариерата ѝ в канцеларията на областния прокурор. По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи. Не издаде звук. Странно, сякаш самата сила на волята ѝ забраняваше пълен емоционален срив, но не можеше да спре сълзите. Правеше всичко възможно да не рухне психически и тичаше вкъщи при майка си.

8. ИНТЕРВЮТО

Снимките бяха по-ужасни, отколкото си бе представял. Бяха правени, докато лежеше в безсъзнание в операционната зала. Главата му беше подута, а предните два зъба липсваха. Целият бе облян в кръв. Челюстта му беше счупена. Обля го студена пот, докато ги гледаше.

— Жестоко ме е пребил, а, Роджър? — рече Биано и ги остави настрана.

Два пъти прочете материалите по делото, но без да научи нищо. Кражбата от Виктория Харт не бе дала почти никакъв резултат... само ужасните снимки, от които стомахът му се сви на топка. Обзе го безпричинен страх, който изпълни възприятията му като воня от непочистен канал.

Биано прочете стратегията ѝ за процеса, но и това не помогна. Встъпителната ѝ реч беше остроумна, драматична и заплетена. *На паркинга пред извънградския клуб край Грийнсбъро не само бе пребит един човек. Там злобно и демонично бяха атакувани границите на самоконтрола и на човешката почтеност.* Много добре. Тя не разполагаше с потърпевшия, затова обществото и човешката почтеност го заместваха. Биано прочете текста два пъти, но не намери друго, освен красиви художествени образи и три правописни грешки. Нямаше факти за Джоузеф или за Томи. Ако се готвеше да извърти номер на семейство Рина, Биано трябваше на всяка цена да знае всичко за тях. Но в материалите по делото имаше твърде малко. Той се бе устремил към „голям шлем“, а не направи нищо.

Роджър се отпусна на една страна. Спеше дълбоко. Излая тихо, изръмжа и после размаха крака. Териерът лежеше в края на леглото и явно сънуваше някакво важно кучешко приключение. Биано беше включил телевизора, но не му обръщаше внимание. Изведнъж съзря Виктория Харт. Пресегна се над Роджър и усили звука. Обезпокоено, кучето отвори очи. Биано хвана последната част на интервюто, когато Виктория смачка топките на Гил Грей, а после се обърна към камерата и обеща на Джо Рина, че ще го спипа.

Биано зачака продължението. Водещият Тед Календър беше облечен в синьо сако. Червенокосата му помощничка Шели Септембър клатеше глава в почуда.

— Страхотно интервю, Тед — каза тя.

— Да. Помолих Гил Грей за коментар и той каза, че областната прокуратура не поддържа позицията на госпожица Харт. Всъщност тя била понижена в длъжност и вероятно гневът ѝ я е накарал да говори така. Утре щели да направят официално изявление.

— Странен край на една странна сага — с престорено удивление отбеляза Шели, сетне започна да чете другите новини.

— Какво прави онази жена, по дяволите? Как може да напада онова чудовище? Ще си изпроси куршума.

Роджър нямаше отговор на този въпрос, затова Биано стана, отиде в банята и напписка лицето си. После започна да прибира козметиката си. Занесе всичко в спалнята, бръкна под леглото и извади една брезентова чанта. Вътре имаше дванайсетлитров буркан с херметически затваряща се метална капачка. През стъклото се виждаха навити на руло стодоларови банкноти. Той погледна скептично парите, предвидени за началния етап на плана.

— Няма да стигнат, Роджър. За онова, което съм намислил, ще ми трябват много повече. Решението е да накараме Вики Харт да ни каже къде държат парите си Томи и Джо. По-добре ние да се доберем до нея, преди фамилията Рина да са го направили.

Той продължи да събира багажа си. После отново усили звука на телевизора и започна да превърта каналите, търсейки областния прокурор, когото непрекъснато показваха по новините. Накрая го намери по Канал 2. Предаваха интервю, записано веднага след като обвинението бе размахало бяло знаме.

— Разбира се... това можеше да се очаква, след като свидетелката изчезна. Госпожица Харт допусна някои сериозни грешки в преценката си и ние ще разследваме случая.

Биано слушаше ритъма на речта на Гил Грийн и тихото му, спокойно изложение. Сетне започна да имитира гласа му. След няколко опита Роджър изляя.

— Мислиш ли, че стана? — попита Биано. — Добре, хайде да опитаме.

Приблѳжи се до телефонния указател, намери номера на Областната прокуратура, набра го и потърси Виктория Харт.

— Ало? Кой е? — попита Биано с тихия глас на Гил Грийн.

— Дона. Вие ли сте, господин Грийн? — отговори секретарката.

— Да, Дона, Гил е. Опитвам се да открия Виктория. Боя се, че съм забравил тефтера си в кабинета. Имаш ли домашния ѳ телефон и може би адреса?

— Да, господин Грийн, но мисля, че в момента тя не е вкъщи.

— Знаеш ли къде е?

— При родителите си, в Уолингфорд, Кънектикът. Не знам телефонния номер, но мисля, че го има в указателя.

— Как се казва баща ѳ?

— Хари Харт. Съпругата му е Елизабет.

— Типични американски имена — снизходително отбеляза той и затвори, без да каже довиждане.

След няколко минути намери номера им. Позвъни, но никой не се обади. Опита пак в седем и десет, в седем и четирийсет и в осем вечерта, но напразно. Вероятно са излезли някъде да вечерят, помисли си Биано, а може би вече съм закъснял.

Ресторантът се намиралше на девет километра от Уолингфорд. Хари и Елизабет жадно слушаха разказа на дъщеря им.

Хари беше пенсионер, бивш застрахователен агент. Имаше червендалесто лице и сребристокбели коси. Обличаше се в старомодни сака и бели ленени панталони — дрехи, които според Виктория никога не би носил преди десет години. Много се гордееше с дъщеря си.

Инвалидният стол на Елизабет беше спрял до масата. Тя държеше ръката на дъщеря си. Ръцете ѳ бяха тънки и гъсто осеяни с кръвоносни съдове. Беше загубила способността си да върви след последния сърдечен удар. Умът ѳ все още работеше, но наситеният ѳ с тексаски акцент говор беше нечленоразделен. На Виктория ѳ беше много трудно да я гледа в това състояние. Майка ѳ беше толкова жизнена и красива. Все се караше на Виктория, че учи твърде много и я насърчаваше да играе. Борбата беше храбра, но безрезултатна.

— Предполагам, че интервюто вече е излъчено. Слава богу, че тук, в Кънектикът, не хващате Дабъл Ю Ти Ар Ен — добави Виктория,

после тримата се умълчаха, докато сервитьорът прибираше чиниите.

— Постъпила си правилно, Виктория — рече баща ѝ. — Трябва да правиш онова, което смяташ за правилно. А Гил Грийн явно не е добър ръководител.

Хари отново се вживяваше в ролята си на делови експерт отпреди двайсет години.

— Но тя работи там вече пет години, Хари — каза майка ѝ. Провлеченият тексаски говор правеше речта ѝ още по-неразбираема. — Къде ще отиде сега?

Както винаги, Елизабет бе схванала същността на проблема: къде можеше да практикува право Виктория след всичко това?

— Ще изчакаш, докато бурята премине — отговори Хари. — Познавам едни хора, които ще ти дадат работа. Договори за покупко-продажби на недвижими имоти.

— Но аз съм специалист по наказателно право, татко. Имам и още един проблем... Може би... трябва да направя нещо относно онези убийства, да докажа онова, което се случи с Карол.

— Остави това на полицията — смъмри я Хари и Елизабет стисна ръката ѝ под масата.

— Но, татко, те няма да могат да направят нищо. Джоузеф Рина е много хитър. Не допуска грешки. Според мен единственият му пропуск беше, че преби онзи човек на паркинга пред свидетел. Трябва да намеря начин да разоблича Рина. Полицейското разследване няма да се справи. Там има твърде много правила плюс доказателствени и процедурни препятствия. Няма да го хванат така. Нужно ми е нещо друго... нещо... — Тя се поколеба, търсейки подходящата дума, после избра онази, с която свързваха името ѝ в пресата. — Хитро.

— Дума да не става — възрази баща ѝ. — Щом Джо Рина е такъв, какъвто казваш, а аз съм убеден в това, не се закачай с него. Знам, че вече не мога да ти нареждам какво да правиш, но, миличка, не мога да понеса мисълта, че си в опасност. Не е твоя работа да уреждаш дълговете на обществото.

Тя го погледна и кимна.

Докато излизаха от ресторанта, клетъчният ѝ телефон извъня. Обаждаше се Дейвид Франкфуртър.

— Наистина разлая кучетата — рече той.

— Обзалагам се, че доста хора са бесни.

— Да. Слушай, има и нещо друго, което трябва да знаеш. Получих сведения от Националния информационен център по престъпността.

— Това вече няма значение, но дай да ги чуем.

— Баща му се казва Джейкъб Бейтс. Семейството е известно. Около три хиляди са. Повечето се занимават с измами. В компютъра има данни дори колко от тях са арестувани през последните шест години. Ако искаш, мога да ти ги кажа, но това е все едно да четеш телефонен указател.

— Зарежи тази работа. Може би по-нататък. Това ли е всичко?

— Обаждам ти се и за друго. Моминското име на майката на Биано Бейтс е Сесник.

— Какво?

Гласът ѝ изведнъж се извиси в коридора. Баща ѝ и майка ѝ се обърнаха да видят какво става.

— Карол Сесник му е роднина — продължи Дейвид.

— Мислиш ли, че Биано е откраднал документите ми, защото се опитва да отмъсти на Джо Рина за убийството на Карол?

— Е, със сигурност не ги е откраднал, за да се упражнява... Между другото, семейство Сесник също фигурира в компютъра. Те са джебчии и гледат на карти таро и на ръка. Действат в Средния Запад.

— Господи!

— Имам снимки на Биано. Ако искаш, мога да ти ги изпратя по факс до дома на родителите ти.

— Добре.

Тя му каза номера, после се вторачи в изхода на ресторанта. Баща ѝ изкара инвалидната количка с майка ѝ.

— Готова ли си? — попита той.

— Ей сега идвам, татко — отговори Виктория.

Хари избута количката навън и даде на пиколото билета за паркиране, за да докара колата.

— Слушай — добави Дейвид, — обадиха ми се разни хора. Тук настъпи голям смут. Онова твое изказване по телевизията беше смело, но може би не много умно.

— Знам... Съжалявам. Нищо не можех да направя. Беше глупаво, но стореното — сторено.

— Не позволявай на онези тъпаци да те смачкат, Виктория. Те искат да раздават правосъдие на килограм. Ти си от онези, които никога не са допусkali това.

— Благодаря, Дейвид. Не се тревожи, държа се — излъга тя.

И двамата знаеха, че Гил Грийн няма да ѝ позволи да се върне на работа.

Същата вечер Джо Рина празнуваше в луксозния ресторант в Трентън Хаус. Около масата бяха годеницата му Стейси ди Мантия, баща ѝ Пол, Томи и една проститутка, на която бе платил петстотин долара, за да присъства като негова партньорка. Заведението във френски стил се казваше „Ла Резерве“, сервитьорът — Жиро льо Муса, а проститутката на Томи — Калиопа Лав. Тя се смееше силно и го наричаше „най-добрият ездач, който ме е яхал“. Джо се ядоса на вулгарността ѝ и се наkани да каже нещо, но управителят влезе и му прошепна, че го търсят по телефона. Танцьора отиде във фойето. Обаждаше се Джералд Коен.

— Само искам да знаеш, че тази вечер по телевизията те обвиниха в убийство на свидетел и на две ченгета.

— Я стига, Джери, нямат доказателства... Сигурен ли си? Кой е бил толкова глупав да каже такова нещо?

— Вики Лисицата. Имам запис на предаването. Ще ти го изпратя.

— Тя не е толкова глупава. Какво си мисли, че прави?

След вечерята Томи и Джо гледаха записа сами в директорския кабинет в Трентън Хаус. Когато свърши, Томи кипеше от гняв.

— Шибана кучка! Къде е тръгнала? Ще я пречукам!

— Успокой се и внимавай какво говориш — равнодушно каза Джо. После вдигна крака на бюрото и се вгледа в жълто-кафявите копринени чорапи, които бяха внесени от Хонконг и струваха шейсет долара. — Засега няма да предприемаме нищо. Ясно ли е, Томи?

— Джо, стават нещастни случаи — замоли го брат му. — Падащи сейфове удрят хората... Коли се запалват и хоп — всичко става на кайма.

— Няма да правиш нищо. Успокой се, чу ли? Аз ще измисля нещо... Ще се погрижим за нея в подходящия момент.

Томи явно мислеше, че подходящият момент е настъпил, но не каза нищо. Двата станаха. Джо извади касетата от видеото, после се обърна към по-големия си брат.

— И още нещо, Томи. Онази банка за сперма, която си довел... Можеш ли да я накараш да млъкне?

Томи погледна красивия си брат. Понякога Джо му лазеше по нервите. На него не му беше необходимо да полага усилия, за да чука някоя готина мадама. Трябваше само да щракне с пръсти. Томи преглътна гнева си от забележката. Знаеше, че по-малкият му брат е шефът. Това беше утвърдено още когато бяха тринайсетгодишни. Засега Томи нямаше намерение да променя нещата, но от време на време Джо наистина го вбесяваше.

Часът беше едва девет, но Виктория бе изтощена. Вероятно това се дължеше на душевните терзания от случилото се през последните два дни. Радваше се, че е вкъщи, в спалнята си. Облече старата памучна нощница, която имаше от ученическите години. Спря на път за леглото и погледна снимките си като мажоретка. Беше капитан на отбора. Единствената, която не се усмихваше на снимката. Очите ѝ обходиха стаята. Никога не си беше позволявала да мързелува там. Непрекъснато учеше. Искеше да бъде съвършена.

Правото беше идеалната кариера за една красива, амбициозна млада жена. Завърши с отличие и отхвърли предложенията на няколко престижни адвокатски кантори, за да стажува в областната прокуратура. Там я кръстиха Лисицата, макар че това едва ли беше най-подходящото определение за нея. По-уместната дума беше „непреклонна“. Не се предаваше, ако смяташе, че обвиняемият е виновен. Търсеше, проучваше и ровеше до изтощение. Често измисляше нестандартни стратегии, които имаха успех. И сега, на трийсет и пет години, всичко се проваляше заради някакъв дребен къдрокос мафиот, който стъпваше на пръсти. Виктория не можеше да разбере как един толкова внимателно подготвен и старателно избран път може да доведе до такава катастрофа.

На долния етаж вратата на малкия асансьор се затвори. Баща ѝ го бе инсталирал преди две години, когато майка ѝ получи първия удар. Асансьорът забръмча и спря горе. После се чу гласът на Елизабет.

— Виктория?

— Да, мамо.

— Може ли да вляза?

— Разбира се.

Тя стана от леглото и запали лампата.

— Миличка, искам да прочетеш това — каза Елизабет, замазвайки думите, и й даде лист хартия, запълнен с неравен, но четлив почерк.

Виктория прочете написаното на глас.

— Хората трябва да решават собствената си съдба. Понякога само ти знаеш какво трябва да направиш. Дългият живот е хубаво нещо и аз ти го пожелавам, защото те обичам. Но живот, изпълнен с избор, наложен ти от други, не е достоен.

Майка й я бе спасявала хиляди пъти в тази стая. Седеше и търпеливо й помагаше в домашните и в живота.

Виктория се приближи до нея, наведе се и я прегърна.

— Голяма късметлийка съм, че имам такива родители.

— Ние сме късметлиите — отговори Елизабет.

Телефонът на долния етаж извънтя. Виктория не му обърна внимание. Сетне баща й я извика. Тя отиде в коридора, където на масичка във френски провинциален стил стоеше телефонът.

— Ало... — предпазливо каза Виктория.

— Обажда се Мартин Кушбъри. Надявам се, че петното се е изпрало. Би трябвало. Цитрусовите сокове обикновено не оставят следи.

— Какво искаш? — ядосано попита тя.

— Наистина пъкна дръжката на метлата си в сицилианското гнездо на оси, Вики.

— Искам да ми върнеш документите по делото.

— Не съм сигурен дали аз бих предизвикал Джо Рина по телевизията, но изпълнението ти беше чудесно. Пък и беше време някой да поразгърси Гил Грийн.

— Изпрати ми документите. В тях няма нищо, което можеш да използваш. Освен това нямам какво друго да ти кажа.

— Не бъди толкова сигурна. Питам се дали ще може да се срещнем и да поговорим за братята Рина.

— Няма да се срещнем. ФБР те издирва. Не искам да разберат, че общувам с един беглец и му помагам.

— ФБР? — попита той така, сякаш не бе чувал за тях.

— Ти си умен тип, но пропусна нещо. Остави на масата чашата от портокалов сок. Взех отпечатъците ти. Когато направих компютърна разпечатка за теб, списъкът на престъпленията ти стигна чак до пода.

— Ами, не обичам да седя със скръстени ръце — безрадостно каза той.

— Съвсем не се шегувам. Знам също, че Карол Сесник е член на семейството ти. Мога да се съглася да се срещнем и да се появя с придружители от ФБР.

— Можеш да ми имаш доверие, Вики. От онова, което чух, мисля, че и двамата искаме едно и също.

— Изпрати ми документите. Адресът е на кафявия плик. И не ми се обаждай повече.

Тя затвори и видя, че баща ѝ стои в коридора. На лицето му беше изписано въпросително изражение. В ръката си държеше факс от Дейвид Франкфуртър. Подаде ѝ го.

Тя погледна разпечатката от Националния информационен център по престъпността и факса със снимката на Биано. На нея той беше с черна коса и без мустаци. Виктория не искаше да разисква този въпрос с родителите си, затова ги целуна и се прибра в стаята си. Легна и придърпа завивката до брадичката си. Но въпросите не секнаха. Мислеше за Биано Бейтс. Кой беше той? Близък ли бе на Карол? Как беше възможно Карол да е от семейство на цигани, които обикаляха Средния Запад и крадяха? Защо не ѝ беше казала какво става? Излъга ли я? Всичко това премина през главата ѝ и после изведнъж я осени една идея. Вгледа се отблизо в снимката на Биано Бейтс. Опита се да си припомни фотографиите на Франк Лемей от болницата. Зачуди се дали Биано Бейтс не е Франк Лемей. Беше трудно да се каже. Мъжът в болницата бе пребит до неузнаваемост. Но и двамата бяха на една и съща възраст, а цветът на косите — сходен. Тя се върна в леглото и отново се мушна под завивките. Нови въпроси изпълниха съзнанието ѝ. Ако Биано беше Франк, тогава не беше ли твърде голямо съвпадението, че братовчедка му Карол се е намирала на паркинга и е станала свидетелка на побоя? Излъга ли Карол? Направила ли бе приятелката си Виктория на глупачка? Щеше ли

Карол да даде лъжливи показания в съда, защото знаеше, че животът на Биано още е в опасност? Беше ли Виктория преценила толкова погрешно ситуацията?

Пълната луна беше ниско над хоризонта и през отворения прозорец струеше студена сребриста светлина.

9.

ИНФОРМАЦИОННИЯТ ИЗТОЧНИК

В неделя вечерта Виктория отиде с колата до Трентън. Беше уведомила областната прокуратура, че си взима отпуск. В понеделник възнамеряваше да спи до късно, но както винаги се събуди в шест. Изкъпа се. Облече джинси и фланелка, грабна морскосиньото си сако и излезе да закуси.

В десет часа тя седеше сама на една пейка в Бромли Парк и гледаше как птиците кръжат наоколо, опитвайки се да откраднат по някоя троха от сандвич, изхвърлен в кошчето за отпадъци. Не знаеше какво да прави. Беше решила да докаже, че братята Рина са убили Карол, Тони и Боби, но беше специалист по тъжбите, а не по криминалните разследвания. Зачуди се дали да не наеме Рубен Диксън, пенсиониран детектив от отдел „Убийства“, с когото се бе сприятелила. Той беше способен, методичен и не се страхуваше да рови в дълбокото, но беше възрастен и страдаше от артрит. Едва ходеше, когато го видя последния път. Виктория имаше няколко хиляди долара в банковата си сметка. Можеше да ги използва, за да го наеме. Мислеше, че още пази номера на домашния му телефон от времето, когато работиха заедно по един случай, точно преди Диксън да се пенсионира. Тя се нагани да стане, когато един малък териер се приближи и седна пред нея. Виктория го погледна и каза:

— Здравсти, сладурче.

Кучето скочи на коленете ѝ и я близна по брадичката. Тя се засмя и го почеса зад ушите. Сетне изведнъж териерът ухапа чантата ѝ и хукна из парка.

— Стой! Ела тук! — изкрещя Виктория, скочи и се втурна след него.

Кучето нахлу в дамската тоалетна. Виктория влезе вътре и тръшна вратата. Териерът се появи от кабинките и пусна чантата в краката ѝ.

— Лошо куче — скара му се тя и погледна в чантата си. Портмонето ѝ го нямаше. — Негодник! Малък крадец, какво направи с

портмонето ми?

В същия миг от една от кабинките излезе Биано Бейтс. В едната си ръка държеше портмонето, а в другата — документите по делото Рина.

— Не е най-умното на света, но го бива да краде. По-добре е, отколкото да влезеш с взлом в нечия къща. Не носиш много пари в брой, а?

— Знаеш ли какво ще ти кажа?

— Какво?

— Не съм срещала по-голям задник от теб.

— Благодаря за комплимента. Нуждая се от твоята помощ. Мисля, че искаме едно и също.

— Едва ли.

Биано Бейтс изглеждаше съвсем различен от мъжа, с когото бе разговаряла в ресторанта. Онзи човек беше несигурен и объркан, а този владееше положението и беше самоуверен. Явно бе забележително добър актьор. Виктория реши, че не трябва да му вярва дори за миг.

— Знам, че Карол е била твоя приятелка. По телевизията видях колко много държиш на нея...

— Я зарежи подмазването.

— Уж си добър адвокат, пък не изслушваш хората.

— Това е, защото говориш глупости.

— Ще отмъстя на Джо и Томи Рина за убийството на Карол. Но за да го направя, ми е необходима информация. Откраднах документите ти, защото мислех, че писмените показания, които си взела, ще са там. Сгрехих. Искам да разбера къде са парите на онези типове и какъв бизнес въртят.

— Надявам се, че се страхуват от мен — гневно каза Виктория.

— Не искам да те обиждам, Вики, но те не се страхуват от теб. Ти имаше възможност, но я пропиля. Сега е мой ред. Ще съсипем онези двама мафиоти. От теб ми трябва само един-два часа информация.

— И как точно смяташ да съсипеш Томи и Джо Рина? — леко заинтригувана попита тя.

— Мисля да принудя Томи да свидетелства против Джо и да даде показания за убийствата в Трентън.

— Ти си луд.

— Нима? — усмихна се той.

— Да. Томи и Джо са братя. Томи боготвори по-малкия си брат. Защишава го още от училище. Никога няма да свидетелства срещу него. Това няма да стане.

— Не мисля, че взаимоотношенията им са били изложени на достатъчно голямо изпитание.

— И ти ли ще ги изложиш на изпитание?

Виктория беше убедена, че Биано Бейтс ѝ губи времето. По-добре беше да опита с възрастния детектив, страдащ от артрит.

— Знаеш ли какво е общото между набелязаната жертва и боса на мафията?

— Какво?

— Алчността. Измамата не може да се осъществи без алчност. Ще подхвърля няколко килограма сурово месо между онези два ротвайлера и ще видя какво ще стане.

— Ти си Франк Лемей, нали? — попита тя, рязко сменяйки темата на разговора. — Тебе пребиха на паркинга пред извънградския клуб край Грийнсбъро.

— Да. За съжаление това бях аз. — Той се вторачи в нея. — Можем да го направим заедно. Заради Карол. — И после каза първото нещо, което я трогна. — Аз я обичах, Виктория. Тя беше единственият ми приятел на този свят.

Очите му бяха тъжни. Виктория видя колко са силни чувствата му към Карол.

— Ще принудя Томи Рина да свидетелства срещу Джо — заяви Биано толкова гневно, че тя се запита дали наистина ще успее да го стори. — От теб искам само малко информация.

— Но защо да ти помагам? Ти бягаш от закона. Ако ме хванат, могат да ми отнемат адвокатските права или да ме хвърлят в затвора.

— Това е цената да си върнеш тези неща — отговори той и вдигна документите.

— Грещиш, приятел. Те вече не ми трябват... Реших да се откажа.

— Добре, тогава ще споделим вината за Карол. Тя искаше да даде показания заради мен, но ти се провали с охраната. И двамата дължим компенсация.

Виктория не каза нищо. Главата ѝ беше пълна с въпроси без отговори.

— Ти си чела сведенията за мен... Не се шегувам, като се стигне до такива неща. Ще настроя онези две акули един срещу друг, но ми трябва информация. Не мога да осъществя играта, ако не знам разположението на силите. Необходима ми е ясна картина на тяхното лично и финансово положение, за да ги сразя.

Двамата стояха в тоалетната, която вонеше на урина и на дезинфекционни препарати, и взаимно се преценяваха. Накрая Роджър наруши напрежението, като излая пронизително.

— Какво ще спечеля, ако ти помогна? — попита Виктория.

— Удовлетворение. Ще знаеш, че си помогнала за разобличаването на онези типове. Заради Карол.

Изведнъж тя разбра какво иска. Погледна Биано Бейтс, после кучето и рече:

— Удовлетворението не е достатъчно. Ако ще правиш номер на онези мръсници, искам да участвам в него.

Тези думи го завариха неподготвен.

— Това не е в твоя стил, Виктория. Ти си обсебена от целта си. Това е хубаво за един прокурор, но ужасно за измамника. Понякога в измамата трябва да правиш всичко в обратен ред... Да задържаш, като пускаш; да увеличаваш, като намаляваш и да умножаваш, като делиш. Няма да можеш да го сториш.

— Не се интересувам от оценката ти за мен. Факт е, че аз знам всичко за фамилията Рина, какъв е бизнесът им, къде са скрити приходите им от хазарта, кои са съдружниците им, дори къде живеят любовниците им... цялата смърдяща глава чесън. Ако искаш да научиш тези неща, това е условието ми.

— Не мога — бавно изрече той.

— Тогава няма да получиш нищо. Можеш да хвърлиш онези документи в кошчето, ако желаш.

Настъпи дълго мълчание в оскъдно осветената тоалетна. После Виктория се обърна и тръгна.

— Добре — каза Биано, — но ако те взема със себе си, ще стоиш настрана. Ти си само информационен източник.

— Начукай си го — ядоса се тя. — Идваш при мен, заливаш с портокалов сок най-хубавия ми костюм, открадваш документите по

делото и се правиш на половин дузина хора... Господи, имаш повече самоличности от Сибила! Не, по дяволите! Карол беше и моя приятелка. Ще ме вземеш със себе си, защото съм ти необходима. За останалото ще преговаряме по пътя.

— Това не е съдебна зала, Вики. Тук няма правила. Никакви правни норми, към които да се придържаш, нито решения или контрарешения и съдия за рефер.

— Да или не?

Биано видя пламъка в очите ѝ. Тя стоеше пред него предизвикателна и красива. Не разбра кое от тези две качества го накара да вземе решение. Само знаеше, че в този миг земята под краката им се разтресе.

— Утре сутринта в шест бъди в мотела. Но първият път, когато поискам нещо и ти не ми го дадеш, ще те оставя на пътя.

— Само опитай.

Биано мина покрай нея и излезе от тоалетната.

— Хей — извика тя, — няма ли да ми върнеш портмонето?

Ядосан, Биано ѝ го хвърли и пусна документите по делото Джо Рина в металния контейнер за отпадъци до мивката. Свирна на Роджър, но териерът не отиде при него. Биано се върна в тоалетната и видя, че кучето гледа Виктория така, сякаш е Дева Мария.

— Хайде, Роджър. Утре ще можеш да ѝ се лигавиш.

Териерът тръгна след него без желание.

— Задник! — каза Виктория, сетне излезе от тоалетната, без дори да поглежда папките, които съдържаха най-унизителното за нея юридическо поражение.

ТРЕТА ЧАСТ КАТО ПУСКАШ

*„Задържай, като пускаш;
увеличавай, като намаляваш;
умножавай, като делиш.“*

Били Сол Естес

10. ДЖОН Х. БЕЙТС

Двамата стояха на утринната слънчева светлина пред мотела, където Биано бе отседнал. От ръждясалите понтиаци и стари пикапи капеше бензин и роса.

— Ще вземем твоята кола — каза той, поглеждайки съвършено чистия нов бял нисан, паркиран зад нея.

— Кой ще плаща за всичко това? — попита тя, когато се качи в колата и седна зад волана.

Биано сложи куфарите и брезентовата чанта на задната седалка, после отвори предната врата на Роджър.

— Атлантик Сити — каза той, без да отговаря на въпроса ѝ.

— Защо? — стоически попита тя.

— Там ще се срещна с Джон — отговори Биано, оставяйки я в още по-голямо недоумение.

Виктория гневно изсумтя и подкара колата. Роджър си намери място до Виктория и се сви до нея, подпрял глава на лапата си. От време на време доволно поглеждаше Биано.

— Искам да знам как ще финансираме тази операция и защо отиваме в Атлантик Сити. Бих желала отговор — насили се да говори спокойно тя.

Колата излезе на междущатско шосе 295 и се отправи на юг.

— Чичо ми Джон Бейтс е там. При него е караваната ми и торбата с лъжите.

Биано протегна ръка към задната седалка, взе брезентовата чанта и я сложи на коленете си. Отвори я и извади голям буркан, пълен с банкноти.

— Ето част от парите. Сигурно мислеше, че ще се опитам да използвам изтеклата ти кредитна карта.

— Никога няма да се добереш до нея.

— Вече го направих. Номерът е 596 4376 976 — издекламира той и се ухили. — Поуката е: Никога не давай чантата си на приятелски настроено куче.

Тя го погледна възмутена.

— Не се притеснявай. С остатъка от парите ти не можем да купим дори сваятна вечеря за Роджър — продължи Биано и потупа буркана. — Това е всичко, което ми остана на този свят. Петдесет и две хиляди долара и малко дребни. Когато ме опандизиха в „Рейфорд“, федералните агенти конфискуваха мангизите ми, но не можах да се докопат до тези. Това са парите за началния етап на играта, но не са достатъчно. Трябва да ги утроим.

— Нуждаем се от сто и петдесет хиляди долара за тази измама?

Виктория беше изумена от размера на сумата.

— Шашмата ще бъде голяма. Ще заложим капан. Ще заведе Томи в пасището за лосове. Това означава, че ще трябва да купим четири-пет хиляди литра боя и да създадем фалшив международен конгломерат със секретарки, ценни книжа, компютри и оригинални произведения на изкуството. Всичко ще изглежда толкова истинско, че Томи и счетоводителят му няма да се усъмнят нито за миг. Това изисква сериозна сума.

— Откъде ще вземем още десет хиляди? — попита Виктория, потискайки любопитството си да разбере какво е „пасище за лосове“.

— Мисля, че ще бъде много мило Томи и Джо да финансират това начинание. Те са гадни копелета. Убиха Карол. Ядосват ме. Затова смятам, че те трябва да осигурят парите.

— Как ще го направим?

— Ами точно в това ще се състои твоето участие, Вики.

— Предпочитам „Виктория“.

— Естествено. „Виктория“ ти подхожда. „Вики“ не е забулено в загадъчност.

Тя го изгледа студено.

— Добре, умнико, какво трябва да направя?

— Базата на Томи и Джо Рина е в Атлантик Сити. Те печелят много пари от наркотици, лихварство, проституция и така нататък. Проблемът е, че няма как да ги харчат, защото не могат да покажат на федералните власти откъде ги имат. Това означава, че някъде наблизо имат перачница за пари. Искам да намеря мангизите за измамата, като ударя перачницата им, защото после няма да се оплачат на ченгетата от страх, че ще се издадат как действат. Трябва да е някакъв бизнес, който се върти с пари в брой. Казиното е идеална перачница, но комисиите

по хазарта не биха дали лиценз на онези двама клоуни заради предполагаемата им криминална дейност. Това означава, че вероятно имат верига от зали за видео игри или паркинги... Някакъв бизнес, от който изкарват по-голяма печалба, отколкото всъщност си докарват, после плащат данъци върху фантомни суми и изнасят парите, за да ги използват. Инак биха ги обвинили в укриване на доходи. Това е, когато правителството докаже, че харчиш повече, отколкото изкарваш.

— Знам наизуст обвиненията за укриване на данъчни задължения, Биано.

Той затвори очи, сетне продължи.

— Тогава знаеш какво ме интересува. Има ли нещо такова в документите ти?

— Да — отговори тя и го погледна.

Беше решила да го накара да я попита. Не харесваше свободното му отпускано държание. Биано беше твърде самонадеян за вкуса ѝ и щом щеше да прекара известно време с него, Виктория искаше малко да смачка самочувствието му.

— Е, да чуем тогава... или трябва да падна на колене?

— Мислех, че вие, измамниците, сте чаровни — изсмя се подигравателно тя. — Но всъщност сте само груби.

— Ти наистина искаш да те моля.

— Искам да престанеш да се държиш така, сякаш представлението е твое. Няма да те следвам слепешком. Когато ти задам въпрос, очаквам откровен отговор. Аз не съм танцьорка, която си свалил в някой бар, а прокурор, при това с доста добра аналитична мисъл.

— *Бивш* прокурор. И позволи ми да ти дам един съвет — никога не си прави самореклами. Остави това на друг. Стават много похубави.

— Ако онова, което чуя, ми хареса, може да пусна малко информация — продължи тя, без да коментира забележката му.

— Обърни — глухо каза той.

— Какво?

— Нищо няма да излезе. Това е безумие. Трябва да съм пушил нещо. Върни ме в Трентън. Ще намеря онова, което ми е необходимо от друго място.

— Не можеш да ме изхвърлиш ей така.

— Обърни. Това е най-лошата идея, която ми е хрумвала, откакто се опитах да излъжа Джо Рина на карти.

— Ако ме зарежеш, ще те предам на ченгетата. На тях им обяснявай, че ще правиш номер на фамилията Рина.

— Мислех, че държиш на Карол. Правя го заради нея.

— Държа на Карол, но не ти вярвам.

Тя продължи да кара, а Биано се нацупи като дете. Роджър гледаше ту единия, ту другия, досущ зрител на мач по тенис.

Размина се на косъм, но Виктория усети, че е спечелила тази точка.

Остави го да се успокои, преди най-последно да му каже онова, което той искаше.

— Томи и Джо Рина са негласни собственици на верига от бижутерски магазини на име „Пръстени и други“. Притежател на веригата е една компания, която се нарича „Ценни метали“, също собственост на фамилията Рина. „Ценни метали“ купува сребро, злато и платина и ги продава на производителите на бижута. Когато открих това, аз се досетих, че може да е перачница, защото компанията търгува със злато и сребро из цял свят, а „Пръстени и други“ има магазин в Женева, Швейцария, която, както знаеш, е крайната точка на линията за парите в брой в една добре организирана перачница. Имат магазини и в градове като Лас Вегас, Рино и Атлантик Сити — все големи хазартни центрове.

— Най-последно ми даде нещо друго, освен отношението си.

— Как ще направим удар в бижутерския му магазин? Ще си купим скиорски маски и ще нахлуем, размахвайки оръжия?

— Смяташ ме за каубой, но аз не съм такъв. Когато нанесе удара, и ако те разберат за по-малко от дванайсет часа, това означава, че съм се провалил.

— Е, тогава какво ще направиш?

— Ще измисля нещо, Вики. Току-що чух информацията. Дай ми една-две минути.

Той се отпусна на седалката и потъна в размисъл. Виктория излезе на магистралата за Атлантик Сити. Започна да ръми. Чистачките се движеха ритмично като метроном, избърсвайки мъглата от предното стъкло.

— Готово — каза Биано след десет минути. — Измислих.

После облегна глава назад и затвори очи.

— Какво ще направим? — настоя тя.

— Ще продадем на Джо и Томи перла — отговори той, без да отваря очи. И това беше всичко.

Паркингът за фургони и ремаркета „Сенчест отдих“ се намираше в покрайнините на Атлантик Сити и беше толкова занемарен, колкото можеше да допусне Министерството на здравеопазването. На шосето отпред имаше купчина гниещ боклук. Черни и зелени мухи водеха въздушни битки над вонящите отпадъци. Канцеларията беше под един бряст с голи клони. Виктория спря нисана и Биано намери синьо-бялата си каравана, паркирана под една съхнеща череша. Превозното средство беше покрито с брезент. Там бяха инструментите за поправка на покриви. Биано вече не се занимаваше с това, но традицията бе дълбоко насадена в него. Караваната беше неговият дом и именно това го разнежи, когато миналото лято я видя обявена за продажба. Беше я дал на чичо си и на съпругата му Кора Бейтс, защото семейството изживяваше труден период. Джон се бе провалил с една измама, а по злополучно стечение на обстоятелствата Кора се разболя, след като съпругът ѝ излежа петнайсетмесечната си присъда. Диагнозата беше рак на панкреаса. Разрастваше се като речен мъх в нея. Джон не говореше много по този въпрос, но в сивите му очи се таеше дълбока болка, която никога не ги напускаше. Ченгетата го следяха отблизо. Биано даде на леля си и чичо си караваната, за да обикалят насамнатам и да бягат от полицейския надзор. Преди две седмици Кора постъпи в болница и изпадна в кома. Когато Биано се обади, Джон се възползва от възможността отново да се включи в акция. Трябваша му пари, за да плати за лечението на Кора. Биано пресметна, че ако измамата мине успешно, както я бе планирал, после ще има да делят доста пари.

Спряха до караваната. Биано протегна ръка и натисна клаксона. Вратата се отвори и по стълбите слезе един висок хубав сивокос мъж на около шейсет и пет години. Имаше искрения, самоуверен вид на изпълнителен директор на корпорация, само дето беше облечен в джинси и фланелка. Биано слезе от колата и прегърна чичо си, сетне го запозна с Виктория.

— Джон, това е Виктория Харт. Тя ще играе ролята на баламата в тази измама.

Виктория не знаеше какво означава тази роля, но думата със сигурност не звучеше ласкателно, ала се усмихна и кимна.

Джон поклати глава и я погледна изпитателно.

— Ти си прокурорката от Трентън, нали? Онази, която щеше да накара Карол да свидетелства?

Гласът му беше плътен и приятен, но изпълнен с язвително обвинение.

— Съжалявам — тихо каза тя. — Нещата се объркаха. Затова съм тук.

Джон продължи да я гледа. Присвитите му очи не издаваха нищо. После се обърна към Биано.

— Имам малък проблем с наема за караваната. Онзи безделник, собственикът на паркинга, се нуждае от успокояване. Иска сто долара в аванс. Ще ме изхвърли, ако не му ги дам.

— Аз ще се погрижа за това. После ще отидем в един бижутерски магазин на име „Пръстени и други“. Намери адреса в телефонния указател — рече Биано и посочи телефонната кабина край масите за пикник.

Сетне извади сто долара от буркана и отиде в канцеларията да плати наема за караваната.

Първото разногласие избухна същата вечер. Биано, Джон и Виктория бяха намерили бижутерския магазин, който беше под един покрив с казино „Бали“. Отидоха до хотела — висок паметник от лош вкус и електричество. Главният вход блестеше в примигващи светлини. Казиното гледаше към тъмносините води на Атлантическия океан. Бижутерският магазин беше вътре. Огромните вътрешни витрини бяха обърнати към масите за хазарт и бяха отрупани с пръстени и гривни. Според Виктория бижутата бяха невероятно грозни — грубо изработени дрънкулки с твърде много диаманти. Блестяха безвкусно и се надпреварваха за внимание.

Биано предложи да ядат в ресторанта на казиното. Намериха маса в дъното. Помещението беше оскъдно осветено. Биано обясни, че в цял свят казината нямат часовници и прозорци, за да не виждат

играчите кога е нощ и кога ден. Времето в казиното спираше. Управата не искаше губещите да гледат часовниците си.

Най-приемливото в менюто бяха пържола и бира.

— И така, Виктория — каза Биано, след като им сервираха храната, — трябва да знам повече за онези типове.

— Какво искаш да знаеш?

— Авоарите им извън страната. Имат ли сметки в банки, спестявания или заеми. Трябва да стигнем до големите им пари.

Тя се вторачи в него, после започна да разрязва препечената пържола.

— Мислех, че ще продаваме на Джо и Томи перла, каквото и да означава това.

— Да, ще им продадем перла, но това няма да е същинската измама, а само ще я финансира. Първият ход ще бръкне дълбоко в джобовете им. Ще им отмъкнем над един милион долара и ще направим така, че да започнат взаимно да се обвиняват. Нужен ни е екип от оперативни работници. Трябва да привлече повече хора.

— Разкажи ми първо за перлата — настоя Виктория, опитвайки се да прикрие изумлението си.

— Тя не ни помага много — отбеляза Джон.

— Адвокат е. Какво очакваш?

— Забравих — привидно сериозно каза Джон.

— Ще ми кажете ли какво ще правим или ще седим тук и ще си губим времето?

— Добре — съгласи се Биано. — Ние с теб ще се правим на влюбени. Харесва ли ти дотук? Аз съм каубой от Тексас, а ти — местна мадама. Ще се облечеш като проститутка и ще залепнеш за мен като мокра дреха. Ще се кикотиш на всичко, което кажа, а аз ще те щипя по задника и ще те наричам най-голямата сладурана на света. После, докато се хилиш глуповато и ми се умилкваш, ще ти купя двайсетмилиметрова черна перла.

— Нима? — безучастно попита тя.

— Да.

— Не и в най-хубавия ден от живота си.

— Мислех, че искаш да участваш в играта.

— Искам, но стомахът ми не е от най-здравите.

— Виж какво — понижи тон Биано, навеждайки се към нея. Тя наистина го ядосваше. — Ако мислиш, че намерението ми е да те опипам безплатно, грешиш. Не търся това. Нужна ми е само помощта ти. Мога да наема проститутка, но тогава ще имаме съучастничка — не много умна и готова да ни предаде за пари. Щом искаш да участваш в играта, трябва да се научиш да я играеш.

— Няма да се облека като проститутка.

— Много неща не искаш да направиш, нали? Но желаш да получиш по малко от всичко. И няма да ми кажеш нищо, освен онова, което ти прецениш. Независимо, че не си откраднала нищо през живота си, ти ще бъдеш специалистът и ще одобряваш всеки ход. Искаш да ни поучаваш как да изпълним номера? Да отпусках информация като милостиня? Каква полза има от това, по дяволите? — повиши тон той.

— Успокой се, Биано — каза Джон.

Биано се облегна назад и потърка очи.

— Имаш право, Джон. Тя ме дразни. Може би, защото съм скапан заради Карол... или просто Виктория и аз сме олио и вода. Знам ли. Искам да направя номера, а госпожица Харт само ми задава глупави въпроси и ме поучава. Така нямаме координация. Ще се провалим.

Биано скочи от стола си и се втурна към тоалетната.

Не го бяха планирали предварително, но бяха участвали в множество измами през живота си. Джон знаеше, че Биано ще изпадне в истерия, веднага щом Виктория прояви упорство. Джон щеше да поеме ролята на „певеца“ и да направи рекламата вместо Биано.

— Не съм виждал някой да го ядосва толкова много — започна той, внушавайки първите угризения на чувство за вина.

— Господин Бейтс, ако вие двамата мислите, че ще бъда мълчалив партньор, очаква ви потресаващо разочарование.

— Биано го бива, госпожице Харт. Може да продаде на Чичо Скрудж коледна елха. На тази планета няма измамник с по-голям вроден талант, а аз ги познавам почти всичките. — Гласът му стана мек като кадифе. — Може би трябва да знаеш, че Биано израсна с Карол Сесник. От деветгодишни са като брат и сестра. Той я обичаше. Няма да ти покаже колко, защото е мошеник, а мошениците никога не показват чувствата си. Ала сърцето му е при нея. Лично аз мисля, че

това е много опасно, когато извършваш ужилване. Трябва да бъдеш безпристрастен. Гневът му е лош знак. Ако се провалим с Томи Рина, ще се озовем на дъното на някое езеро.

Виктория не отговори, но когато Биано най-после се върна, видя, че косата му е мокра. Тя се запита дали не бе подложил главата си под струята на чешмата, за да се охлади. Тримата седяха, без да разговарят, и ядяха препечените пържоли.

— Добре — рече Виктория. — Ти спомена, че Рина нямат казино, защото комисията по хазарта не им дава лиценз.

— Точно така — измънка Биано.

— Само че грешиш. Те имат казино.

Биано и Джон едновременно вдигнаха глави.

— Няма ги в регистрите на собствениците — продължи тя, — но според моята информация братята Рина негласно притежават огромно ново казино на Бахамските острови. Казва се клуб „Залива на сабите“. Не можах да докажа съществуването му, защото не фигурира в официалните документи, но подозирам, че имат и дял от Търговска банка АДРПО в Насо, на Бахамите. АДРПО е съкращение на Анонимно дружество за рефинансиране на парични операции.

— О-ла-ла — възкликна Биано и погледна Джон. — Онази банка може да е перачницата.

— Ако е така... това ще улесни нещата — отбеляза Джон и Биано кимна.

— Тогава ще можем да измъкнем няколко милиона от казиното на Бахамските острови. Трябва да намерим Дъфи Припадъка. Той е най-добрият мошеник на зарове в семейството. Ще ми трябва и жена стръв, за да направлява Томи.

— Дамата купа.

Двамата говореха на език, който Виктория не разбираше.

— Не — грубо възрази Биано.

— Само не се будалкай този път. Щом искаш стръв, тя е най-добрата. И най-красивата. Не е нужно да минава покрай Томи повече от веднъж.

— По дяволите, стига сте говорили неща, които не разбирам — намеси се Виктория. — Казах ви за казиното. Какво е „стръв“? Коя е Дамата купа? Искам да знам за какво става дума.

Джон се обърна към нея.

— Стръвта е мошеник, който се занимава с любовни измами.

— Някоя евтина проститутка, която се омъжва за тъпи пенсионери, а после свива парите им и изчезва?

— Да — отговори Биано. — Нещо такова. Говорим за братовчедка ми Дакота Бейтс. Тя е вдовица. Беше омъжена за един друг мой братовчед, Калвин Бейтс. Той умря в затвора. Наричат я Дама купа, но тя няма да участва в тази измама.

— Просто този път не й давай сърцето си — посъветва го Джон. — Сториш ли го, тя ще се обърка. Няма да знае какво да направи с него, освен да изстиска от него мангизите и да го хвърли на земята. Тя обичаше Карол и мисля, че ще иска да участва. Пък и е най-добрата. Откога започнахме да използваме заместители в опасни ужилвания като това?

— Добре, обади й се — склони Биано. — Мисля, че е в Калифорния.

— Тук е, в Атлантик Сити. Дои тигрите в клубовете край Бродуок.

— Този път няма да попитам — каза Виктория.

— Навърта се покрай масите за фаро и търси богати типове, които идват в града с искрящи диаманти и кадилаци — обясни Биано. — Много я бива.

Настъпи дълга минута на мълчание, после Биано погледна Виктория.

— И така, какво решаваш? Ще залепнеш ли за мен? Ще се кикотиш ли на шегите ми? Ще ми позволиш ли да ти купя перла? Или да рискувам, наемайки някоя проститутка? Или ще участваш в играта, или се отказвай. Последно повикване.

Чувстваше се уморен. Зрението му отново се раздвои. И всеки път, когато опита да се съсредоточи върху братята Рина, усещаше пристъп на паника. Чудеше се дали ще издържи на една пряка конфронтация с Джо или с Томи. Биано отхвърли тези обезпокоителни мисли, пийна бира и опита да се успокои.

Виктория отрязва още едно парче от твърдата пържола и се помъчи да го сдъвче, но напразно. Накрая го пхна в един ъгъл на устата си и каза:

— Добре. Ще направя каквото искаш.

— Страхотна сделка — измърмори Биано.

Спряха пред един магазин и Биано инвестира още петдесет долара в дрехи. Купи си скъпо каубойско яке, широкопола шапка и голям колан с катарама за родео.

Джон държеше буркана с парите в брезентовата чанта на коленете си. Двамата с Виктория седяха на обсипаното с месингови кабари канапе, когато Биано излезе от пробната, леко полюшвайки се на каубойските ботуши с петсантиметрови токове.

— Здравейте, хлапета — каза той и се поклони.

— Кой би трябвало да си сега? — без да се усмихва, попита Виктория. Според нея той изглеждаше глупаво.

— Джъстин Маккуйд, мадам, в случай, че не си се досетила — отговори Биано със съвършен тексаски акцент. — Току-що доход от Локадейшъс, Тексас, и вода най-голямата сладурана на света.

Той се ухили очарователно и Виктория усети, че на устните ѝ мигновено заигра лека усмивка.

— Сигурно се шегуваш — каза тя. — Това не е ли малко прекалено?

— Дай им каквото искат. Дълбоко в душата си всички тези янки мислят, че тексасците са тъпи милионери. И точно това ще им предложи. Един голям, тъп, червив с пари тексаски идиот. — Той погледна критично Виктория. — А сега, бонбонче, ще издокараме теб.

Намериха един магазин до казиното, където продаваха дрехи за стриптийзъорки и компаньонки. На витрината имаше внушителна колекция от ластични мини поли и обувки с високи платформи.

Виктория не можа да повярва на очите си, когато видя какво е избрал Биано. Преоблече се в пробната и излезе. Движението в малкия бутик сякаш спря. Роклята ѝ прилепваше като втора кожа и едва покриваше бикините ѝ. Тя непрекъснато я придърпваше надолу.

Биано се усмихна.

— Гълъбче — провлечено каза той, — изглеждаш по-добре от петдесет декара с бременни свине.

Десет минути по-късно те спряха пред ярко осветения вход на „Бали“. Биано даде на пиколото ключовете от белия нисан на Виктория

и тримата влязоха в казиното. Джон носеше брезентовата чанта с буркана на Биано. Вътре се разделиха. Джон се отпрати към касата на хотела. Биано и Виктория тръгнаха по пурпурночервения килим и се качиха по стълбите, където се намираше бижутерският магазин. В отсрещната страна на залата Джон депозира петдесет хиляди в банковата сметка на казиното на името на Джъстис Маккуийд и махна на Биано, когато приключи с операцията.

— Какво да правя? — попита Виктория, вече обзета от предсценична треска.

— Забавлявай се. Обичаш златото и си играеш с мен. Каквото и да се случи, дори да не можеш да измислиш нещо, само трябва да се кикотиш. Ако те попитам нещо и не знаеш какво да отговориш, просто речи: „Както кажеш, татенце“.

— Да те наричам „татенце“?

— Да... но не като „татко“, а в смисъл „благодетел“. Да звучи колкото може по-курвенски.

— Добре.

Виктория пое дълбоко въздух. Едва се крепеше на дванайсетсантиметровите платформи. Какво преобразяване, помисли тя. От сериозен прокурор, вкопчил се в юридическа битка с Джо Рина, Виктория се бе превърнала в проститутка, издокарана в ластична рокля с размерите на салфетка. Допреди два дни самата мисъл да изпълни такъв фокус щеше да е достатъчна, за да предизвика у нея силна парализираща депресия. Но сега сърцето ѝ биеше от несдържано вълнение.

— С тези обувки имам чувството, че съм смешник на кокили в цирка.

— Имай ми доверие по този въпрос — ухили се Биано, — съвсем не изглеждаш така.

Той я хвана за ръката и двамата влязоха в бижутерския магазин.

— И да не съм те чул да казваш нито дума повече. Аз вече реших, гълъбче — извика той. — Тук има страхотни дрънкулки, а?

Биано изглеждаше леко пиан и от време на време фъфлеше. Промяната беше удивителна.

— Готина работа, а? — продължи той, посочвайки едно особено грозно колие с диаманти.

— Както кажеш, татенце — предпазливо рече тя.

Продавачът съзря широкополата му шапка и се устреми към него като топлинно насочваща се ракета.

— Аз съм Матю. Мога ли да ви помогна, господине?

— Ами, мисля, че трябва да купим една дреболийка за това сладурче тук, нали?

— Както кажеш, татенце — усмихна се глуповато Виктория.

— Точно така. Каквото кажа — ухили се Биано на Матю. — Тази госпожичка ми донесе голям късмет. Вчера губех ли губех. За малко да извадя пищова от кобура. И тогава се запознах с тази сладурана и днес съм толкова щастлив, сякаш си седя на оградата и птичките ме хранят. Нали ще продължим с късмета, кукличке?

— Както кажеш, татенце.

Виктория чувстваше, че трябва да разнообрази отговорите си.

— Какво имате предвид? — попита младият продавач, когато Биано започна да разглежда бижутата.

— Ами, много си падам по амулетите. Живея в квартал „Черна перла“ в Локадейшъс, Тексас, и искам да подаря на тази малка дама най-голямата черна перла, която имате тук.

— Мога ли да ви предложа диамантената огърлица, на която се възхищавате в момента?

— Не знаеш много за амулетите, а? Трябва да купя нещо, което е свързано с късмета ми, затова ще бъде черна перла.

— О, това ще бъде трудно — рече Матю. — Извинете.

Младият продавач се втурна нанякъде и след малко се върна с един висок мазник в черен костюм на ситни райета от три части. Погледна веднъж Биано и започна да кърши ръце — досуц богомолка.

— Аз съм Доналд Щайн, управител на този магазин. Матю ми каза, че търсите черна перла.

— Точно така, Доналд. Аз съм Джъстин Маккуийд — представи се Биано, протегна ръка и когато Доналд Щайн я пое, кокалчетата му изпукаха — тексаски стил. — Ще купя най-голямата черна перла, която имаш.

— Черните перли са много редки.

— Тогава сме дошли на друго родео. Хайде, бонбонче.

Биано я поведе към изхода. Виктория разбра защо момичетата с обувки с високи платформи изглеждаха глупаво. Беше невъзможно да

се върви с тях, само можеше да влачи крака като идиот. Тя закрета до Биано, когато Доналд Щайн ги спря.

— Имаме няколко малки черни перли в обков... но е почти невъзможно да се намерят подобни на тях в какъвто и да е размер и качество.

— Говоря само за една перла, Доналд. Имам само едно момиче и искам една перла — широко се ухили Биано. — Готов съм да дам петдесет хиляди долара. Как ти звучи това, кукличке?

— О, татенце, колко си сладък! Както кажеш.

Доналд Щайн се разсея. Не можеше да откъсне поглед от гърдите ѝ. Виктория трябваше да признае, че късата черна ластична рокля зареждаше с енергия.

— Мога да се обадя и да проверя какво имаме в другите магазини.

— Бързам, Доналд. Дай да сключим сделката. Така действваме ние в Тексас.

— Заповядайте, седнете, а аз ще видя какво ще мога да намеря за десет-двайсет минути.

— Е, тогава да почакаме.

Управителят бързо се отдалечи. Биано и Виктория започнаха да се разхождат из магазина, гледайки долнокачествените бижута във витрините. Матю ги следваше по петите като ловджийска хрътка. След няколко минути Щайн се върна. На устните му трептеше алчна усмивка.

— Провървя ни. Както вероятно знаете, перлите се измерват в милиметри.

— Не, никога не съм купувал перла.

— Намерихме една дващест и два милиметра, съвършено овална матова черна перла. Има красив тъмен блясък и струва само четирийсет и седем хиляди плюс данък добавена стойност.

— Дай да я видим.

— Нека първо да изясним как ще сключим сделката, за да не губим време. Как ще платите — ако, разбира се, перлата отговаря на изискванията ви?

— Имам сметка тук, в хотела — гордо заяви Биано.

Докато двамата с Доналд Щайн уреждаха плащането на касата в казиното, Виктория отиде в тоалетната. После, когато излизаше, се

случи нещо ужасно — едва не се сблъска с Томи Рина.

— Гледай къде вървиш, да ти го начукам — изръмжа той.

— Извинете... — каза тя и побърза да отmine.

Не посмя да се обърне, за да види дали я е познал. Насочи се право към изхода. Несдържаното ѝ вълнение изведнъж се превърна в разяждащ страх. Когато се увери, че Томи вече не може да я види, тя се върна в бижутерския магазин. Молеше се той да не влезе там. Доналд Щайн вече беше при Биано, затова нямаше възможност да го предупреди.

Час по-късно видяха перлата. Биано я огледа внимателно. Имаше опит със скъпоценните камъни, защото в края на 80-те прекара две години в Невада като крадец на бижута. Отказа се, след като една вечер нощният пазач едва не го застреля. Знаеше, че естествените перли никога не са съвършено овални. Стойността им се определяше от размера, формата, цвета и матовия блясък. Предполагаше, че перлата, която ще му покажат, струва трийсет и пет — четирийсет хиляди. Надуха цената, но това нямаше значение.

— Прелестна е. Черна като кафе — каза той, после я даде на Виктория. — Какво ще кажеш, бонбонче?

— О, татенце, прекрасна е. Обичам я.

Очите ѝ се стрелкаха навън, търсейки Томи Рина.

— Да я сложим ли в огърлица? — попита Щайн, опитвайки се да увеличи печалбата. — Може би една хубава платинена верижка?

— Първо да видим колко ще ми провърви, после ще мислим за верижка. Трябва да порботим още, нали, кукличке?

— Както кажеш, татенце.

Виктория загуби равновесие и го хвана под ръка.

Сделката беше сключена бързо. Петдесетте хиляди бяха мигновено прехвърлени в „Пръстени и други“.

Биано и Виктория излязоха на слънчевата светлина. Носеха черната перла в грозна пурпурночервена кутия, подплатена със зелено кадифе. Томи Рина не се виждаше наоколо. Атлантическият океан искреше от другата страна на Бродуок. Беше късен следобед и Виктория започна да трепери. Биано съблече каубойското яке и го метна на раменете ѝ.

— Онзи тип малко наду цената. Перлата струва най-много четирийсет хиляди — каза той.

Джон седеше зад волана на белия нисан.

— Тогава защо платихме петдесет хиляди? — попита тя, смутена, докато Биано я увиваше в якето.

— Защото увеличаваме, като намаляваме и задържаме, като пускаме. Нали ти казах? — Той се усмихна, съзирайки изражението ѝ. — Не се притеснявай. Имай ми доверие. Днес ни върви.

Качиха се в колата и тя му каза, че е видяла Томи.

— Позна ли те? — попита Биано.

— Не знам. С тези дрехи, вероятно не.

Той се умълча, после се обърна към нея и се усмихна.

— Тогава ще се преструваме, че това не се е случило. Ще ускорим началото и ще налеем малко газ в сделката — каза Биано с надеждата, че късметът ще остане на тяхна страна.

Вечеряха в един рибен ресторант-градина на кея, врязващ се на двеста метра навътре в Атлантическия океан. Залезът в седем и трийсет обагреше сивото като каменна плоча небе и белите гребени на вълните в бледо, но красиво фламингово розово. Биано спря да говори, за да се наслади на гледката — нещо, което изненада Виктория. Тя никога не спираше да погледа цветята или залеза. Майка ѝ веднъж ѝ направи забележка за това. Тези неща били дар божи и не бивало да ги пренебрегва. Виктория виждаше красотата другаде — във внимателно подготвените инструкции, постигнатата цел, в добре свършената работа и в точната подреденост на мислите си. Тя погледна Биано, който се бе умълчал и наблюдаваше променящите се цветове на залеза. Приличаше на дете, захласнало се по чуден нов подарък. Виктория се зачуди дали майка ѝ би го харесала. Не можа да прецени.

Масата им беше до прозореца и през отворената врата проникваше солен морски въздух. Виктория се бе преоблякла в джинси и сако — дрехи, подходящи повече на индивидуалността ѝ. Перлата беше заключена в сейфа в караваната и Роджър я пазеше, докато тримата ядяха миди. Биано поръча пържола и бира за кучето.

Виктория усещаше, че Биано и Джон все още не ѝ казват всичко. Но тази нощ се чувстваше в странно приповдигнато настроение. И през ум не ѝ беше минавало, че ролята на тъпа проститутка може да е толкова забавна. Подейства ѝ разтоварващо, а срещата с Томи наистина

„наля газ в сделката“. Часове наред майка ѝ я бе карала да се отпусне. Но този измамник с ослепителна усмивка бе успял да го стори само за един следобед. За пръв път Виктория изпита вълнуващата тръпка на безразсъдния риск.

— Тази работа с перлата — каза тя, — още не ми е ясно защо го правим. Как ще се сдобием със сто и петдесет хиляди долара? Платихме петдесет хиляди, макар че перлата струва четирийсет. Знам, че увеличаваме, като намаляваме, но нищо не разбирам. Дотук само губим пари, а не печелим.

— Умножаваме, като делим, затова няма значение каква е истинската ѝ стойност — отговори Биано. — Утре сутринта ще отида в същия магазин и ще се опитам да купя още една като нея. Ще трябва да платим, колкото ни поискат.

— Но вече нямаме пари — напомни му тя.

— Ах... каква засечка — ухили се той. — Как не се сетих за това.

— Престани да се будалкаш с мен, Биано. Не съм свикнала да бъда мишената. Ако ще участвам в играта, искам да знам какво ще правя. Убедена съм, че нарушаваме половин дузина закони.

— Може би ще се наложи да нарушим още толкова до края на тази измама. Но в случая с перлата не вършим нищо незаконно. Поне още не.

— Не забравяй, че съм чела информацията за теб. Съвсем не си ангел.

— Как да не е — сериозно каза Джон. — Биваше го още от десетгодишен. Трябваше да го чуеш как изнася проповеди в църквата. Можеше да измоли пари и от банкер.

Биано се изчерви.

— Хайде — настоя Виктория, — разкажи ми за перлата. Как ще спечелим от загубата?

И той ѝ разказа. Когато свърши, тя го гледаше с леко отворена уста. Планът беше гениален и наистина нямаше да нарушат нито един закон.

— Увеличавай, като намаляваш — бавно каза Виктория. — Задържай, като пускаш. Умножавай, като делиш. Вярно е, нали?

— Ако го правиш както трябва — рече Джон.

Сетне започнаха да разговарят за членовете на фамилията Бейтс. Преценяваха качествата и уменията им и отхвърляха и приемаха кандидати. Според Виктория това беше един изключително колоритен избор на съдебни заседатели. Освен Дъфи Припадъка и Дакота, имаше и някакви Бейтс от Хог Крийк. Не говориха много за тях, но те явно играеха важна роля, ако възникнеха неприятности. Имаше и „певци“, които щяха да предават информация на Томи Рина, докато проверяваше Биано, и „вътрешни хора“ — звездите на измамата. Биано и Джон бяха вътрешни. Имаше и „външни“. Те омотаваха жертвата, после я насочваха или блъфираха. Задачата им беше да контролират движенията на мишената. За нейна изненада тези участници бяха предимно допълнителни играчи. Виктория реши да повиши категорията си. Джон и Биано задълбочено обсъждаха всеки кандидат, преди да включат името му в списъка. Отделиха половин дузина имена и се разбраха да им се обадят сутринта.

Виктория Харт седеше, ядеше варени раци и се чудеше дали тази ситуация ще бъде най-неприятната в живота ѝ... или най-хубавата.

На сутринта Биано облече каубойския си екип — якето с ресните, ботушите и широкополата шапка — и отиде в „Пръстени и други“. Малко след девет той отвори вратата и подаде глава.

— Хей — извика Биано в безлюдния магазин.

Никой не купуваше бижута в девет сутринта, затова персоналът пиеше кафе в задната стая. След миг оттам излезе Доналд Щайн.

— Добро утро... господин Маккуйд, нали?

— Точно така. Запомнил си ме. Разполагаш ли с минутка? Имам един малък проблем...

— Какъв проблем? Не е свързан с перлата, нали?

Доналд изглеждаше разтревожен, дори малко уплашен.

— Онази перла ме устрои като персийски принц. Моята гълъбица каза, че ще ми дойде на гости.

Управителят въздъхна облекчено.

— Това е чудесно. Радвам се, че всичко е наред.

— Е, освен ако не промени решението си... Нали ги знаеш какви са жените.

Биано остави моментът да назрее, докато на лицето на Щайн се изписа пълна паника. Никак не му се искаше да си взима обратно перлата. Беше я купил от търговския център за бижута и продал на тексасеца. Знаеше, че една двайсет и два милиметрова черна перла е скъпа, но безполезна вещ. Никога нямаше да може да се отърве от нея. Щеше да остане негова до края на живота му.

— Да промени решението си ли? — хлъцна той.

— Е, не точно да го промени... Искам да кажа, че кукличката иска още една такава перла. Същата. Да си направела обеци. Мисля, че вече ме води като кученце на каишка.

Биано бръкна във вътрешния джоб и извади портфейла си.

— После ще ти дам двете перли да ги сложиш в платинен обков, както предложи — добави той.

— О, ами... перлите с такъв размер и цвят са голяма рядкост. Разбирате ли, те се добиват от миди.

И Доналд Щайн изнесе лекцията си по естествознание. Биано прибра празния си портфейл и го изслуша търпеливо.

— Както вероятно знаете, в черупката на мидата попада зрънце пясък и мидата прави перлата, за да се защити от него. Това е много бавен и индивидуален процес. Размерите и цветът са различни. Да се намери същата перла е почти невъзможно. Трябва да извадим изключителен късмет.

— Парите винаги надделяват над късмета — ухили се Биано.

— Моля?

— Искам тя да дойде с мен в Тексас и обещите ще я накарат да се съгласи. Затова трябва да й намерим още една такава перла на каквато и да е цена.

— Лесно е да се каже, но се опасявам, че природата не прави две перли с еднакъв нюанс и големина.

— Ще ти платя сто и шейсет хиляди долара за перла, която прилича на първата.

— Сто и шейсет хиляди? — удиви се Доналд. Алчността измести разума. — Чакайте да изясним нещата... Не е необходимо да е същата, така ли? Само да си приличат?

— По дяволите, синко, това се обещи. Да не би да имам печатница за пари. Нали ще ги носи от двете страни на главата си.

— Това ще отнеме известно време. Онази перла беше огромна. Ще трябва да изпратя факс до Международната борса за скъпоценни камъни.

— Колко ще се наложи да чакам?

— Не знам, господин Маккуийд... Може би никога няма да стане.

Биано го погледна тъжно.

— Но нали ще опиташ?

— За сто и шейсет хиляди долара ще глътна зрънце пясък и сам ще я направя — ухили се Щайн.

Шегата не беше лоша, помисли си Биано. Но изречени от устата на този тип с хлътнали гърди, който непрекъснато потриваше ръце като насекомо, тези думи можеха да звучат само обезпокоително.

Биано обеща да се отбие по-късно през деня. Доналд Щайн отиде в задната част на магазина на Томи Рина и изпрати факс до Международната борса за скъпоценни камъни и до Ню Йорк и Ню Джърси. Питаше ги дали имат дваiset — дваiset и четири милиметрова овална черна перла с матов блясък и предлагаше да я купи за шейсет хиляди долара, оставяйки за себе си сто хиляди печалба, в случай че му провървеше.

След два часа някой си Робърт Хамбълтън от една бижутерска компания, извършваща продажби на едро, отговори на запитването му. Фирмата му се намираше в Ню Йорк, от другата страна на реката. На факса бе изобразена матова черна перла, а в текста пишеше, че е дваiset и два милиметра и половина, но инкрустирана в обков с диаманти, който ще трябва да бъде разчупен, за да се извади перлата. Господин Хамбълтън искаше сто и петдесет хиляди, без пазарене. Имаше и телефонен номер. Доналд Щайн си помисли, че десет хиляди долара печалба е по-добре от нищо, затова се втурна към телефона и му се обади.

— „Хамбълтън, Дийтс и Банбри“ — отговори женски глас.

— Бих искал да говоря с господин Робърт Хамбълтън. За снимката на перлата, която ми изпрати по факса.

— Изчакайте момент, ако обичате. Ще проверя дали е тук.

След малко се обади един тънък глас.

— Робърт Хамбълтън на телефона. С какво мога да ви бъда полезен?

Доналд разказа защо клиентът му има желание да плати толкова много за перлата. Хамбълтън отговори, че ще му я изпрати следобед и господин Щайн може да я купи от техния представител, някой си Карл Форбс.

В пет часа, точно преди да затворят, един изискан на вид мъж с посивели коси и скъп костюм влезе в магазин „Пръстени и други“ и потърси Доналд Щайн. На служебната му карта пишеше, че се казва Карл Форбс от търговския център за бижута. Отвори металното си куфарче и извади перлата. Щайн можеше да се закълне, че камъкът е абсолютно идентичен с онзи, който бе продал на каубоя от Тексас. Възхити й се, после даде на Форбс чек за сто и петдесет хиляди и получи перлата. Карл Форбс прибра чека в куфарчето си и излезе.

Естествено, цялата работа беше организирана от Биано, който използва телефонната система, прехвърляща разговорите, която вече съществуваше в Ню Йорк. Системата препрати обаждането от номера на факса в Ню Йорк до уличния автомат в паркинг „Сенчест отдих“. Биано беше мъжът с тънкия глас, а Джон се представи като изискания Карл Форбс.

Биано току-що продаде отново на Доналд Щайн собствената му перла, а Джо и Томи Рина инвестираха сто хиляди долара в собственото си унищожение.

11.

ДАКОТА, НАСО И ТЕНЕСИ

— Невероятно — ликуваше Виктория, — никога не съм виждала толкова пари в брой, освен конфискуваните от полицията.

— За Карол — каза Биано и всички вдигнаха чашите с шампанско, включително Джон, който се обаждаше по клетъчния телефон на Дъфи Припадъка в Кливланд.

Биано бе осребрил чека. Дадоха му хиляда и петстотин чисто нови банкноти от по сто долара, които бяха прибрани под масата в караваната. Тримата пиеха „Дом Периньон“ по случай първия успешен ход на операцията.

Джон изключи клетъчния телефон на Виктория и вдигна чаша за втора наздравица.

— Дъфи е в чужбина. Ще хване първия самолет за Бахамските острови. Казах му да ни намери работна база някъде около клуб „Залива на сабите“. Ще донесе сондата, целофановия газ и финансовия регистър за 1997-ма, но ние трябва да осигурим инвалидния стол.

— Целофанов газ? — учуди се Виктория.

Главата ѝ беше леко замаяна. Обикновено не пиеше алкохол и двете чаши вносно шампанско я изкараха от равновесие.

— За измамата — каза Биано. — Ще пробием заровете и ще ги напълним с целофанов газ — единственото вещество на земята, което се превръща в твърдо, когато го загрееш. Всяко друго става или течност, или газ. Целофановият газ е много по-добър от обикновения пълнеж.

— Защо?

— Дъфи научи за него от една статия в „Сайънтифик Американ“ и измисли как да го използва в измамата. Това е негово откритие. Никой друг не знае за този номер, затова не го разпространявай. Семейна тайна. Дъфи е най-добрият в играта със зарове. Той ще подмени заровете в „Залива на сабите“. Това е важно, защото всички казина сменят заровете през равни интервали и официалните кубчета имат дребни дефекти. Управителят може бързо да ги провери, за да се

увери, че са на казиното. Когато печелим, те ще проверяват усърдно заровете и трябва да използваме техните. След като Дъфи отмъкне десетина-дванайсет чифта от онези на казиното, ще се приберем в стаята си, ще ги пробием и ще ги напълним с целофанов газ. От топлината на ръката целофановият газ ще се втвърди. Така ще се падне каквото число поискаме.

— Но защо ви е целофановият газ? Защо не използвате обикновени тежести?

— Защото когато започнеш да печелиш, онези от казиното стават много нервни и освен че проверяват заровете, изпращат управителя да стои до масата и да наблюдава какво става. Ако печелиш твърде много, той ще пусне заровете в чаша с вода. Претърколят ли се, ще разбере, че имат тежести, и с теб е свършено. Целофановият газ се нагрива и охлажда бързо. Когато управителят пусне заровете във водата, това вещество отново става газ и се разпределя равномерно. Така заровете не се преобръщат.

— Хитро.

— За да привлечем вниманието на Томи, трябва да спечелим купчина пари от неговото казино. Желанието ми е да са към два милиона. Затова е нужно да поиграем известно време. Няма да ни попречат, ако не ни хванат да лъжем. Заровете ще ги заблудят.

— Ясно. А за какво е инвалидният стол?

— Ще ти покажа.

Биано стана и отиде в караваната. Виктория и Джон го последваха. Той се качи по стълбичката отзад и развърза брезентовото покривало. После им подаде сгъваем инвалиден стол без седалка и слезе. Носеше нещо, което приличаше на преносима тоалетна с пластмасово легенче.

Виктория се ухили глуповато. Главата ѝ още беше замаяна от шампанското.

Биано прикрепи тоалетната на мястото на седалката на инвалидния стол и я погледна.

— Това ще бъде работното място на Дъфи Припадъка. Той ще играе на зарове. Аз ще го докарам със стола и ще разсейвам служителите на казиното. Щом свие заровете, Дъфи ще ги пусне между краката си в тоалетната. В същото време ще ги подмени с фалшивите. Отначало ще губим и крупията няма да си направи труда

да ги провери. Никога не проверяват заровете на губещите. Ще ги преброят едва когато дойде шефът на смяната, и ще намерят нашите, но след като няма да имат тежести, вероятно само ще напишат доклад за нередности и няма да ни направят нищо. Наблюдавайки чрез камерите, нито управителят, нито шефът на смяната ще забележат подмяната. Дъфи е истински магьосник. За един час ще ни снабди с дванайсет чифта от техните зарове. — Биано обърна стола и й показа специалната картечна лента, инсталирана под всяка облегалка за ръце, където се пускаха заровете. — Пълните с газ зарове ще бъдат тук. Ако иска седмица, Дъфи изважда единица от тази страна и шестица от другата и ги задържа в ръката си, после им духа, за да се затопли газа и да се втвърди. В същото време ще пусне заровете от масата в преносимата тоалетна.

— Превърнали сте го в цяла наука — отбеляза Виктория.

— Това не е наука — ухили се Биано, — а изкуство.

Докато разговаряха, един чисто нов червен шевролет мина под свода на „Сенчест отдих“ и спря до караваната. Зад волана седеше едно от най-необикновените същества, които Виктория бе виждала. Жената имаше дълги, буйни гарвановочерни коси и бяла като слонова кост кожа. Зелените й очи искряха. Слезе от колата, но не каза нищо. Пищните й форми преливаха от тесните, цепнати на коленете джинси. Беше по къса тясна фланелка с деколте и гърдите й изпъкваха. Не приличаха на силиконови. Освен всички тези изумителни физически качества у жената имаше и нещо друго, неосезаемо — някаква тлееща, спотайваща се сексуалност, която изсмукваше кислорода от района. Виктория имаше опит в това отношение, но веднага разбра, че не може да се сравнява с Дамата купа.

— Чух, че търсите стръв за набелязаната мишена — каза тя и прегърна Джон, но само погледна Биано. Държаха се на разстояние. Между тях имаше някакво напрежение. — Как сте?

— Добре — отговори Биано. — Виждам, че годината е била успешна за теб.

В забележката му имаше студенина, която стресна Виктория.

— Съжалявам, ако още си ядосан, Биано. Мислех, че просто се забавляваме.

— Да. Предполагам, че беше така.

— Искам да помогна. Не ме отблъсквай.

— Знаеш, че става дума за Томи Рина.

— Ще си сложа вазелин в носа, за да не усещам миризмата му. Ще омотая онова дребно лайно. — После изведнъж тя се обърна към Виктория и протегна ръка. — Здравсти. Аз съм Дакота Бейтс.

Ръкуваха се. Виктория беше метър седемдесет и три, но Дакота беше по-висока от нея. Имаше размерите на момиче от шоубизнеса.

— Да влезем вътре — предложи Биано и всички се качиха в караваната.

Парите още бяха на масата. Дакота ги погледна.

— Джон каза, че си намислил да наемеш голям офис в Сан Франциско. Мислиш ли, че парите ще са достатъчно? — попита тя.

— Стига да внимаваме. Тези ще ни трябват за подготовка на терена и за да наемем канцеларии. Утре Виктория, Джон и аз ще отлетим за Сан Франциско. Ние ще вземем стотина хиляди, а ти — другите петдесет и ще се качиш на самолета за Бахамските острови. Там ще се срещнеш с Дъфи Припадъка. Ще се видим след два дни. Един от нас трябва да занесе финансовия справочник в кредитния отдел на казиното.

— Как ще накарате Томи да отиде на Бахамските острови?

— Най-новата му съквартирантка е една червенокоса проститутка на име Калиопа Лав. Ще ѝ се обадят от радио „Бродуок“ и ще ѝ дадат два безплатни билета за рая.

— Мислех, че никога не правиш номера на проститутки — каза Дакота, после се обърна към Виктория. — Биано смята, че момчетата досаждат, но анализират, докато момчетата се впускат в измамата с главата напред.

— Понякога се налага да нарушаваш правилата — рече той.

Дакота кимна и сложи куфара си на масата.

— Между другото, не е нужно да спиш с Томи — смутен каза Биано. — Само ще го направляваш.

— Хей, миличък, остави ме да правя каквото знам. Как ще накарам онзи негодник да играе по свирката ни, си е моя работа.

— Само исках да кажа...

— Недей — прекъсна го Дакота, после видя териера. — Хей, Роджър. Радвам се, че те виждам, миличък.

Кучето скочи на коленете ѝ и сложи лапи на великолепните ѝ гърди.

— Как я караш, Роджър?

— Много по-добре от теб — прошепна Виктория на Биано.

Томи Рина чу за перлата по обяд. Когато богатият каубой от Тексас не се появи да вземе втората, Доналд Щайн половин ден разсъждава какво би могло да е станало с него. Осъзна, че е купил същата перла за сто и петдесет хиляди долара и разбра, че му предстоят огромни неприятности. Не можа да измисли начин да прикрие грешката си, затова се обади на шефа си и му каза какво се бе случило.

След по-малко от двацет минути Томи влезе в бижутерския магазин.

— Позволил си на онзи шибан тексаски каубой да ти продаде една и съща перла? Да не си откачил?

— Отначало не разбрах, че е същата. Гледах я и се чудех. Накрая помолих човека от търговския център за бижута, от когото първоначално я бях купил, да дойде. И той ми каза...

Доналд Щайн бе уплашен до смърт. Беше сигурен, че Томи ще го пребие, но не стана така.

— Добре — каза Томи. Обзе го странно, ужасяващо спокойствие. Разположените му едно до друго маймунски очи мигаха лениво. — Ще намеря онези нещастници и ще ги сложа в друга категория.

— Да, господине — рече Доналд.

Тази „друга категория“ явно означаваше „починали“.

— Ако се случи още веднъж, горчиво ще съжаляваш. Лошо ти се пише. Опичай си акъла, задник такъв. Не прави втора грешка!

После дребният мафиот се обърна и излезе от магазина.

Томи прекоси фоайето, минавайки покрай масите за фаро и игралните автомати, и се приближи до Гюс Тагърт, управителя на етаж, който седеше на царствен кадифен стол до махагоновата врата на асансьора, водещ към втория етаж, където бяха масите на най-богатите комарджии.

— Искам да видя Бартли.

— Стига, Томи, не мога да те пусна там. Нямах пропуск. Трябва да спазвам правилата.

Гюс беше назначен на тази длъжност, защото беше непреклонен.

— Да ти го начукам, Гюс. На теб и на шибаните ти правила. Щом ме мислиш за враг, ще направя живота ти черен.

Томи побесня. Праисторическите му очи блестяха убийствено. Когато беше ядосан, в него имаше нещо, която стопяваше всякаква съпротива.

— Добре, добре. Успокой се, чу ли? — каза Гюс, отстъпвайки и губейки позиции.

— Ти се успокой! — изкрещя Томи. — Някакъв каубой е направил удар за сто бона в бижутерския ми магазин и искам да видя камерите на Бартли. По-добре се присъедини към моя отбор, Гюс, инак ще имаш шибан белег на мястото, където е шавала змията между краката ти.

— Спокойно... Качи се горе, само не казвай, че аз съм те пуснал — рече Гюс, свивайки се под смразяващия поглед на Томи.

Сетне натисна копчето на асансьора. Вратата се отвори и Томи влезе в тапицираната с мокет кабина с месингов парапет.

На третия етаж нямаше луксозни мебели. В боядисаното бетонно помещение на сгъваеми столове седяха надзирателите и биячите на казиното. Там беше и централната охранителна техника. Томи потропа на вратата. С. Бартли Нийланд отвори и го погледна през дебелия лупи на очилата си. Бартли беше слаб, сипаничав и туберкулозен на вид особняк. Той бе проектирал цялата видео охранителна система на хотела, както и Небесното око — камерите на тавана, които следяха всичко. Апаратурата за наблюдение беше свързана с неговата стая.

— Томи, не можеш да идваш тук. Нямах право — изписука С. Бартли.

— Я зарежи това — рече Томи и блъсна с длан дребния човек.

Бартли залитна назад и застана в средата на квадратната стая с размери четири на четири, пълна с телевизионни монитори, всеки свързан с видеомагнетофон. Томи влезе и огледа апаратурата. За пръв път се качваше тук, защото управителният съвет по хазарта отказа да му даде разрешително, а целият този етаж беше забранен за хора без пропуски от комисията. Но беше чувал за тази стая и техниката оправда очакванията му. Имаше над трийсет монитора, които следяха различните части на хотела и на казиното и търсеха известни измамници и бандити. Тъй като наблюдението се извършваше от камерите на тавана, помещението се наричаше Небесното око. Имаше

и други технически лица, които непрекъснато гледаха мониторите. На една от стените бяха наредени снимки на мошеници и имаше описания на номерата, които правеха.

— Искам да видя записите от фоайето от четиринайсет часа вчера и от девет тази сутрин — изръмжа Томи.

— Не трябва да си тук — повтори С. Бартли, като се потеше и нагласяше очилата си, които ударът на Томи бе изкривил на заострения му нос.

— Не те чух добре. Май рече, че не трябвало да съм тук. За твое добро се надявам, че не си казал това.

— Томи, аз...

— Аз плащам наем на това шибано място заради бижутерския си магазин. И за какво? Току-що ме измамиха. Искам да видя видео записите. Веднага.

Той се насочи към дребния мъж, който бързо отстъпи назад и започна да кима. Главата му подскачаше на тънкия като молив врат — досущ кукла на предното стъкло на кола.

— Добре, добре. Сега ще ги взема, Томи.

С. Бартли се приближи до лавиците и извади четирите записа, които Томи искаше, после сложи една от касетите във видеото. Томи го изблъска с лакът, грабна дистанционното управление и прегледа кадрите, търсейки някой с каубойска шапка. Накрая го видя — едър тип с яке с ресни. Вървеше из фоайето с някаква проститутка. Часът беше 14:35. Томи не познаваше каубоя, но в проститутката имаше нещо познато. Май не я беше чукал. Щеше да си спомни, защото тя беше красавица. И все пак му се струваше, че я познава.

— Знам онази кучка отнякъде — каза той.

Маймунският му мозък се мъчеше да установи връзката. Извади касетата и пусна другата. Започна да я превърта, докато съзря един бял нисан, който спря пред хотела. Часът беше 14:15. От колата слязоха трима човека. Единият беше възрастен мъж. Влезе в хотела. Широкополата шапка пак скриваше лицето на каубоя, но този път Томи видя добре момичето в миниполата. Натисна паузата и се сети, че това беше проститутката, с която се бе сблъскал на входа на тоалетната. Изведнъж го осени прозрение...

— Да ме вземат дяволите! — изумен възкликна той.

— Познаваш ли я? — попита С. Бартли. Изгаряше от нетърпение Томи да се разкара от стаята му.

— Това е Вики Лисицата, преоблечена като проститутка. Шибаната кучка, която искаше да осъди Джо.

Мафиотът грабна касетите и тръгна към вратата.

— Не можеш да ги вземеш — възпротиви се С. Бартли. — Шефът на смяната трябва да се разписва за всичките на всеки двацет и четири часа...

Но Томи Рина вече беше излязъл.

Обади се от фойето на брат си и му разказа за перлата, за видео касетите, за Виктория Харт и за каубоя. Джо Рина посрещна информацията с мъртвешко мълчание.

— Чуваш ли какво ти казвам, Джо? Онази кучка ни измами със сто бона.

— Тук става нещо друго, Томи — спокойно отбеляза Джо. Никога не позволяваше гласът да издаде чувствата му.

— Тя открадна от нас сто хиляди. Казах ти, че трябва да я блъсне кола.

— Томи, когато наличните факти не се вменват в параметрите на здравия разум, обикновено липсва част от уравнението. Няма логика един прокурор да краде пари от наш магазин. Това означава, че става дума за нещо друго. Освен ако не си се припознал.

— Тя беше, Джо. Гледам я по новините, откакто те обвиниха. Нека да я очистя. Това е лудост. Не можем да ѝ позволим да се гаври с нас.

— Ще изпратя Тексако да работи с теб. През това време потърси името ѝ във всички пристигащи и излитащи самолети. Питър ще се заеме с тази задача. Да видим с кого пътува госпожица Харт и да разберем кой е каубоят, после ще решим какъв да бъде следващият ни ход.

Томи беше отчаян.

— Трябва да се освободим от нея.

— Не прави нищо, докато не ти кажа — рече Джо и затвори.

Томи се прибра в мансардата си в хотел „Игнейшъс“. Калиопа държеше два самолетни билета за Бахамските острови. Току-що ги

бяха донесли със специална доставка.

— Виж какво спечелих! — гордо извести тя, когато той влезе намръщен. — Досетих се, че Таня Тъкър изпълнява песента „Рози с дълги дръжки“ и хоп — награда. Какъв късмет, нали?

Томи не я слушаше. Започна да се обажда на приятели от други хотели в Атлантик Сити, за да провери дали Виктория Харт се е регистрирала там.

— Спечелих два билета до Насо! — изписука Калиопа с надеждата, че той ще прояви интерес към вълненията ѝ.

— В момента не мога да замина.

— Е, аз пък искам да отида — сприхаво отговори тя. — Билетите са си мои и важат само до два дни.

— Виж какво, по-нататък ще ти купя други билети или ще отидем в „Залива на сабите“ със самолета на Джо. На кого му пука за някакви си безплатни билети? Имам работа. Направили са удар в бижутерския ми магазин. Знаеш ли какво означава това? Всички знаят, че мястото е мое. Ще започна да губя клиенти.

— С теб или без теб, аз отивам — заяви Калиопа.

Тя беше великолепна в леглото и си знаеше цената.

Спорът продължи един час.

Накрая Томи се съгласи да пътува вдругиден само за да я накара да млъкне. Той щеше да бъде в клуб „Залива на сабите“ в същия ден, когато Виктория Харт и Биано Бейтс бяха планирали да пристигнат в Насо.

12.

ПАСИЩЕ ЗА ЕЛЕНИ

Биано най-после разказа на Виктория как ще осъществи измамата. Летяха за Сан Франциско. Роджър бе долепил муцуна до прозорчето на една клетка, на която с големи червени букви пишеше: ОТДЕЛ „НАРКОТИЦИ“, МИТНИЦА САЩ. Биано бе казал на стюардесата, че е правителствен дресьор на кучета и пренася Роджър в Сан Франциско, за да издирва наркотици за тамошната митница. Това предостави на териера привилегировано положение на пода между седалките в първа класа, вместо да мръзне в багажното отделение. Докато моторите тихо бръмчаха и стюардесите разнасяха напитки, Биано обясняваше на смаяната Виктория как се прави „пасище за лосове“. Първо се подготвяше терена, което включваше измама с държавна поръчка за боя. Разказа ѝ за „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ — собственост на фамилията Бейтс. Компанията нямаше нищо, освен корпоративна фасада. Джон я бе купил преди пет години за сто долара за евентуална употреба в „пасище за лосове“. Най-привлекателната ѝ особеност беше, че заемаше хиляди декари първокласна земя в северен Тенеси. Нотариалните актове за собственост на практика бяха без никаква стойност, защото бяха дошли от едно старо дарение, направено преди петдесет години.

— Много неща се случиха оттогава — ухили се Биано. — Земята се насели от незаконно нанесли се там хора, които сега имат законното право да я притежават. Технически дарението още е валидно, но не може да влезе в сила. Хубавото е, че още фигурира в областния регистър и ако някой се обади да провери историческото съществуване на нашия нотариален акт, служителката ще погледне и ще каже, че петролната компания притежава въпросните парцели, макар те да са собственост на хората, живеещи на тях. Това чудесно объркване е създадено от щата Тенеси, защото не са си направили труда да заличат старите дарения от регистрите си. Можем да оценим земята на колкото искаме. Когато счетоводителят на Томи провери, всичко ще бъде наред в документите. Друг плюс е, че онази стара мъртва компания още има

живи акционери. Те инвестираха в нея преди десет години, когато беше действаща. После фалира и те я отписаха от данъчните си декларации и я забравиха, но юридически акционерите още притежават трийсет процента от акциите, които са регистрирани във Ванкувърската стокова борса, където изискванията за включване на компаниите са много хлабави. До преди седмица акцията възлизаше на едно пени. Общата стойност е по-малка от двайсет и пет хиляди долара. Оттогава чичо ми Джон и аз търгуваме с пакет от сто хиляди акции, за да създадем изкуствен пазар. Вече успяхме да вдигнем стойността на един долар. Ако извършваме по две сделки на ден, след седмица цената ще стане десет долара. Ще продадем акциите в Сан Франциско, защото в местния вестник „Кроникъл“ има списък на акциите, които се търгуват на Ванкувърската борса. Когато хората на Томи проверят, земята в Тенеси ще направи цената от десет долара да изглежда напълно законна.

Виктория записваше всичко в жълтия си служебен тефтер. Това плашеше Биано. Той страдаше от параноя и не обичаше да оставя писмени следи, но анализите бяха част от Виктория, затова Биано не се обади.

Час по-късно, когато ѝ обясни как ще стане цялата измама, тя затвори жълтия тефтер и впери поглед право напред, без да говори. Биано се облегна назад и се опита да заспи, но усети, че тя го гледа. От време на време отваряше очи и я хващаше, че се е вторачила в него. Не беше сигурен дали я бе смаял, или уплашил до смърт.

Приземиха се в Сан Франциско и понесоха багажа си заедно с брезентовата чанта, съдържаща стоте хиляди долара. Отправиха се към паркинга, където даваха коли под наем. Роджър припикаше до тях. Беше завързан с червената каишка, която Биано му бе купил за Коледа.

Биано поиска средна по размер светлозелена кола с две врати. Накрая избра един форд ескорт.

Отидоха в „Станфорд Корт“ — луксозен хотел на Ноб Хил — и Биано се регистрира със собственото си име. След десет минути се срещнаха в оскъдно осветения бар. Роджър се сви на стола и сложи глава на коленете на Виктория. Кучето наблюдаваше внимателно, докато Биано отброи десет хиляди долара.

— Вземи останалото и открий банкова сметка на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ — каза той и даде на Джон брезентовата чанта с

деветдесетте хиляди. — Виктория ще дойде с теб. Аз ще взема Роджър и ще отида да избира пасището за лосове.

— Не бързай толкова. Ще дойда с теб — възрази Виктория.

— Защо? Това е само едно пътуване до фермите. Ти си юрист. Можеш да помогнеш в преговорите с банката.

— Така, както ми го обясни в самолета, става дума за нещо различно от оглед на ферми. Пък и искам да видя някои от онези семейства Бейтс, за които всички говорят.

Виктория беше като дъвка, която не може да се отлепи от обувката ти, но Биано реши, че е по-добре да я успокои, отколкото да я изолира.

— Добре. Дватама ще отидем в Модесто — съгласи се той, после се обърна към Джон. — Ще се върнем утре вечерта. Започни да търсиш офис на два етажа в някой небостъргач. Ще бъде страхотно, ако е в центъра, близо до другите големи петролни компании. Ще бъде хубаво, ако от прозорците ни се виждат сградите на „Тексако“ или на „Шел“.

— Ще наема два последни етажа на пазара, до Ексън Тауър — рече Джон. — Какво ще кажеш за неонова реклама на покрива с емблемата на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“?

— Каква е емблемата на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“? — попита Виктория.

— Лос с петролна сонда в задника — ухили се Биано.

Джон каза довиждане, взе брезентовата чанта и излезе от бара.

— Защо ще ходим в Модесто? — попита тя.

— Долината на Сан Йоакин е един от последните потенциално големи петролни басейни в Северното полукуълбо. Досега са излезли само няколко оскъдни кладенеца с природен газ, но има още много предположения. Долината има онова, което геолозите наричат огромно пясъчно-каменно стратиграфско напластяване. Това я прави голямо откритие и идеално място за пасище на лосове, защото ако негодниците, в които се прицелваме, решат да я проверят, нашата история ще бъде подкрепена с геологични факти.

Излязоха от Сан Франциско със светлозеления форд ескорт и се отправиха на изток по магистрала 9. Скоро градският пейзаж отстъпи

пред хълмисти обработваеми земи. Роджър си бе намерил място на задната седалка и сънуваше кучешките си сънища, като от време на време джафкаше и облизваше муцуна. Близко един час не разговаряха. Биано още се чудеше на Виктория. Тя беше бивш прокурор... За него беше малко обезпокоително като си помислеше, че бе успяла да му влезе под кожата. Запита се дали коварството или красотата ѝ го размекваше, или общият им интерес да отмъстят. А може би беше поредният страничен ефект от побоя със стика за голф. На няколко пъти се улавя, че се опитва да я накара да се усмихне и се натъжаваше, когато не успееше. Мълчанието ѝ започна да го смуцава повече от неуспеха му да я разсмее.

— Добре ли си? — попита той.

— Да.

На лицето ѝ имаше странно изражение.

— За какво мислиш? Много си мълчалива. Започваш да ме плашиш.

Онова, което тя му каза, не беше очакваната присъда, а несдържано вълнение.

— Не знаех, че е толкова лесно да се правят такива неща. Шашмата с перлата беше гениална. Дори не нарушихме нито един закон... А сега имаме фалшива петролна компания с акционери и регистрирана земя.

— Никога ли не си се занимавала с дела на измамници? — изненадан попита той.

— Бях обвинител в няколко случая за измама, но дребни. Преди две години имаше един уличен мошеник, който продаваше механични кучета. Трябваше да ходят и да лаят, но бяха дефектни. Измамникът ги взимаше от фабриката за една трета от цената и когато мишената се наведеше да разгледа кучето, той си преправяше гласа и започваше да лае. По Коледа продаде стотици. Номерът беше толкова евтин, че ме разсмя. Получи седем месеца. Но това сега е голямо престъпно начинание.

По една случайност Биано познаваше мошеника, за когото Виктория говореше. Това беше специалитет на фамилията Бейтс. Купуваха дефектни играчки от производител на име „Говореща животинска ферма“. Взимаха и патета, които не квакаха, и коледни джуджета, отказващи да кажат „Хо, хо, хо“. Измамникът от разказа на

Виктория беше втори братовчед на Биано и се казваше Сони Тротоарния. Тогава Сони се беше провалил и Биано реши да не споменава за това.

— Виктория, ако искаш правосъдие за Карол, аз обещавам да ти го осигуря. Ще насъскам Томи и Джо един срещу друг, но ти трябва да си твърдо на моя страна.

— Знам. Задържай, като пускаш и умножавай, като делиш. Само дето досега съм правила обратното. Това е голяма промяна за мен. — Тя се умълча, сетне добави: — През целия си живот съм се опитвала да представлявам нещо, с което да се гордея.

— И то ли те сдъвка и изплю?

— Това не означава, че не си е заслужавало да вярвам в него.

Настъпи мълчание, после Виктория се усмихна.

— Е, сега вече всичко свърши. Наближаваме Модесто. Да намерим нашето пасище за лосове.

— Първо трябва да изберем боя за компанията. Пред нас има железарски магазин.

Спряха пред една дървена постройка от началото на века и влязоха. Магазинът имаше метални лавици, неоново осветление и линолеум на пода. Една цяла стена беше отделена за бои.

Виктория протегна ръка и взе една кутия с изумруденозелена боя.

— Тази е хубава. Тенеси е зелен щат.

— Какъв цвят си представяш, когато казвам „фероокис“?

— Нещо като ръжда...

— Такава ни трябва. Измамата ще бъде двупосочна.

— Разбира се, имаш право. — Тя грабна една кутия с яркооранжева боя и му я подаде. — Не е толкова лош избор, като си спомниш, че всичко, което нашето правителство прави, е умишлено грозно. Това е част от уравнението дизайн-цена-употреба. Поощрява функционалността за сметка на стила и цената за сметка на функционалността. Ето защо всичко изглежда грозно и не става за нищо.

— Да — усмихна се Биано. — Но това е малко ярко за корпоративна украса. Какво ще се получи, ако го направим по-тъмно с една трета от това?

Той взе тъмночервена боя и я доближи до оранжевата.

— Леко ръждиво, както ти каза — продължи да разсъждава той. — После ще използваме ръждиво медночервената боя за „пасището на лосове“ и за нашите годишни доклади.

Биано се обърна и за пръв я видя да му се усмихва широко. Усмивката озари лицето ѝ и омекоти чертите. Виктория наистина беше красива. В този миг той видя каква е била като малко момиче, преди да надделеят амбициите.

— Точно така — съгласи се тя.

Биано отиде в предната част на магазина и показа двете бои на човека зад щанда. На табелката на ревера му пишеше „ГАРИ ХОБС, СОБСТВЕНИК И ОТДЕЛ ЖАЛБИ“.

— Трябват ми две хиляди литра от това и хиляда от тази — каза Биано. — И пръскачка, и компресори. Наскоро си купих ферма в Мерисвил и трябва да боядисам външните метални повърхности.

— Хубава поръчка — усмихна се Хобс, взе каталога и започна да го прелиства.

— Искам да знам каква отстъпка ще направите заради количеството — добави Биано и Хобс кимна. — Ще я взема след ден-два. Ще платя за транспорта. Може да намаля или да увелича малко поръчката. Зависи какво ще каже бояджията. Само искам да съм сигурен, че като дойда, ще имате необходимото количество. Ще платя капаро.

— Сега ще проверя в склада в Бейкърсфийлд — каза Хобс, вдигна слушалката и набра някакъв номер.

— Може ли да ползвам телефонния указател?

Гари Хобс му го подаде. Биано взе указателя и го занесе при Виктория.

— Пазиш ли още онази бележка?

Тя кимна и извади листчето от чантата си.

Биано намери „Бейтс“ в указателя за централна Калифорния. После съзря „Стивън Х.“ и записа номера му.

Хобс каза, че след ден боята ще бъде доставена в Сан Йоакин. Биано му даде хиляда долара капаро. В малкия склад в дъното на магазина избраха компресор и пръскачка с три резервоара. Взеха две кутии оранжева и една с червена боя и преди да тръгнат, Биано купи три листа с жълти самозалепващи букви, високи пет сантиметра, три

листа с бели, по два сантиметра и половина и два зелени работни комбинезона.

Сложи в джоба си визитната картичка на Гари Хобс, приближи се до телефонния автомат на паркинга и се обади на Стивън Бейтс.

— Поправки на покриви — отговори момчешки глас.

Виктория не чуваше какво казват от другия край, но погледна с любопитство, когато Биано изсвири три ноти в слушалката и зачака. После я отдалечи от ухото си и Виктория чу, че му отговориха с други три ноти. Това беше някакъв таен код на разпознаване.

— Обажда се Биано Бейтс. С кого разговарям?

— Аз съм Лорънс Бейтс — гордо отговори момчето. — Хайде, кажете кой наистина се обажда?

— Чичо ти Биано.

— Кралят на измамниците? — със страхопочитание изрече момчето.

— Да, но не обичам това име, защото разлайва кучетата.

— Една минутка.

Биано чу как момчето вика баща си. След миг се обади мъжки глас.

— Тук е Стивън Бейтс. Кажете пак, кой се обажда?

— Биано Бейтс, Стив.

— Може ли отново да чуя нотите?

Биано пак ги изсвири.

— Негоднико! Преди три-четири седмици те видях по телевизията в списъка на най-търсените престъпници в Съединените щати.

— В нашата игра известността невинаги е благословия.

— Предполагам.

— Слушай, Стив, ще правя „пасище за лосове“ тук, в Модесто. Можеш ли да ми помогнеш?

— В Модесто не е лошо, но виждал ли си фермите край Оук Крест? Там е страхотно. Има много тръби над земята.

— Не съм бил там, но ще проверя. Може ли да поканя теб и семейството ти на вечеря днес?

— Разбира се. Ще бъде чест за нас.

— Къде бихте искали да отидем?

— До Кийтс има едно заведение на име „Ред Барн“. На магистрала 17. Какво ще кажеш?

— Около седем и трийсет, Стив. Търся предприемач по бояджийски услуги. Мислиш ли, че ще можеш да привлечеш някой от семейството?

— Досетих се, че може да поискаш това. През лятото сме тук цяла група. Десетина ще ти свършат ли работата?

— Да. Довечера ще сключим сделката.

— Ще бъде удоволствие за мен.

Биано затвори. Виктория изсвири трите ноти. Звучаха ѝ познато. Сетне го погледна озадачена.

— Първите три ноти от „Приспивна песен“ на Брамс — каза Биано. — Той ми изсвири последните три.

— Тогава сега знам една семейна тайна.

— Само че сменяме мелодията всеки месец и трябва да знаеш в кое музикално издание да погледнеш, на коя страница и коя песен. Това е вариантът на кода, използван от шпионите през Първата световна война.

— И всеки месец всеки член на вашето семейство си купува музикалните издания и запаметява мелодията?

— По-добре е, отколкото да попаднеш в затвора, защото си се доверил на неподходящ човек.

— Ами ако си глух?

— Ние застрелваме глухите деца, които се родят в нашето семейство — отговори той. На изразителното му лице играеше усмивка.

— Идеално решение. Как не се сетих досега? — усмихна се тя.

Качиха се в колата и Биано намери град Оук Крест на картата, после излезе от паркинга и се отправи на изток.

Оук Крест беше красиво зелено градче. Ясното калифорнийско слънце грееше над тучната долина. Биано напълни белите си дробове с чист въздух.

— На какво ти мирише? — попита той.

Виктория пое дълбоко дъх и отговори:

— На люцерна.

— Не, там долу под люцерната... под почвата, дълбоко под еруптивните скали, в онази моноклинала?

— На петрол — ухили се тя.

— И на мен — усмихна се той.

Двамата потеглиха да търсят подходяща ферма. Биано мислеше, че Стивън Бейтс има право. Мястото беше идеално. Преди всичко много красиво.

— Винаги е хубаво да заведеш мишената в красива обстановка — обясни той. — Това ги кара да се чувстват добре. Много е трудно да продадеш терен в пустинята.

В Оук Крест, Калифорния, имаше много зеленина. Старите дъбове хвърляха сянка над двулентовото шосе като чепати посетители от друг свят. Сградите бяха построени в провинциален стил, дървени и ярко боядисани. Там, където нямаше люцерна, на живописни стада пасяха добитък или коне.

Биано търсеше определена обстановка и я намери в Кал Оук Фарм. Във фермата, както почти навсякъде в околността, отглеждаха люцерна. Напоителните тръби бяха големи, но се нуждаеха от боядисване. Простираха се на километри, чак до насипа, по който минаваше шосето. Имаше грамадни цистерни с вода в помощ на растениевъдството по време на честите засушавания в Калифорния. Цистерните изпъстриха пейзажа като големи двойни кутии с хапчета. В падината до реката лениво пасяха коне. Беше много красиво, но идеалното беше, че на отсрещната страна на улицата имаше голяма строителна компания, която не работеше. Една ръждясала табела, висяща на две вериги, се полюшваше на следобедния ветрец. Канцелариите заемаха три етажа и имаха прозорци с шлифовани стъкла с изглед към красивата като на пощенска картичка ферма от другата страна на пътя.

Биано спря форда и се прехвърли през портата. Преди да се върне, той преписа името на агентката на недвижими имоти от табелата на прозореца и ѝ се обади от клетъчния телефон на Виктория. Обясниха му, че може да наеме собствеността за месец, при това на много приемлива цена. Биано каза, че пак ще се обади. Искаше да бъде сигурен, че ще сключи сделката за фермата, преди да наеме имота на строителната компания.

Слезе от колата и отново огледа цистерните и километрите метални тръби, подсилващи просторния пейзаж.

— Мисля, че намерихме нашето пасище за лосове — каза той.

13. ХАЙКА

Да му го начукам на Тексако Филипс, мислеше си Томи, докато седяха в апартамента му с изглед към Бродуок. Калиопа пазаруваше като обезумяла, търсейки „сладки дрешки“ за пътуването до Бахамските острови. Тексако седеше срещу Томи. Лицето му беше зачервено, а шевовете на тъмнорозовото спортно сако за хиляда долара щяха да се спукат. Да го убиеха, Томи не можеше да разбере защо брат му държи това смърдящо тъпо лайно.

— Виж какво, Тексако — бавно каза Томи, — искам само да ги намерим. Братовчед ми Питър работи за една туристическа агенция и има информация за всички полети. Прокурорката е отлетяла за Сан Франциско с двама типа на име Б. Бейтс и Дж. Бейтс. Не знам кои са тези скапаняци, но ти не се опитвай да разбереш. Не се мъчи да решаващ този проблем, защото ще го оплескаш. Само ги намери. В Сан Франциско има телефони. Вдигни шибаната слушалка и ми се обади. Ясно ли е?

Тексако едновременно кимна и сви рамене — жест на разбиране и на безразличие. Томи толкова се вбеси, че удари по рамото с опакото на ръката си едрият грозен бивш бейзболист.

— Ало, дрисльо, не чух отговор.

— Казах добре, Томи — прошепна Тексако.

— Братовчед ми Пит ще види дали са си запазили места. Номерът му е написан на визитната картичка. — Той я пхна в джоба на Тексако. — Името му е Питър Рина. Току-що завърши колеж, затова не му казвай нищо, което не е необходимо да знае. Той е в Ню Джърси, но може да провери за онези типове из цялата страна.

И така Тексако стана човекът хайка. Отлетя за Сан Франциско и започна да обикаля града, като гледаше пъстро облечените туристи и се чудеше как да намери Виктория и двамата мъже с фамилия Бейтс. Съзря един голям гимнастически салон близо до хотела, където беше

отседнал. Там можеше да му сложат в задника забранени инжекции със стероиди за по петдесет долара едната. Намери и страхотен италиански ресторант, където сиренето моцарела и виното бяха от световна класа. Първия ден само вдига тежести и яде. Накрая реши да се обади на Пит Рина и да го накара да провери дали Виктория Харт и двамата Бейтс имат резервации за полетите от Сан Франциско. Младият мъж му каза, че засега не е открил нищо. Тексако помисли, че е по-добре или да заминат нанякъде, или Томи да го извика да се върне. По душа не беше преследвач. Малкият му като орех мозък не премина отвъд тази проста истина. В хотела го чакаше съобщение да се обади на Томи.

— Защо си в шибания хотел? — беше първият въпрос на Томи.

— Но нали каза...

— Виж какво, дръвнико, трябва да чакаш на летището. Ако се появят и си купят билети, ти трябва да си там. Какво ти става? Пит ми каза, че си се обадил само веднъж.

— Господи, Томи — изхленчи Тексако, — какво трябваше да направя? Да му се обаждам всеки час ли?

— Точно така. Той проверява на всеки час, затова и ти ще му се обаждаш на всеки час. Каква друга работа имаш? Да се друсаш ли?

— Престани, Томи.

Тексако Филипс наистина започваше да мрази Томи Рина. Но колкото повече го мразеше, толкова повече се страхуваше от него. Странна формула. Обеща да се обажда на Пит Рина на всеки час и се премести в хотела на летището. Когато затвори, апетитът му се бе изпарил.

В нощния клуб на „Ред Барн“ имаше танци. Стивън и съпругата му Елън се бяха издокарали. Дванайсетгодишният Лорънс беше с широка протрита вратовръзка на райета, явно предавана от поколение на поколение. Музиката се лееше през отворената врата на нощния клуб и проникваше в ресторанта. Ядяха вкусни ребра на скара и царевица в масло.

— Откакто се заселихме тук, в Кийтс, вече не се занимаваме с измами по покривите и на магистралата. Излизаме на пътя веднъж-

дваж в годината, обираме някой друг мухльо и използваме парите за законен предприемачески бизнес — обясняваше Стив.

Говореше и ядеше, бършейки соса от брадичката си. Двамата със съпругата му бяха костеливи и жилави хора, закалени от живота на открито. Стив имаше честните сини очи на измамник и оредели коси. Елън беше повехнала хубавица с къса коса и изразителни черни очи, които пронизваха като лазерен лъч. Малкият Лорънс щеше да стане голям чаровник. Гласът му още не се беше променил, но имаше същата ослепителна мошеническа усмивка — явно характерна за тази фамилия — и не се стесняваше да я използва.

— Как ще изиграеш мишената? — попита Стив.

— Ще измамя онзи негодник на зарове, ще го омотая и ще го направлявам с помощта на стръв, ще го заведа да пасе, ще настроя брат му срещу него и накрая ще го притисна до стената.

— Да настройваш хората един срещу друг е малко опасно — отбеляза Стивън.

— Ако се наложи, ще включа семействата от Хог Крийк.

— Работил ли си с тях?

— Не.

— Внимавай. Онези Бейтс от сто години живеят в Арканзаската долина, женят се помежду си и пият смес от малц и гореща вода. Слизат по хълмовете с камиони с широки гуми, ритат задници и изяждат жертвите си. Не са много нежни.

— Ще го имам предвид — каза Биано и остави вилицата. — Вероятно утре ще оправя фермата. Мисля, че намерих една, която ще бъде подходяща за играта. Искам ти да ръководиш бояджиите. Ще ти платя хиляда долара плюс една десета от всичко, което спечелим.

Стивън Бейтс затвори очи и дълго мълча. Виктория помисли, че е заспал, но той отново ги отвори и погледна съпругата си Елън, която изглежда прочете мислите му и кимна. Стив се обърна към Биано.

— Спомена, че правиш всичко това заради братовчедка си Карол.

— Да. Убиха я двамата мръсници, на които ще погодим този номер.

— Ядосвам се, когато пречукат някой от нашите роднини. Не го приемам лесно. Но ми се струва грешно да правим пари от смъртта на Карол.

— Разбирам това, но тя ми беше много близка... Пък и не трябва да работиш за нищо.

— Въпросът е там, че никога не съм правил голям удар. Ти ми даде възможност да се включа. Това ми е достатъчно.

— Сигурен ли си?

— Ти си нещо като легенда, Биано. Ще бъде чест за мен.

— Видяхме те сред най-търсените в Америка — обади се Лорънс. — Само че имаше черна коса и беше без мустаци.

— Е, да... — усмихна се Биано, после се обърна към Стивън. — Но ако приключим с повече пари, ще ти дам една десета.

— Добре.

Деловата част свърши и те започнаха да разговарят за други неща. Виктория мълчеше. Една фамилна подробност я удивляваше. Всички имаха татуировки под ръчните часовници, включително и Биано. Татуировката представляваше ръкописно „Б“ и датата на първата измама. Дори Лорънс имаше такава. От миналото лято.

— На панаира в Портсмут с петнайсетгодишната си братовчедка Бетси пробутаха „кукла“ — обясни Стивън.

Късно през нощта, след като наеха стаи в мотела в Кийтс, Биано покани Виктория в стаята си да изпият по една водка с кока-кола преди лягане. Тя беше твърдо решила този път да не размътва главата си и пиеше на малки глътки питието. Биано извади от чантата си малка електрическа парна ютия.

— С това нещо можеш да пресоваш надписи и картинки върху фланелки — каза той, напълни я с вода и я включи в контакта да се затопли.

После извади двата работни комбинезона, които бяха купили от Хобс, и ги сложи върху избелялата зелена покривка на леглото. Измъкна белите букви и ги нареди върху джоба на гърдите, така че да пише „САЩ, МИНИСТЕРСТВО НА ЗЕМЕДЕЛИЕТО“ и ги огледа критично.

— Как ти се вижда? Би ли се хванала на този номер?

Тя се вторачи в буквите, сетне ги подреди в полукръг над джоба.

— Така по-добре ли е?

— Много по-добре — призна Биано.

Той изпробва парната преса и отпечата буквите върху работните комбинезони.

После отидоха на паркинга и поставиха същия надпис на двете предни врати на форда. Този път използваха по-големите жълти букви. Докато работеха, Виктория го попита какво означава „да пробуташ кукла“.

— Стар номер — обясни Биано. — Тази измама датира от почти хиляда години. За пръв път са я направили в Китай.

— Как се прави?

— Двама мошеници работят в комбина. Преструват се, че намират портфейл, пълен с истински пари, близо до набелязана жертва. Мишената трябва да бъде избрана внимателно. Обикновено е някой добре облечен богаташ, възрастна жена или бизнесмен. Винаги гледай обувките и чантата. Те са много показателни. Слагаш портфейла така, че мишената също да го намери. После следва големият спор. Дали да дадат парите на ченгетата. Не, те ще ги задържат за себе си. Тогава двамата мошеници се съгласяват, че портфейлът трябва да остане за една седмица в жертвата, защото може някой да си го потърси.

— Задържаш, като пускаш.

— Точно така. Но в последната минута измамниците решават, че мишената трябва да им даде част от сумата от собствения си джоб в знак на добра воля. Може би само десет процента. Жертвата няма нищо против, защото в ръцете му са пет пъти повече. Дава им парите и мошениците си тръгват. После мишената отваря портфейла и вижда, че е пълен с нарязани вестници.

— Хората хващат ли се на този номер?

— Непрекъснато, Виктория, във всеки град на света. Това е една от най-широко разпространените шашми.

Тя погледна колата и разбра защо Биано бе настоял за такъв цвят и размери. Светлозеленият форд ескорт с жълти букви на вратите приличаше на държавно превозно средство.

— Сега ни трябва само жълти каски и твърди папки с щипки. Хората ти вярват, когато имаш папка с щипка. Не ме питай защо — ухили се Биано.

Виктория лежеше в леглото си и слушаше щурците. Вчера се бе издокарала в ластична рокля и обувки с високи платформи, утре щеше да облече онзи грозен работен комбинезон и да си сложи жълта каска. Щяха да отидат при някой нищо неподозиращ фермер и да се

представят, че са от Министерството на земеделието. Голяма работа! Какво от това? Опитва се да заспи, но неизвестно защо сърцето ѝ не искаше да намали ритъма си. Странно... защо всичко това беше повълнуващо от сценичната треска, която изпитваше, преди да влезе в съдебната зала? Не желаше да го признае, но най-после трябваше да се изправи лице в лице с истината — тези номера бяха много повълнуващи. Защото бяха против правилата. Но това не беше всичко. Цял живот майка ѝ я бе карала да се отпусне и да бъде по-спокойна, но Виктория никога не се отклоняваше от курса. Но сега, заради ужасната вина относно смъртта на Карол, тя се бе оставила в ръцете на този очарователен измамник. Виктория лъжеше и това ѝ харесваше. Дълбоко в душата ѝ някакъв отдавна тлеещ въглен отново се разпали. Тя почти бе забравила това усещане. Спомни си, че веднъж, когато беше дете, майка ѝ я заведе на пазара. Виктория открадна бонбони от една сергия. Сърчицето ѝ тупкаше като обезумяло. Никой не разбра, но по-късно майка ѝ я хвана да яде бонбоните. Натовари я на колата и я откара на пазара. През целия път Виктория я молеше да не го прави. Елизабет повика управителя. Виктория трябваше да върне бонбоните, да се извини и да обещае, че ще плати изядените. Беше толкова унижена, че плака из целия път до вкъщи. Удържа на думата си трийсет години, но сега щеше да наруши обещанието си. И никога не се бе чувствала така жизнена.

На другия ден подготвиха пасището за лосове. Стана толкова лесно, че беше смешно. Спряха зеления форд пред входа на Кал Оук Фарм. Бяха преоблечени в работните комбинезони. Папките им съдържаха страници от телефонен указател. На главите им се мъдреха жълти каски. Спряха пред хамбара. Един набит русокос мъж се стресна и вдигна глава. Биано вече знаеше, че името му е Карл Харпър. Беше погледнал писмата в пощенската кутия.

— Джил, мисля, че това е фермата на Харпър, нали? — провикна се Биано, за да го чуят.

— Предполагам, Дани — отговори Виктория.

Сърцето ѝ биеше като обезумяло, докато Карл Харпър се приближаваше към тях.

— С какво мога да ви бъда полезен?

Светлите му очи подозрително се стрелкаха ту към лицата им, тук към колата и после пак към надписите на работните комбинезони.

— Аз съм Дани Дънкан от американското Министерство на земеделието — започна Биано и му пусна ослепителната си усмивка. — Дошли сме тук, за да помогнем на космическите инженери от НАСА.

— Как?

— НАСА и американската армия си сътрудничат в разработването на нов вид боя. — Биано се обърна към Виктория. — Ще му я покажеш ли, Джил?

Тя взе от задната седалка кутията боя, която сутринта бяха смесили по формулата две към едно. Цветът беше ръждиво медночервеникаво.

— Тази боя съдържа фероокис — обясни Биано — и предпазва метала в продължение на петдесет години. Изискването е щом я използвате веднъж, да не боядисвате половин век. При нас, в Министерството на земеделието, дойдоха представители на НАСА и на армията и ни помолиха да намерим фермери, които да ни разрешат да боядисаме техните тръби и цистерни, за да изпробваме боята.

Харпър избърса носа си с голяма червена кърпа.

— Малко е ярка — рече той. Гледаше боята и вече си представяше как ще стои на металните повърхности във фермата му. — Какво казахте, че съдържа?

— Е, признавам, не съм химик — каза Биано, — и не съм много сигурен. Джил, какво има в тази боя? Носиш ли техническите спецификации?

Виктория погледна в папката си.

— Съдържа предимно алуминиев фосфат и серен килиний — отговори тя, проклинайки се, че гласът ѝ трепери.

— Точно така — усмихна се Биано. — Мисля, че килиният е вълшебната съставка.

— И как ще се споразумеем? — попита Харпър.

— Господине, цяла сутрин обикалям и търся ферма, чиито тръби и цистерни се нуждаят от боядисване. Бихме желали да боядисаме металните повърхности и да видим дали НАСА и армията имат право. Няма да ги пребоядисвате цели петдесет години. Няма да ви струва

пукнат цент. Ще напишем на цистерните с бели букви ФКГП, за да виждаме фермата ви от въздуха.

— Какво означават инициалите?

— Така се казва боята. Ферооксиден килиниев грунд. „П“ означава правителство — усмихна се Биано. — Освен това искат да видят дали буквите, написани с нормална боя, ще се отразят на основното покритие. Ако се съгласите, ще помогнете на вашето правителство. Представяте ли си колко пари ще се спестят за данъкоплатците, ако боядисваме танковете и военните джипове веднъж на половин век?

— И няма да платя нищо? А вие ще боядисате всичките ми тръби и цистерни с нещо, което ще издържи петдесет години?

— Странно, нали? — ухили се Биано. — Правителството най-после ви връща нещо.

— По дяволите — рече Карл Харпър, като си мислеше, че днес е щастливият му ден. — Кога ще започнете?

— Утре сутринта. Само трябва да подпишете официално разрешение...

Биано го бе напечатал сутринта на пишещата машина в мотела. Документът не изглеждаше много официален, но той смяташе, че щом се стигне до подписването му, няма да има никакво значение. Фермерът вече щеше да е налапал въдицата.

Харпър се подписа, без да поглежда текста втори път, после се ръкува с Биано и Виктория, като непрекъснато се хилеше.

Когато потеглиха, Виктория не можа да сдържи усмивката си.

— Трябва да нарисуваме татуировка и под твоя часовник — каза Биано и двамата избухнаха в неудържим смях.

14. ОФИСЪТ

Джон им показа офиса, който заемаше последните два етажа на Пен Мючуъл Билдинг на Маркет стрийт и бе приютявал счетоводителите, вицепрезидентите и областния директор на компанията. Изпълнителните директори, които не бяха пестили средства и се бяха съобразявали с добрия вкус, бяха сложили жълта ламперия от кипарис и бял плюшен мокет. Когато преди два месеца компанията затвори врати, те бяха взели всичко интересно, с изключение на вграденото осветление и един месингов полилей, висящ в главната зала за конференции. Сега двата етажа бяха празни, но много обещаващи. Биано, Виктория и Роджър вървяха след Джон. Ноктите на териера мелодично потракваха по паркета. Четиримата влизаха и излизаха от просторни кабинети и секретарски стаи. Биано вече беше разказал на Джон за Кал Оукс Фарм и му бе дал номера на Стивън Бейтс и на агентката на недвижими имоти, занимаваща се с изоставената строителна компания срещу фермата. Сега Джон обясняваше на Биано как е взел под наем помещението.

— Двата етажа са на краткосрочен наем. За първия и за последния месец се плаща предварително. Дадох повече пари, отколкото смятах да похарча, но мястото много ми хареса. Изхарчих половината пари. Надвиших бюджета с пет бона. — Джон спря пред един голям прозорец, гледащ към центъра на града. По стръмните хълмове пъплека възжени железници — досущ ярко оцветени китайски бръмбари. — Обадох се в музея и им казах, че съм президент на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“. Между другото, казвам се Линуд Лейси. Обясних им, че съм голям почитател на изкуството и бих желал да спонсорирам млади местни художници... но трябва да поживея поне един месец с изкуството им, преди да го купя. Предложих част от помещението ни за изложба, откриваща се през януари. Те изпаднаха във възторг. Така ще се сдобия с някои красиви неща без пари.

— Браво — рече Биано.

Западните прозорци гледаха към Ексън Плаза и моста Голдън Гейт. Огромната реклама на „Ексън“ блестеше в червено от покрива на отсрещната страна на улицата.

— Прекрасна е — каза Биано, възхищавайки се на гледката. — Хубаво е да държиш под око конкуренцията.

— Ще взема мебели под наем и сам ще ги подреда. Ще има факсове, телефони и всичко необходимо. Ще пуснем допълнителен шум от делова дейност по високоговорителите. Но ще са ми нужни още пет-десет хиляди, за да стане както трябва.

— Страхотно. Колко време ще ти отнеме?

— Два-три дни, ако бързам и не объркам нещо. Освен това ще ми трябва персонал. Необходими са ми най-малко четирийсет-петдесет човека, затова ще проверя колко Бейтс има наоколо. Погледнах в указателя и ми се видяха малко.

— Това е защото не всички са тук. Онези, които се занимават с местни измами, нямат регистрирани телефони, защото ченгетата се усъмняват в презимената с инициал Х. Накарай някой от братовчедите тук да ти помогне да установиш връзка. Трябва да започнем в неделя. После няма да даваме на мишената време да мисли.

Те се качиха в богато украсения асансьор и слязоха да разгледат долния етаж.

— Тук ще бъде голямото съвещание, когато обявим продажбата — ухили се Джон. После подаде няколко самолетни билета на Биано. — Взех ги чрез регистрацията на хотела. Ти и Виктория имате запазени места за Маями за полета довечера. Оттам ще си купите билети за Бахамските острови. Митницата затваря в пет, а последният самолет каца в четири и половина, така че утре следобед ще влезете в острова. Дъфи и Дакота вече са там. Огледали са казиното и смятат, че залата на приземния етаж е много подходяща за измамата със зарове. На десетия има стая за най-богатите комарджии, но не искат да рискуват, оставайки там твърде дълго.

— Добре — каза Биано.

Взеха асансьора на дваисет и четвъртия етаж и слязоха на нивото на улицата.

— Отседнал съм в „Станфорд Корт“. Търсете ме там — продължи Джон. — Ще ви държа в течение как се справям. Не се притеснявай. Макар че времето е малко, ще бъда готов за удара.

Биано обичаше да има втори изход от всяко място, затова провери аварийната врата на приземния етаж в източната страна на сградата като евентуален път за бягство в случай на провал. Изключи алармената система с джобното си ножче, отвори вратата... и се озова лице в лице с Тексако Филипс. Огромният бивш бейзболист се беше облегал на един стълб, държеше вестник и се преструваше, че чете, докато наблюдаваше главния вход. Видя Биано, но едрото му плоско лице не показва признаци, че го е познал.

— Здравсти — усмихна се Биано.

— Здравсти — отговори Тексако.

— Само проверявам вратите.

Биано демонстративно огледа ключалката, изпробва механизма и затвори вратата. Паникьосан, той се обърна към Джон и Виктория и рече:

— Загазихме.

— Какво? — попита Виктория.

— Онзи стероиден тъпанар, домашният любимец на Джо Рина, е там отвън.

— Тексако Филипс? — учуди се Виктория.

Биано кимна.

— Наблюдава главния вход. Крие се зад вестник като герой от филм с Хъмфри Богарт.

— Какво ще правим сега? — разтревожи се Джон.

— Да се качим горе.

Тримата бързо се върнаха в асансьора и натиснаха бутона. Виктория носеше Роджър. По лицето на Биано изби пот. Паниката, която често изпитваше относно Джоузеф Рина, отново го обзе. Видя Тексако Филипс и адреналинът заля сърцето му като струя студена пикня. Едва сдържаше дъха си. Асансьорът дойде и той натисна копчето за двасет и петия етаж. Никой не казваше нищо. Биано се опита да овладее необяснимата си паника. Как щеше да прави номер на Джо Рина, когато само видът на онзи тъп и грозен телохранител го хвърляше в такова безпокойство?

Влязоха в офиса и заключиха вратата на фойето. Биано трепереше.

— Добре ли си? — попита Джон.

— Нищо ми няма — излъга Биано.

— Но защо е дошъл? — попита Виктория. — Никой, освен Дакота, не знае, че ще бъдем тук.

— Дакота не ни е предала — веднага възрази Биано.

— Откъде знаеш? Само защото още си влюбен в нея? Може да ти е сърдита.

— Не е Дакота — повтори Биано и този път гласът му беше гневен, раздразнен от адреналина, циркулиращ из тялото му. По тона му личеше, че въпросът за него е приключен. — А нещо друго.

— Някой трябва да му е казал — настоя Виктория. — Онзи тъпанар не е телепат. Нали съм взимала писмени показания от него. Нуждае се от указания, за да си обуе гащите.

— Дакота и Дъфи дори не знаят за тази сграда — тихо каза Биано. — Още не съм им казал, така че Тексако не го е научил от тях.

Логиката му беше неоспорима и той се зарадва, че затвори устата на Виктория.

— Може би е забелязал теб — обърна се той към Джон. — Излиза ли отгук? Разхожда ли се по улиците?

— Не. Пиколото на хотела ми донесе самолетните билети. Запазих местата чрез регистрацията.

— Проклетите билети! — възкликна Биано, извади ги от джоба си и се вторачи в тях, сякаш бяха предатели. — Джо е прегледал в компютъра за авиолиниите. Сега резервациите могат да се проверяват от града, където първоначално са направени. Ти си запазил билетите чрез регистрацията на „Станфорд Корт“. Джо е разбрал това и е изпратил Тексако. Регистрирал си се под името Бейтс и той те е проследил дотук.

— Но как са научили, че сме в Атлантик Сити? — попита Виктория.

— Не знам. Може би Томи се е досетил с кого се е сблъскал пред тоалетните в казиното. Или някой е познал мен... Нали бях звезда в онова шибано предаване за най-търсените.

— Трябва да намерим начин да се отървем от онзи тип — рече Джон. — Той ще дойде пак. Нямам време да се занимавам с него. Имам много работа.

— Мога да се обадя на Бейтс от Хог Крийк. Те ще му стъпят на врата, докато всичко свърши — предложи Биано.

— Онези селяни няма да дойдат тук. Те се придържат към магистралните измами. Пък и ще могат да долетят чак вдругиден.

— Ще им се обадим и ще намерим начин да се отървем от Тексако, докато дойдат тук.

Тримата крачеха из кабинета. Биано гризеше края на билетите и прехвърляше наум страниците на каталога си от измами. Имаше само един номер. Той се обърна и погледна Роджър.

— Налага се да бръкнем в джоба на онзи тъпанар, Роджър. Пак трябва да те продам, приятел. Знам, че ме мразиш, но нямаме друг избор.

Тъй като беше добряк и играч от отбора, териерът само излая и размаха опашка.

Според Биано Виктория беше единствената, която Тексако би могъл да познае. Но стероидният тъпанар бе видял и него, затова Биано реши отново да смени цвета на косата си.

Намери един страничен изход от сградата и се измъкна навън. Влезе в една аптека и си купи боя за коса и ножче за бръснене, защото се налагаше да пожертва мустаците си.

След десет минути се върна в офиса. Преди да отвори страничната врата, той се промъкна зад ъгъла и видя, че Тексако седи на пейката на автобусната спирка на отсрещната страна на улицата. Още се криеше зад вестника като старомоден детектив. Биано се шмугна вътре, влезе в банята на приземния етаж, обръсна мустаците и боядиса косата си. Погледна се в огледалото. Не обичаше червения цвят, но вече бе изпробвал почти всички нюанси. Набързо се среса с пръсти и се качи на двайсет и петия етаж.

Когато го видя, Виктория си помисли, че без мустаци Биано й харесва много повече. Дори червеникаворусата коса му отиваше. Той беше един от най-красивите мъже, които познаваше. А може би започваше да изпитва нещо към него?

Разговаряха за измамата, докато Биано се увери, че всичко е ясно. Беше сигурен, че Тексако носи оръжие, вероятно автоматичен „Глок“ с корпус от полимер, който минаваше незабелязан от детекторите за метал на летищата.

Биано разпредели ролите. Играта се наричаше „Най-скъпото куче на света“. Виктория щеше да бъде поставеното лице, което привлича купувачи, и щеше също да омотае мишената. Джо щеше да бъде „певецът“ и да „разкаже приказката“. Биано щеше да приема жертвата и да извърши ужилването. Роджър щеше да е „вътрешният човек“. Дадоха на Виктория ключовете на зеления форд. Буквите бяха отлепени от вратите. Биано и Джон щяха да я следват с такси.

Тя взе самолетните билети и излезе от сградата. Качи се в колата и потегли към летището. Сърцето ѝ биеше като обезумяло.

— Това е лудост — задъхана промълви тя.

Излезе на магистрала „Бейшор“ и се отправи към аерогарата на Сан Франциско. Тексако Филипс караше след нея.

15.

НАЙ-СКЪПОТО КУЧЕ НА СВЕТА

Виктория видя Тексако Филипс, когато зави към летището. Наблюдаваше го с крайчеца на окоото си, докато връщаше взетата под наем кола на агенция „Херц“ и вървеше по големия остъклен терминал. Огромните размери на Тексако и опънатата от мускулите риза го правеха лесно забележим в препълненото летище. Пулсът ѝ препускаше учестено, но мисълта, че онзи тъпанар се опитва да я следи, без да го види, малко я успокои. Това вероятно означаваше, че няма да връхлети върху нея и да я завлече на паркинга.

Тя се приближи до гишето на „Американ Еърлайнс“ и поиска три билета до Кливланд. Биано бе казал, че ако братята Рина ги следят по компютрите на авиолиниите, билетите за Кливланд ще ги заблудят. Тексако Филипс набираще някакъв телефонен номер, като поглеждаше визитната картичка в ръката си.

— Тя е на шибаното гише на „Американ Еърлайнс“ — събщи той на Питър Рина, който провери списъка на пътниците. — Намери ли ги? Какво прави оная кучка, да ѝ го начукам?

— Чакай малко. Трябва да прегледам трийсет полета — отговори Питър, като си помисли, че Тексако е интелигентен колкото къс говеждо. После видя имената в списъка за Кливланд. — Три билета за полет 317 в девет вечерта.

— По дяволите, това е само след пет часа.

Тексако погледна часовника си. Поне нямаше да варди цяла нощ на летището. Щеше да си вземе билет и да изчака, за да види с кого ще пътува онази кучка. Освен това можеше да си купи вечеря и да се отпусне за малко. Затвори, без да каже нищо повече на Питър.

Тексако седеше във фоайето на „Американ Еърлайнс“, пиеше бира и наблюдаваше Виктория Харт, която се бе настанила на един кожен стол и четеше книга с меки корици. Беше красавица. Тексако реши да ѝ определи среща, за да я научи да свири на флейта. Нужни му бяха само десет минути и някое тихо усамотено място. Щеше да опре пистолет в слепоочието ѝ и да я накара да му духа. Трябваше да ѝ

смачка малко фасона. В същия миг пред бара се чу глъчка. Някакъв червенокос тип спореше с едно ченге.

— Но защо да не може? Тя ще дойде ей сега. Добре, добре, не е необходимо да бъдеш груб.

Червенокосият се обърна и влезе в бара. Водеше на каишка малък териер. Приблужи се до бармана, бръкна в джоба си и извади стодоларова банкнота.

— Слушай, приятел, съжалявам, че те притеснявам, но би ли пазил кучето ми?

— Това не е кучешки приют.

— Кучето е много рядко срещан Баунчатрейнски териер — настоя Биано и пъкна банкнотата в ръката на бармана, който я огледа критично. — Не ми позволяват да отида с него на изхода, защото имали някакви карантинни правила. Трябва да посрещна дъщеричката си. Тя е болна. На инвалидна количка е, но се връща вкъщи. Не го изпускате от поглед. Както вече казах, породата е много рядка.

— Добре — съгласи се барманът и прибра в джоба си чисто новата банкнота.

Биано бързо излезе от бара, минавайки покрай Тексако, който не го позна.

Тексако Филипс се вторачи в кучето, после отново се залови с бирата си.

— Не ми се струва толкова рядко — измърмори той, извършвайки единственото си проникателно наблюдение за деня.

Десет минути по-късно в бара влезе един много изтънчен мъж с посивели коси. Носеше дипломатическо куфарче. Седна до една от масите, но след малко стана, прекоси помещението и се вгледа внимателно в кучето.

— Да бъда проклет — тихо каза той с английски акцент. Сетне с движение на познавач вдигна Роджър и провери интимните му части.

— Не пипайте кучето — каза барманът.

— Да ме вземат дяволите — измънка Джон, възхищавайки се на териера. — Това е най-проклетото нещо, което съм виждал.

— Кое? — леко заинтригуван попита Тексако.

Джон не му обърна внимание.

— Знаете ли на кого е?

— Не, господине. Човекът само каза, че е скъпо и това е всичко.

— Скъпо? — Джон започна да се смее. Когато най-после се овладя, той поклати глава, сякаш бе чул нещо адски забавно. — Това едва ли е най-точната дума. Аз бих казал, че е безценно.

— Наистина ли? — учуди се барманът.

Сега цялото внимание на Тексако беше съсредоточено върху разговора. Големият му колкото грахово зърно мозък работеше с пълния си церебрален обем.

— Веднага ще ви дам девет хиляди долара за това животно.

Джон сложи куфарчето си на тезгяха, отвори го и започна да вади чисто нови стодоларови банкноти.

— Току-що продадох един от състезателните си коне — обясни той на Тексако, който тъпо кимна, оглеждайки гладно парите.

— Но какво правите?

Барманът се опита да спре Джон. Тезгяхът беше отрупан със сто доларови банкноти. Това бяха част от парите от номера с перлата.

— Приберете си парите, господине. Кучето не е мое — каза барманът. — Един човек ми го остави да го гледам, защото не пускат териера до изхода за посрещачи.

След като наля масло в огъня, Джон събра банкнотите и ги сложи в куфарчето си, затвори го и погледна бармана.

— Това куче е адски рядък Баунчатрейнски шотландски териер. В света има само стотина. Освен това е мъжко. Повечето екземпляри от тази порода са били кастрирани. Първоначално са били предназначени за турските султани. Отглеждали са ги за тях в Южна Шотландия. Турските самодръжци избиха всички мъжки, с изключение на няколко, за да запазят породата. Освен че отглеждам състезателни коне, понякога пиша статии за английския клуб „Кучешка колиба“. В света има по-малко от десет-дванайсет мъжки екземпляра, които не са скопени, и тук седи един от тях. Това дребосъче струва цяло състояние като оплодител.

Роджър дишаше учестено. Изглеждаше щастлив, че не е скопен и струва толкова много пари.

— Ако късметлията, който го притежава, иска да го продаде, предложението ми още е в сила. Ще бъда на изход 16. Самолетът ми за Далас отлита след час.

Джон изпи питието си, остави огромен бакшиш и излезе.

Тексако стана от стола и намери Биано, който говореше по телефона в коридора.

— Знам ли. Нямаме достатъчно пари за това. Кога казаха, че ще правят операцията? — Биано се заслуша за миг, после се намръщи. — Нали ми каза, че ще пътува с този самолет?

Тексако го потупа по рамото.

— Хей, приятел, искам да поговорим за кучето ти.

Биано се обърна и го погледна, докато съсредоточено слушаше какво му говорят по телефона.

— В момента не мога да разговарям с вас — прошепна той и се обърна с гръб към Тексако. — Но колко ще струва? Тъкмо се готвех да я посрещна. Нали каза, че тестовете са отрицателни... В болницата ли ще остане? Добре. Но откъде, по дяволите, да намеря десет хиляди долара за трансплантация на костен мозък? Сигурна ли си, че застраховката няма да покрие операцията? Добре, ще измисля нещо. Хайде, целуни я от мен. Кажй й, че я обичам и ще намеря пари отнякъде.

Биано извади носна кърпа и избърса очи. Затвори и започна тихо да ридае. Сетне тръгна към изхода. Тексако го сграбчи за лакътя.

— Хей, приятел... вероятно ще мога да ти помогна.

— Какво? — Биано го погледна така, сякаш го виждаше за пръв път. — Кой сте вие?

— Бях в бара, когато остави кучето си. Хлапето ми беше с мен и направо се влюби в кученцето. Обещах да те намеря и да те питам дали го продаваш.

— Не мога да го продам. Много е скъпо.

— Слушай, чух разговора ти по телефона... Явно имаш проблеми. Животът е тежък. Може да дам две хиляди, защото никога не съм виждал хлапето ми да се разнежва така.

Тексако беше ужасен лъжец. Лъжата беше изписана на лицето му.

— Кучето е безценно. Не бих го продал дори за два пъти повече.

— Добре, тогава два пъти повече. Четири хиляди.

Сега алчността и коефициентът на интелигентност решаваха сделката.

Биано се престори, че се колебае.

— Момиченцето ми е болно от левкемия. Трябва да ѝ трансплантират костен мозък. — Той отново се разплака и извади носната кърпа. С мъка полагаше усилия да се овладее. — Съжалявам. Трябва да тръгвам. Паркирал съм неправилно.

— Добре. Ще ти дам четири хиляди и петстотин. Това е половината, от което каза, че се нуждаеш. Навит ли си? После можеш да продадеш колата си или нещо друго.

Биано дълго го гледа.

— Как ще платите? — попита той, подготвяйки Тексако за ужилването.

— Ще изтегля пари от автомата ей там и ще платя в брой.

Тексако знаеше, че ще спечели четирийсет и пет хиляди, когато продаде кучето на сивокосия задник, който пишеше статии за шибания клуб „Кучешка колиба“.

— Ако детето ми не умираше... — притисна го Биано. — Но предпочитам да се разделя с кучето, отколкото с дъщеричката си.

— Имаш право — презрително изсумтя Тексако. — Абсолютно си прав.

Двамата се приближиха до автомата и Тексако преброи парите, но не му ги даде. Върнаха се в бара. Виктория още четеше, а Джон седеше до изход 16 и чакаше самолета за Далас. Роджър бе привлякъл голяма тълпа. Три стюардеси го галеха и чешеха по ушите. Биано отвори портфейла си и извади удостоверение от клуб „Кучешка колиба“.

— Това е доказателство за произхода му — каза той, връчвайки фотокопието без никаква стойност на Тексако, който му даде парите. Биано му подаде и каишката и целуна Роджър за сбогом. — Прощавай, стари приятелю. Съжалявам, но вероятно спасяваш живота на Синди. Името му е сър Антъни Аквитански. Обича „Педигрий Дог Чоу“, говеждо с черен дроб и пилешко. Купувам му кучешки бисквити и бонбони, ако слуша.

— Добре, добре — припряно рече Тексако и излезе от бара.

Роджър припкаше след него. Кучето беше добре обучено. Подръпнеше ли каишката, Тексако установяваше, че териерът го следва по петите.

Тръгна да търси мъжа с посивелите коси и с новите стотачки в куфарчето. Отиде право на изход 16, откъдето тръгваше полетът за

Далас. Ала човекът не беше там и Тексако започна да се паникьосва. После повикаха пътниците за Маями. Виктория стана и мина през охраната, показа билета си и пусна чантата си за проверка. Сетне тръгна надолу към изхода. Биано я последва. Тексако ги гледаше, изпаднал в паника. След като минаха през охраната, Биано пхна два пръста в устата си и изсвири на Роджър. Кучето хукна към него.

— О, не! — възкликна Тексако и дръпна каишката.

В същия миг разбра защо териерът се бе отскубнал толкова лесно. Нашийникът беше от картон. Роджър избяга, оставяйки Тексако втрещен с каишката и празния нашийник в ръце.

Териерът профуча покрай охраната и скочи в ръцете на Биано. Виктория и Биано хукнаха надолу по пътеката. Тексако Филипс се завтече след тях. Опита се да мине през охраната, но две ченгета го хванаха и задържаха. Онова, което последва, не беше приятна гледка. Бившият бейзболист замахна с месестата си лява ръка и повали едното ченге. Хукна по коридора, но група разгневени полицаи се втурнаха след него. Накрая го събориха на земята. Тексако ожесточено се съпротивляваше.

— Кучето ми! — крещеше той. — Той открадна шибаното ми куче!

Но ченгетата не го слушаха. Бяха твърде заети. Удряха и без това сплесканото му лице с палки и го ритяха в сбръчканите топки. Пръскаха го с парализиращ газ, докато изпразниха флаконите.

Преди да се качат на самолета, Биано и Виктория спряха и отвориха преносимата кучешка колиба с надпис „КУЧЕШКИ ОТДЕЛ НАРКОТИЦИ, АМЕРИКАНСКА МИТНИЦА“. Роджър влезе вътре и се настани в първа класа на самолета за Маями.

Биано преброи четири хиляди и петстотинте долара, които току-що бе отмъкнал от оправилия се към затвора Тексако Филипс. Сложи ги в плик, залепи го, написа „Джон Бейтс“ и повика стюардесата.

— Бихте ли извикали този господин? Помолете го да вземе това от билетното гише.

— Разбира се, господине.

След малко младата жена се върна и каза, че господин Бейтс е чакал отпред и му е предала плика.

— Каква беше онази врява там? — попита Биано. — Какво е направил човекът, когото полицията гонеше?

— Опитва се да мине през охраната. Това е федерално престъпление. Явно имаше пистолет. Задължителната присъда за това е десет години. Мисля, че дълго няма да го виждаме.

— Нима? — престори се на изненадан Биано.

— Федералните власти гледат много сериозно на такова нещо — отговори стюардесата и отмина.

Виктория се усмихна.

— Потресена съм. С един камък два заека — ухили се тя.

Роджър махаше с опашка. Веселото тупкане по стените на кучешката колиба имаше ефекта на аплодисменти.

Десет минути по-късно самолетът пое по пистата.

Бяха се отървали от Тексако Филипс.

Беше време да включат в играта Томи Рина.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ВКЛЮЧВАНЕТО НА МИШЕНАТА В ИГРАТА

„Някои лъжи са по-правдоподобни от истината.“

Циганска поговорка
от анонимен автор

16.

КЛУБ „ЗАЛИВА НА САБИТЕ“

Законите на Бахамските острови изискваха Роджър да има инжекция против бяс и удостоверение от ветеринарната служба. Излязоха от летището и поеха по едно шосе с палми от двете страни. Кучето седеше на предната седалка на взетия под наем форд с климатична инсталация и страдаше от инжекцията, която току-що му бяха направили. На нашийника на териера имаше нова зелена пластмасова табелка, на която пишеше, че е прегледан от Министерството на земеделието и транспорта на Бахамските острови.

Напуснаха района на летището, завиха надясно и поеха към клуб „Залива на сабите“, намиращ се в най-източния край на острова. Минаха покрай Пеликан Пойнт и през едно прашно село на име Маклийн Таун, осеяно с останки от архитектурата на петнайсети век от времето на Колумб. Ярко боядисаните дървени сгради от последвалите години бяха засенчени от огромни кипариси. Имаше тесни ламаринени колиби със сенници, подпрени на греди, които приличаха на старци, приведени над бастуните под лъчите на убийственото тропическо слънце.

Онзи, който бе проектирал клуб „Залива на сабите“, познаваше добре тропическия разкош. Сградата беше разположена досами края на острова, за да може да се възползва от атлантическите ветрове.

Биано зави и навлезе в очертанятията на курорта, минавайки под огромен свод в европейски стил, охраняван от статуите на Колумб и Магелан. Посипаният със ситно натрошени мидени черупки бял път се виеше покрай великолепно игрище за голф. Накрая се видя и самият клуб — смесица от архитектурни стилове, по чудо преливащи в едно. В брошурата, която Виктория купи на летището, пишеше, че входът и арката са изградени от развалините на манастир в готически стил, датиращ от четиринайсети век. Уилям Рандолф Хърст бе открил вече разградената постройка в един склад в Лурд, Франция. Както били складирани в сандъци, останките били продадени на Хънтингтън Хартфорд, който ги пренесъл с кораб на Бахамските острови.

Произведенията на изкуството бяха намерили място в алеята за коли пред клуб „Залива на сабите“. Ефектът беше поразителен — старинно феодално величие, примесено с ветровитото безразличие на Бахамите. Ято свободно разхождащи се розови фламинго допълваха колоритната атмосфера.

Портата беше отворена и от алеята се виждаше фоайето, а през него — изумруденозеленият Атлантически океан.

— Не са пестили средства, а? — отбеляза Виктория, нарушавайки мълчанието.

— Пари от наркотици. Всичко е дошло от иглата на спринцовката — отговори Биано.

Тя го погледна. В гласа му прозвуча кипящ гняв, който не бе чувала дотогава.

На знака до входа пишеше, че бар „Хемингуей“ е в източната част на хотела, а клуб „Билфишинг“ — долу на кея. Клубът по голф елегантно се кипреше под горичка наклонени от вятъра палми, които постоянно се полюшваха от морския бриз. Отнякъде се чуваше тупането на топки за тенис.

— Да се махаме оттук, преди да съм решил да вкарам форда във фоайето и да го паркирам в басейна — каза Биано.

Минаха покрай розовите фламинго и двете каменни фигури на изследователи и се върнаха на магистралата.

Взеха си стаи в хотел „Ксанаду Бийч“ във Фрийпорт. Сградата се намираше на широка плажна ивица с малко вътрешно пристанище. Едната страна на хотела гледаше към плажа с бял пясък и бурния Атлантически океан, а другата — към старомодния яхтклуб. Регистрираха се и Биано помогна да занесат чантите им в стаите, после каза, че отива да намери Дакота и Дъфи и след час ще се срещнат в бар „Уикър“. Взе Роджър и тръгна да търси братовчедите си.

Виктория се качи в стаята си и разопакова багажа. Излезе на тесния балкон и се вторачи в красивото зеленикавосиньо море. Свежият вятър разроши късите ѝ коси. Затвори очи. Главата ѝ се замая. Съзнаваше, че се е въвлякла в игра, която нямаше правила, или ако имаше, тя не ги разбираше. Запита се как ли ще свърши всичко това и дали щеше да е жива, за да види края. Приключението с хора, които

само до преди две седмици би настоявала да бъдат обвинени и съдени, беше едновременно обезпокоително и вълнуващо. Преоблече се и час по-късно слезе в бар „Уикър“.

Заведението беше малко, с изглед към океана. Хладен тропически вятър подухваше през плетените мебели и бавно въртящите се вентилатори на тавана. Виктория влезе, погледна към прозореца и видя Биано и Дакота, които седяха на една маса с някакъв старец, който имаше вид на току-що умрял, а после размислил и решил да излезе от ковчега и да изпие едно за последно. Къдравите му бели коси бяха разрошени като на Айнщайн, а сините вени изпъкваха тягостно под бялата съсухрена кожа. Имаше чаровната усмивка на фамилията Бейтс и ѝ я показва, когато Виктория седна.

— Здравейте — каза тя, поглеждайки Дакота.

Младата жена вече имаше слънчев загар, който я правеше още по-ослепителна.

Дакота беше в бяла риза, завързана на кръста и розови шорти. Разкошните ѝ лъскави черни коси падаха на раменете. Пиеше с дълга сламка някаква островитянска напитка. Не отговори на поздрава ѝ. От държанието ѝ беше очевидно, че няма доверие на Виктория.

— Виктория, бих искала да се запознаеш с чичо ми, Дъфи Бейтс — официално каза Биано.

— Дъфи Припадъка? — попита тя, спомняйки си как го бе нарекъл Биано.

— Прякор, без който мога да мина — отново се усмихна старецът.

— Снощи са огледали казиното — продължи Биано. — Дъфи дори е откраднал чифт зарове и ги е изпратил на брат си в Маями. В клуб „Залива на сабите“ използват скъпи зарове, които се наричат „идеални“. Братът на Дъфи ще поръча да му направят две дузини, които на пръв поглед ще заблудят управителя на казиното. Няма да ги проверят твърде задълбочено, защото в началото ще губим. Трябва да отмъкнем най-малко дванайсет чифта от истинските, за да ги пробием и напълним. Освен различни дефекти в изписването на буквите, заровете на казиното в „Залива на сабите“ сигурно имат и белези от черна светлина или някакви други знаци за разпознаване.

— Черна светлина? — учуди се Виктория.

— В пластмасата се слага боя, която се вижда, щом прегледаш заровете на ултравиолетова светлина. Дъфи каза, че сменят заровете веднъж на денонощие, около девет вечерта. Всеки нов комплект вероятно има различна маркировка за разпознаване. Трябва да ги свием, да ги пробием и да ги напълним, после да ги върнем и да направим удара в същия период от двайсет и четири часа, преди да сменят заровете. Според изчисленията на Дъфи сутрешната смяна ще има над два милиона печалба. Веднага щом влезем в казиното, Дакота ще се отдели от нас и ще свали Томи. Ще го омотае и ще го направлява. Той е тук. Отседнал е в частната вила на брат си. Билетите, които изпратихме на Калиопа, свършиха работа. Ако всичко върви добре, Дъфи и аз ще направим удара в три часа след полунощ. Ще грабнем двата милиона и после ще си плюем на петите, защото планът е Томи да се ядоса. Дакота трябва да остане, след като ние избягаме, за да „разкаже приказката“ на Томи и да контролира осъществяването на измамата.

— Осъществяването е когато мишената усети какво става и те погне, след като го оскубеш — обясни Дъфи.

— Утре от Маями ще долети един наш братовчед. Трябва да го посрещнем в шест сутринта на летището за частни самолети край Дийп Уотър, на около петнайсет километра от „Залива на сабите“ — добави Биано.

— А аз какво ще правя? — попита Виктория.

— Не си ли донесе плетивото, скъпа? — каза Дакота с дрезгавия си чувствен глас.

— Дразня ли те, госпожице Бейтс?

— Не ме дразниш, само дето нямаш никаква роля. Ти си само един потенциален проблем. Ако Томи се хване на въдицата, аз ще бъда най-близо до... Аз ще съм тази, която ще яде дървото.

— Намерих ви това място. Ако не бях аз, нямаше да сме тук. Аз казах на Биано за Анонимното дружество за рефинансиране на парични операции и за Търговската банка в Насо, където братята Рина държат парите си от наркотиците.

— И какво искаш? Почести и тържествен парад?

— Бих желала да се откажеш от това си държание — озъби се Виктория.

Биано и Дъфи мълчаливо наблюдаваха сцената. Дакота внезапно надигна чашата си и изпи съдържанието ѝ с шумно сърбане. Всички се втрещиха. Остави чашата и се ухили.

— Смученето е най-доброто ми умение — сухо подхвърли тя. — А кое е твоето, Вики?

— Да понасям простотии.

Словесният дуел напомни за климата в северните ширини.

— Трябва да се приготвям за срещата си с Томи. Конкуrentката ми е някоя си Калиопа Лав.

Дакота излезе от бара. Всички извърнаха глави след нея.

— Това ли е най-доброто ѝ настроение? — студено попита Виктория.

— Не се заяждай с Дакота — предупреди я Биано. — Тя играе най-опасната роля в измамата. Трябва да омотае онзи психопат и да го държи до края.

— Необходимо ли е да спи с него? — отвратена попита Виктория.

Биано не отговори. Гледаше яхтите.

— Тя ще направи каквото трябва, за да го накара да повярва в играта — рече Дъфи. — Дори и да спи с него.

— Аха — обади се Виктория.

Сините очи на Биано бяха някъде надалеч.

— Виктория може да изиграе ролята на банката — предложи Дъфи.

Биано ги погледна.

— Ще го направя, пък каквото ще да става — заяви тя.

— Вчера изпратихме на кредитния отдел на казиното новия финансов справочник — обясни Дъфи. — Списъкът включва всички финансови и банкови институции в Америка. Казината ги ползват, за да проверяват платежоспособността на играчите. Препечатахме една от страниците и добавихме банка във Фресно на име Централна калифорнийска банка на скотовъдите. Когато се обадят във Фресно, една автоматична линия ще пренасочи разговора към уличен телефон, намиращ се пред клуб „Залива на сабите“. Искаш ли да поемеш обаждането и да изиграеш ролята на певица?

— Разбира се — отговори Виктория.

Заровете пристигнаха от Маями по специален куриер в три часа следобед. Биано и Дъфи ги сложиха в облегалките на инвалидния стол и наместиха подвижната тоалетна. После се качиха в микробуса, който Дъфи бе взел под наем. Биано натовари инвалидния стол в багажника. Роджър скочи на предната седалка до Виктория, която седна зад волана.

Задачата ѝ беше да чака в микробуса до телефонния автомат край магазина до игрището за голф и да наблюдава предния изход. Трябваше да бъде готова, в случай че се наложеше бързо „измъкване“. Тази роля не ѝ харесваше. С нетърпение очакваше да бъде „певицата“. В чантата ѝ беше цялата информация, която щеше да съобщи на кредитния управител на казиното, когато се обадеше. Виктория не можа да оспори логиката им. Томи веднага щеше да я забележи. Познаваше я от делото срещу брат си. Ако Виктория се приближеше достатъчно, за да я видят, телохранителят му вероятно щеше да сложи край на цялата игра. Но тя знаеше, че не може да стои настрана. Настървено се опитваше да измисли някакво решение.

Всички бяха готови. Седяха пред хотел „Ксанаду Бийч“ в горещия следобед и чакаха Дакота, която още не беше слязла. Когато най-после се появи и тръгна към микробуса, Виктория се втрещи. Дакота беше облечена в секси жълта вечерна рокля с дълбоко деколте и с цепки от двете страни. През тънкия копринен плат се виждаше всичко. Зърната на гърдите и бедрата ѝ се очертаваха. Резултатът беше потресаващ.

Дакота се качи в микробуса, съзирайки изражението на Виктория.

— Тоалетът е малко курвенски, но ми е позволено да заложа стръвта само веднъж.

Виктория подкара микробуса. Роджър се сгуши до нея. Малкият териер явно се бе влюбил. Поеха по магистрала „Гранд Бахама“ и се насочиха към клуб „Залива на сабите“. Беше почти осем и трийсет, когато стигнаха до източния край на острова. Слънцето залязваше — огнено оранжево кълбо на фона на тропическата зеленина. После изведнъж се спусна зад хоризонта.

Биано погледна часовника си.

— Наближава девет. Къде е нощната смяна, по дяволите?

Няколко хотелски микробуса спряха на служебния паркинг. Десетина мъже и жени, облечени в черно, слязоха и се отправиха към страничния вход на казиното.

— Нощната смяна — каза Биано. — Готови ли сте, Дъфи? Дакота?

Старецът кимна. Дакота също. Пое дълбоко въздух и се погледна в огледалото за обратно виждане.

Биано извади инвалидния стол и го докара до страната на Дъфи. Отвори плъзгащата се врата и му помогна да седне. В пластмасовото легенче на преносимата тоалетна беше постлана една от хотелските хавлии, за да заглушава звука на заровете, когато Дъфи ги пуснеше между краката си. Той се приведе на стола и си сложи капки за очи, собствено производство. Очите му станаха червени и воднисти, сякаш беше болен. Сетне започна да трепери с отработени движения.

— Готов ли си, чичо Хари? — попита Биано, употребявайки псевдонима, за който се бяха уговорили.

И двамата имаха фалшиви карти за самоличност, според които бяха Хари Прайс и племенникът му Дъглас.

— Да тръгваме — отговори Дъфи.

— На 107.6 има хубава радиостанция — каза Дакота на Виктория, докато слизаше от микробуса.

— Хей, Дакота... Желая ти успех, малката — рече Виктория.

Дакота кимна сериозно и тръгна след Биано, който буташе инвалидната количка към казиното.

Виктория ги гледа, докато влязоха в клуб „Залива на сабите“, после закара микробуса пред магазина до игрището за голф. Слезе и се приближи до телефонния автомат, откъдето можеше да наблюдава предния вход. Застана там и търпеливо зачака реда си в измамата.

17.

СМОТАНЯЦИТЕ

Дакота, Биано и Дъфи влязоха в проветривото хотелско фоайе с изглед към океана.

Биано вкара инвалидния стол с Дъфи в оскъдно осветеното казино с климатична инсталация и, разбира се, без прозорци. Свистенето на вятъра и шумоленето на палмите бързо бяха изместени от звъна на игралните автомати и от монотонния брътвеж на дузината крупиета. Биано спря пред касата.

— Бих искал да депозирам малко пари и да ударя голямата печалба — каза Дъфи.

Гласът му трепереше, а парализираната ръка несигурно махна във въздуха, когато я вдигна, за да привлече вниманието на касиерката. Тя видя инвалидния стол, после се усмихна на Биано, който изглеждаше отегчен и ядосан. Дакота бе тръгнала към бара.

— Недей, чичо Хари. Ще загубиш като вчера в казино „Принцеса“.

— Не започвай пак, Дъглас. Само скимтиш. Какво да направя? Да се хвърля в басейна ли? — Дъфи погледна касиерката. На табелката пишеше Синди. — Ще купя чипове за петдесет хиляди, сетне може да уредим малък кредит, ако свършат.

Подаде ѝ плик, пълен с банкноти. Зачервените му очи наблюдаваха как Синди брои парите.

— Петдесет хиляди американски долара — каза тя. — За всичките ли искате чипове?

— Да — гордо отговори Дъфи. — Занесете ги на най-близката маса и гледайте какво ще направи майсторът.

— Исусе — изпъшка Биано. — Голям майстор си, няма що. Непрекъснато губиш.

Синди го погледна с надеждата да го накара да млъкне, после каза:

— Мога да ви запиша за кредит, ако желаете. Ще отнеме само минутка.

— Давай — силно изкряска Дъфи, което предизвика пристъп на кашлица.

Синди извади формуляр за кредит от едно чекмедже под гишето.

— Как са трите ви имена? — попита тя.

— Хари Стантън Прайс — отговори той, след като овладя кашлицата и се успокои.

— Къде работите?

— Собственик съм на автомобилен център „Изгодна цена“ във Фресно, Калифорния — усмихна се той, но гласът му леко трепереше, а главата му клюмаше надолу, сякаш непрекъснато водеше борба да се задържи на крехкия и тънък като молив врат.

— С коя банка работите?

— Централна калифорнийска банка на скотовъдите.

Синди внимателно записа всичко.

— Имате ли нещо против, ако се свържем с банката ви?

— Не, по дяволите! Нали трябва да разберете колко пари имам? Само им кажете, че съм тук и най-сетне ми е провървяло — ухили се той.

— Ей сега, господине... Ако обичате, обадете ми се след половин час. През това време ще изпратя чиповете ви на трета маса.

— Господи — изпъшка Биано. — Не може ли поне да хапнем нещо, чичо Хари? Трябва да си вземеш лекарството.

— Ти не умееш да се забавляваш, Хари — немощно изрече Дъфи, после отново се закашля. Оправи се и с висок пронизителен глас извика. — Да вървим! Хайде!

Биано се обърна и насочи инвалидната количка към маса номер три.

Синди взе телефонната слушалка и се обади на шефа на смяната.

— Зиги, изпращам двама смотаняци на трета маса. Купиха чипове за петдесет хиляди. Изглежда вече са загубили доста в казино „Принцеса“ във Фрийпорт. Ще кажа на охраната да ги снима. Може би ще искаш да им правиш компания.

Люк Зигман, шефът на смяната, седеше на сгъваем метален стол. Огледа помещението и видя Биано и Дъфи.

— Старецът в инвалидния стол и оня готиния, червенокосия ли?

— Да — отговори Синди. — Две дойни крави, ако питаш мен. Направи ги щастливи.

— Дадено.

Той затвори. Един от служителите на казиното донесе голям поднос с разноцветни чипове.

— И така, време е за представлението — каза Дъфи, млясна с устни, грабна шепа чипове от по сто долара и ги хвърли на масата. Чиповете отскочиха върху зеленото сукно. — Какъв е таванът на тази маса?

— Две хиляди долара, господине — отговори Зигман.

— Заложи две хиляди на линия шест-осем и петстотин долара на шест и на десет.

Зигман се усмихна. Така залагаха всички слаби играчи.

— Влиза нов играч — обяви той.

Една възрастна жена в бледорозови шорти и плажни сандали хвърли заровете. Три и пет.

— Осем — провикна се Дъфи. — Печеля.

Издокараният в бяла риза, червен елек и вратовръзка крупие прибра заровете с извитото гребло и ги бутна към жената. Сетне плати на Дъфи, който беше твърдо решен да загуби, затова остави печалбата на масата, слагайки всичко на линията. Жената отново хвърли заровете. Падна се седем.

— Линията губи — монотонно каза крупиецо и прибра чиповете на Дъфи.

Старецът получи заровете и ги огледа с вещо око.

— Бъдете добри към Хари — прошепна той на червените прозрачни кубчета.

Биано гледаше виновно другите играчи и никой не забеляза как Дъфи скри заровете в шепа и ги пусна между краката си в преносимата тоалетна, като в същото време ги подмени с фалшивия чифт, който брат му бе изпратил от Маями. Главата му едва се подаваше над масата. Погледна крупиецо, за да провери дали е видял нещо нередно, сетне взе заровете и ги разклати близо до ухото си.

— Хайде. Говорете ми. Бъдете добри към Хари Прайс — каза той, после се обърна и се озъби на Биано. — Закарай ме на друга маса, Хари. Искам да вдигна тавана... на пет хиляди долара.

— Ще одобря залагането — заяви Зигман, вдигайки тавана на залаганията.

Дъфи заложи на седем. Заровете се обърнаха на десет. Зигман се усмихна. Ако старият инвалид играеше така, след половин час щяха да вземат всичките му пари.

През следващите трийсет минути Дъфи хвърляше пари като спечелил от лотарията. Люк Зигман бързо разбра, че старецът играе по системата „Мартингейл“ — сложен начин на залагане, често използван от губещи играчи. Дъфи се прости с над двайсет хиляди долара. Накрая остана единственият на масата за трима, защото се бе превърнал в заплаха за късмета на всички.

— Господи, чичо Хари... какво правиш? Не залагай толкова много! — изхленчи Биано, ала напразно, защото Дъфи му изсъска да млъкне и пак заложи голяма сума.

Онова, което никой не забелязваше, беше, че след всяка загуба, докато крупнето и шефът на смяната се опитваха да прикрият усмивките си, в преносимата тоалетна под кокалестия задник на Дъфи изчезваше по един чифт от заровете на казиното.

Загубеше ли голяма сума, той се провикваше: „Нови зарове!“ и крупнето с радост изпълняваше желанието на губещия.

— Исусе, Хари, хайде да си тръгваме! — хленчеше Биано. — Трябва да си вземеш лекарството.

Но старецът не му обръщаше никакво внимание.

Люк Зигман се приближи до шефа на залата и прошепна:

— След по-малко от час ще приберем парите на този глупак.

За няколко минути всички в казиното разбраха, че на маса номер три има двама смотаняци.

В кредитния отдел управителят на казиното Арнолд Бузини чакаше финансовият отговорник да потвърди платежоспособността на губещия. Бузини беше известен като Мишелова. Седеше наведен над бюрото си и нетърпеливо барабанеше с пръсти.

— Провери го добре — каза той.

Късо подстриганата му коса беше стоманеносива, а кожата — сивкавобяла. Прекарваше цялото си време в затворени помещения и обичаше губещи като Хари Стантън Прайс. Живееше за глупави играчи — играчи със системи.

Финансовият отговорник се казваше Анджела Хопкинс. Тя се обади в Централна калифорнийска банка на скотовъдите във Фресно, използвайки новия финансов справочник, който неочаквано бе

получила предишния ден. След серия изщраквания, които според нея се дължаха на островитянската телефонна система, а всъщност идваха от пренасочващия механизъм във Фресно, автоматът пред магазина до игрището за голф, намиращ се на не повече от двеста метра, извъня.

— Централна калифорнийска банка на скотовъдите, Фресно. Един момент, моля — с висок напевен глас каза Виктория, после натисна едно от копчетата, за да се чуе звук и долепи слушалката до стомаха си, докато някаква кола с повреден ауспух минаваше покрай нея.

— Тук е клуб „Залива на сабите“ на Бахамските острови. Бихме искали да потвърдим един кредит — каза Анджела, а Мишелова се наведе, за да подслушва.

— Тогава ви трябва госпожица Прентис. Ей сега ще ви свържа. — Виктория натисна няколко бутона за звуков ефект, после отново долепи слушалката до ухото си.

— Луиз Прентис, управителка на „Лични сметки“ — каза тя с нормалния си глас. В ръката си държеше листа с информацията, която трябваше да съобщи.

— Тук е клуб „Залива на сабите“ на Бахамските острови. Извършваме кредитна проверка на господин Хари Стантън Прайс. Той ни каза, че парите му са при вас.

— Точно така. Ей сега ще изкарам на екрана данните за него. Имате ли международен номер за потвърждение?

— Да. 2459800.

— Благодаря. С какво мога да ви бъда полезна?

— Той поиска заем от двеста хиляди долара. Трябва ни потвърждение за тази сума.

— Хотелско казино ли сте? — попита Виктория.

— Да.

— Личната и служебната сметка на автомобилен център „Изгодна цена“ са при нас. Господин Стантън притежава десет милиона долара. Остатъкът от сметката му далеч надвишава исканите двеста хиляди долара. Можем да ги блокираме, но предпочитаме да не ви ги изпращаме, освен ако не се наложи.

— Чудесно. Блокирайте ги, а ние ще дадем кредита и ще ви се обадим, когато той напусне казиното.

Бузини излезе от кабинета, преди Анджела да затвори и отиде в казиното, където малка тълпа охкаше и ахкаше, докато Дъфи пилееше пари с глупави залагания.

— Нови зарове — провикваше се той.

Когато Бузини се приближи до него, бяха му останали по-малко от пет хиляди долара.

— Негодници — мръщеше се Дъфи на заровете. — Губитеazole и от комунистически диктатор.

Той погледна шефа на смяната с кървясалите си очи. Главата му клюмна надясно, а по брадичката му потече слюнка.

— За нас е удоволствие да сте в клуб „Залива на сабите“ — усмихна се Мишелова на ужасния инвалид. Похвали го за късмета, убеден, че някоя лудница е най-доброто място за стареца.

— Проклети зарове. Нищо не мога да спечеля — оплака се Дъфи.

— Съжалявам, че не ви върви — измърка Бузини, — но „Залива на сабите“ би искал да ви предложи един от най-хубавите си апартаменти. Всичко тук, вечерята, програмата и плажът ще бъдат безплатни.

— Как е кредитът ми? Необходими са ми още пари.

— Проверих, господине. Имате одобрен кредит за двеста хиляди долара — усмихна се Бузини с надеждата, че дъртият пикльо няма да хвърли топа, преди да загуби всичко.

— Хари, може ли да излезем за малко? — проплака Биано. — Загуби достатъчно. Да вървим, преди да си загубил целия си автомобилен бизнес.

— Престани да хленчиш и да се оплакваш. Само пъшкаш и охкаш и разваляш настроението на всички.

— Господа, ще ни окажете ли честта да бъдете наши почетни гости по време на престоя си тук? — попита Бузини, показвайки лешоядската си усмивка.

— Точно така, по дяволите. Можеш да се обзаложиш, че ще остана. Трябва да компенсирам за загубата. Няма начин късметът да не се обърне.

— Не може ли поне да хапнем нещо? — изхленчи Биано.

— Нашата Пеликанова зала е отлична, а менюто — изискано. Ще ви донеса ключа от стаята. Позволете аз да направя резервацията —

каза Бузини, кършейки ръце.

Приличаше на управителя на „Пръстени и други“ в Атлантик Сити.

Най-после Томи се съгласи с брат си, че Калиопа Лав е адски досадна. Намираха се в бара на клуб „Залива на сабите“. Томи седеше с гръб към стената, за да оглежда мадамите, които излизаха от басейна. Погледът му бе прикован от една брюнетка в жълта копринена рокля. Не можеше да откъсне очи. Роклята приличаше на нощница и сексуалното въображение изду слабините му, докато Калиопа надуваше главата му с оплаквания.

— Онези деца край басейна ще ме сбъркат — нареждаше тя, докато Томи изучаваше самотната красавица, която седна до барчето.

Неколцина мъже предложиха да я почерпят или да танцуват с нея под звуците на малкия оркестър. Чернокосата отказа на всички.

— Направи хотел само за възрастни, Томи — продължаваше Калиопа. — Това е казино. Хлапетата не залагат. Няма работа тук. Знаеш ли, пикаят в басейна!

— Идеята да дойдем беше твоя — изръмжа Томи. — Защо не млъкнеш за малко? Само дрънкаш. Да не съм шибан отдел за жалби?

Погледът му се съсредоточи върху брюнетката, която кръстоса крака и цепките на роклята ѝ се отвориха. Опитното око на Томи вече бе забелязало, че отдолу е гола като яйце. Единственото, което не позволяваше на члена му да се вирне, беше непрестанното бръщолевене на Калиопа.

— Хамбургерите са скапани — отбеляза тя. — Трябва да говориш с готвачите. Кажим да не прегарят месото, за бога.

— Защо не си починеш? — въздъхна Томи.

— Опитвам се да ти помогна. Препичат всичко. Но може би на теб ти пука само за парчето месо между краката ти.

— Престани да говориш като курва. Джо казва, че приказваш като уличница, и има право.

Томи се премести леко надясно, за да вижда по-добре над рамото на Калиопа. В бара влезе червенокос мъж, който започна да говори с полуголата богиня от фантазиите на Томи. Тя не направи опит да прикрие бедрата си. Но не прогони онзи тип, както стори с другите.

Той беше твърде красив и висок и Томи го намрази от пръв поглед. После червенокосият извърши най-големият грях — сложи ръка на рамото на богинята, наведе се към нея и зашепна в ухото ѝ. Томи извади петстотин долара.

— Защо не отидеш да поиграеш? — предложи той и Калиопа грабна парите като гладен дървесен гущер, изплезил език за някое насекомо.

Тя стана.

— Знаеш ли какво, Томи? Не е необходимо да се държиш с мен като с курва. И аз имам чувства.

— Да, но ти не даваш пукната пара за моите. Цял ден ми надуваш главата. Направи това, промени онова. Този хотел не е мой.

— Нали каза, че е твой?

— Джо взима решенията.

— Позволяваш му да те води за носа. Той е по-малък от теб, Томи. Ти би трябвало да се налагаш. Пък и Джо не е чак толкова умен.

— Просто отиди да изхарчиш петстотинте кинта и престани да се заяждаш с мен.

Калиопа се обърна и излезе, като въртеше задник, опитвайки се да успокои Томи, но той не видя шоуто. Не откъсваше очи от момичето на бара. Високият червенокос тип изчезна и тя направи знак на бармана, че иска сметката. Томи му махна, поклати глава и посочи към себе си. Барманът кимна, после се наведе към жената и ѝ каза нещо. Тя погледна към Томи, сетне нарочно отвори чантата си и плати. Стана и тръгна към изхода, после рязко се обърна и се насочи към Томи. Той наблюдаваше полюшващите се бедра и очертанятия на гърдите ѝ през прозрачния плат на роклята. Красавицата се приближи до него, сложи ръка на хълбока си и се усмихна.

— Мога да си плащам сметките. Но все пак, благодаря.

Прелъстителният ѝ глас извири като студен вятър по гладък мрамор.

— Питието е безплатно. От казиното. Ще поръчам да ви изпратят парите в стаята, ако ми кажете номера.

— В казиното ли работите?

— Притежавам го. От сега нататък парите ви не важат тук — тихо каза той, сетне извади личния си вариант на приятна усмивка. Стана и протегна ръка. — Томас Рина.

Тя беше по-висока от него с почти десет сантиметра и той трябваше да гледа нагоре. Но вече се беше олигавил и не забелязваше нищо. Това беше най-готината мадама, която бе виждал.

— Забелязах, че мнозина ви каниха на танц... Мразите ли танците?

— Погрешен избор на глагол — хладно подхвърли тя и Томи се ухили още по-широко.

— Бихте ли желали да вечеряме на етаж за най-богатите комарджии?

Смяташе да заведе богинята в частния си ресторант на етаж за най-богатите комарджии в десет часа, за да не се засекат с Калиопа. Дори не й беше дал ключ, защото Калиопа сигурно щеше да го тормози с оплакванията си и да развали настроението на играчите, залагащи хиляди долари. Пък и не му трябваше там, издокарана в шорти и високи токчета, да го ядосва пред хората. Тази красавица беше различна — сексапилна и същевременно различна.

— Ще вечеряте ли с мен? — повтори той.

— Дошла съм с едни хора... — усмихна се Дакота.

— Приятели?

— Не съвсем... Запознахме се в Лас Вегас. Долятах тук с частния им самолет. Задължена съм им.

— Как се казвате?

— Дакота Смит.

— А онзи мъж, който дойде при вас... приятел ли ви е?

— В момента не знам какъв е... вероятно грешка.

— Е, така е по-добре — озъби се в усмивка Томи.

— Наистина ли сте собственик на това място? Дъглас и чичо му Хари са запазили маса в Пеликановата зала. Платиха пътуването ми, затова по-добре да отида при тях, но от друга страна, никога не съм била на етаж за най-богатите комарджии. Може да се измъкна и да се срещнем по-късно за едно питие.

— Тогава да се срещнем тук в десет и трийсет.

— Нека бъде в единайсет — усмихна се тя. — Подходящо ли съм облечена за най-богатите комарджии?

— Ако бяхте облечени по-подходящо, щях да включа противопожарната система.

Дакота пак се усмихна и излезе от бара. Всички се обърнаха. Томи беше срещал много красиви жени, но всичките бяха проститутки и трябваше да им плаща. А тази богиня идваше направо от небето.

Пеликановата зала гледаше към океана от нивото на мецанина. Беше елегантна, с бял мокет и черни старинни маси и столове. Среброто беше автентично. Бузини даде на Биано и Дъфи ключа за апартамент 10Б. Каза, че това е апартамент за най-богатите комарджии и етажът се заключва. Когато се отдалечи, Дакота седна при тях. Беше необичайно мълчалива.

— Томи налага ли въдицата? — попита Биано.

Тя кимна.

— Имаме среща по-късно. Изглежда по-зле, доколкото си спомням.

Биано кимна и отвори уста да каже нещо.

— Недей, Биано. Чу ли? Аз ще си свърша моята работа, вие — вашата. — Дакота погледна Дъфи. — Взе ли зарове от казиното?

— Дванайсет чифта — ухили се той.

Поръчаха вечеря. Не разговаряха много. Между Биано и Дакота се усещаше странно напрежение. Накрая, след като изпиха кафето, тя остави салфетката си и рече:

— Ако търсиш компания, би трябвало да поканиш Виктория. Покажи ѝ многоликата си същност. Вероятно ще раздвижи жизнените ѝ сокове.

— Може и да го направя.

Дакота стана и излезе от ресторанта.

— Вие двамата трябва да се чукате — отбеляза Дъфи.

— Навремето се влюбих в нея. Изплю ме като рибена кост.

— Тогава всичко е свършило.

— Знам. — Биано посочи с пръст челото си. — Поне тук го знам. Сетне се изправи и подкара инвалидния стол на Дъфи.

18.

ПЪЛНЕНЕ НА ЗАРОВЕТЕ

Виктория стоеше до магазина пред игрището за голф, когато Биано най-после се обади и ѝ каза да вземе чантата на Дъфи и да отиде при аварийния изход в източната страна на хотела. Териерът я последва. Биано ги чакаше отвън и гледаше осветения от луната океан.

— Как мина? — попита тя и му даде чантата.

— Свихме зарове от казиното. Настаниха ни на етаж на най-богатите комарджии. Десетият. Заключва се. Как си, Роджър? Хайде.

Биано отвори вратата, която бе подпрял с обувката си. Качиха се по стълбите на третия етаж. Влязоха в асансьора и той използва ключа си, за да задейства бутона за десетия етаж. Не разговаряха.

Приближиха се до апартамент 10Б. Биано потропа. Дъфи откряна вратата, после я отвори широко. Апартаментът в бяло и бежово беше великолепен. Имаше висок таван, просторен балкон и скосени прозорци, за да отклоняват слънчевата светлина. Обзавеждането беше подбрано с вкус. Биано и Дъфи бяха поръчали хайвер и шампанско, но не ги бяха докоснали. Виктория умираше от глад, затова изгълта няколко хапки с черен хайвер.

Биано даде на Дъфи синята брезентова чанта. Старецът я отвори и започна да изважда съдържанието ѝ. Сондата беше съвсем малка.

— Зъболекарска е — обясни Дъфи.

Внимателно я сложи на масата, сетне измъкна комплект ножчета, няколко тъмни шишенца, бурканче епоксидна смола, бутилка бяла боя и тънки четчици.

— Ще отнеме известно време — добави той и прикрепи на ръба на масата малко менгеме.

Заровете от казиното бяха наредени в другия край на масата. Виктория се вторачи в тях.

— Струват ми се еднакви.

— Вгледай се в буквата „С“ — каза Дъфи.

Тя присви очи.

— Леко е вдлъбната.

— Точно така. Направено е нарочно. Освен това вътре в зарчето има специален оцветител.

Дъфи сложи заровете в менгемето и пушна през тях ултравиолетов лъч. Вътре по диагонал блесна пурпурночервена светлина.

— Адски хитро — отбеляза Виктория.

— И така, ще им пробием дупки, без да докосваме пурпурната ивица. Ще проникна през бялата точица. Ще сложа целофановия газ до отворената фурна, за да се затопли. Ще стане тежък и гъст и ще можем да го излеем. Ще напълним дупката до половината и ще оставим място за разширяване на газа. Ще запушим отвора с епоксидна смола и ще го боядисаме в бяло с тези тънки четчици.

— Колко време ще продължи всичко това? — попита Виктория.

— Около четири часа, ако действам бързо. Трябва да бъдем готови до три часа. Дакота ще свали Томи и ще го заведе в стаята си в един.

Биано се обърна и неочаквано излезе на балкона.

— Да ти помогна ли с нещо? — попита тя.

— Не. Това е форма на изкуство. Много деликатна работа. Една малка грешка и чифтът е съсипан. А може да ни потрябват всичките дванайсет. — Дъфи взе шишенцата с целофанов газ и ги сложи на стола в кухнята пред отворената фурна. Вдигна единия от прозрачните зарове и го постави в менгемето. — Първо ще направя чифт по-тежки с любимата си седмица. Това означава, че ще пробия двойката и петицата... Какви ли не зарове съм правил. По-рано имаше едни, в които вкарвах метални тежести. Трябваше да се промъквам в склада на казиното, където поправяха масите, и да инсталирам магнит под сукното. Беше трудно, но си заслужаваше риска. Разбира се, това беше преди да въведат камерите.

Виктория гледаше като омагьосана, докато Дъфи работеше.

— Правил съм всякакви измами на карти и със зарове, но тази сега е най-добрата. Не може да се сравни с нищо. — Той се ухили и сложи в менгемето второто зарче. — Докато върша работата, ти отиди да успокоиш Биано. Нещо не е наред.

— Може би защото още е влюбен в Дакота, а тя ще спи с един дребосък, който може да бъде окачествен само като заместител на хемороид. Какъв живот водите само!

— И това е начин да изкарваш прехраната си.

Виктория извади кока-кола от хладилника и излезе на балкона, минавайки покрай Роджър, който се бе свил на тапицираното с коприна канапе и хъркаше. Седна до Биано и се вторачи в озарения от лунната светлина океан. Прожекторът на хотела осветяваше назъбените скали и заострените, мокри от морската пяна хребети, които красиво блестяха.

— Кредитът на Дъфи е одобрен — каза тя. — Ти не попита, но всичко стана както го бяхме планирали... Двеста хиляди.

— Управителят на казиното ни каза — отговори Биано и отново се умълча.

— Не искаше Дакота да играе ролята на съблазнителка, нали? Защото не желаше да е с Томи, така ли е?

— Не е заради Дакота. Държах се глупаво. Знаех, че е професионална прелъстителка, когато тръгнах с нея. Бях толкова самотен, че направих грешка. Но вече всичко свърши.

Виктория не знаеше какво да му каже. Той се бе променил толкова много за два дни. Съвсем не приличаше на човека, който открадна документите ѝ и продаде черната перла. Сега Биано беше тъжен и уязвим и Виктория усети, че я привлича.

— Страхуваш ли се от Томи? — попита тя.

Последва дълъг миг на мълчание. Стоеше абсолютно неподвижен. Сетне започна да говори. Гласът му беше много тих, почти недоловим от тропическия вятър.

— Не знам защо, но нещо стана с мен в нощта, когато Джо ме преби със стика за голф. Загубих самоувереността и твърдостта си. Въобразявам си, че съм същият, но не е така. Отначало помислих, че се страхувам от Джо и Томи. Но сега смятам, че е нещо друго. Не се боя, че Томи ще ме нарани... а че няма да мога да отмъстя за Карол.

Биано говореше, без да я поглежда. Красивият му профил беше осветен от далечната луна и от лъча на хотелския прожектор.

— Тя сама би ни помолила да го направим — рече Виктория.

— Не, никога не би го поискала. Карол беше медицинска сестра. Все ми казваше: „Стига, Биано, зарежи това. Не си заслужава“. — Той се поколеба, после продължи. — Цял живот съм бил сам. Дори с родителите си бях самотен, защото не разговаряхме за чувствата си. Един измамник не допуска това. Учат те да играеш някаква роля и

никога не показваш какво изпитваш. Стискаш зъби, играеш играта и не проявяваш слабост. Само скапаняците го правят. Но ето че аз проявявам слабост. Една стара циганска поговорка казва: „Ако не вярваш в измамата си, и мишената няма да повярва“. Вярвал съм в твърде много измами. Правил съм се на толкова много хора, че вече не знам кой съм. Разпродам съм се — парче по парче. От глупост. Единственият човек, с когото можех да разговарям, беше Карол. Тя ме разбираше. Родителите ѝ я възпитаха по същия начин, но тя отхвърли тези ценности. Говорихме за тези неща като деца. После, когато отидох в затвора, Карол ми каза: „Онова, което си откраднал, няма да те нахрани. За да си сит, трябва да внимаваш какво правиш“. Мислех, че ще се гордея, след като извърша някоя измама, но никога не оставаше нищо. Нямах наследство, което да предам на децата си. Нито деца. Всичко беше заблуда. Карол имаше право. Сега ми остана само отмъщението. Това е достойно за съжаление чувство и непрекъснато намалява у мен. Не мога да събера достатъчно омраза. Затова седя тук и се чудя дали ще бъда в състояние да извърша тази измама.

Виктория не знаеше какво да каже.

— Карол ме излъга, за да спаси живота ти...

Биано се обърна.

— Тя никога не е била свидетел на побоя — продължи Виктория.
— Искаше да осъдят Джо Рина. Тя те обичаше, Биано... толкова много, че рискува живота си заради теб. Използва ме, но аз не ѝ се сърдя, защото тя беше причината да дойда тук. Знаеш ли какво си мисля?

— Не.

— Карол ни доведе тук. Тя ни свърза и очаква нещо от нас. Може би не отмъщение, може би се опитва да ни научи на нещо. Сигурна съм, че ни гледа... Години наред бях обвинител на боклуци като Джо и Томи Рина. За тях хората нямат стойност, освен като престъпници и използвачи. Може и да ни убият, но вече не могат да ни контролират, защото ние не искаме нищо, освен тях. Обичайните методи — пари, подкупи и сплашване — няма да подействат срещу нас и това ни прави силни. Карол искаше да те предпази и даде живота си. Това е наследство, Биано. Не можеш да го похарчиш или изтъргуваш, но то може да нахрани душата ти със спомена.

Настъпи тишина, после Биано хвана ръката ѝ, задържа я за миг, стана и влезе в апартамента. Това съвсем не беше най-добрата ѝ заключителна реч, но Виктория се надяваше, че му е въздействала.

Томи се беше изкъпал и преоблякъл в копринената риза, която брат му наскоро бе донесъл от Китай. Джо каза, че копринените буби са били отгледани по специален начин и ризата струва цяло състояние. Томи бе дал на Калиопа още хиляда долара. Обясни ѝ, че има работа в офиса на казиното. Остави я край рулетката да гризе нокти и да се чуди дали да заложи на червено или на черно — дилема, която часове наред щеше да обсебва мислите ѝ.

Когато Дакота се появи в бар „Фламинго“, Томи не можа да повярва на късмета си. Тя се приближи до него и се усмихна.

— Има промяна в теб — каза тя, като погледна зелената му копринена риза и го хвана за ръката.

— Ами, същият съм си — отговори той.

— Изгарям от нетърпение да видя какво представлява етажът на най-богатите комарджии.

Томи я поведе към асансьора. Качиха се на десетия етаж и минаха покрай апартамент 10Б, където Дъфи фалшифицираше заровете, и отидоха в дъното на коридора. Там имаше съвсем малка, но много красива хазартна зала. Крупиетата бяха облечени в смокинги. Масите имаха ръчна дърворезба и бяха внесени от европейски казина. Имаше само шестима играчи, предимно араби и азиатци. Ниско над масите висяха кристални полилеи. Ефектът беше поразителен.

— Наистина ли си собственик на това място? — попита Дакота. Още държеше ръката му.

— Питай когото искаш. Ето например него — отговори Томи, посочи шефа на залата и я заведе при него. — Хайде, попитай го.

— Той твърди, че притежава този хотел — каза Дакота.

— Щом господин Рина казва така, трябва да му вярвате — отговори шефът на залата.

— В такъв случай аз съм най-голямата късметлийка на този остров.

Дакота седна на стола до барчето, оставяйки цепката на роклята ѝ да се разтвори. Дългите ѝ крака блеснаха на светлината на свещите.

— Да те почерпя ли нещо? — попита Томи с надеждата, че ще я напие.

— Само ако пиеш и ти. Нека да бъде уиски. Чисто — усмихна се тя.

Предизвикателството беше отправено и попадайки в капана ѝ, Томи поръча две двойни шотландски уискита. Дакота Бейтс държеше на пиене. Всъщност можеше да изпие повече от всеки мъж. Това беше много полезно за професията. Напиваше жертвите си, обираше ги и изчезваше с парите и кредитните карти преди изгрев-слънце.

Поднесоха напитките и Дакота изпробва Томи.

— Надявам се, че няма да се възползваш от едно беззащитно момиче?

Томи се ухили. Смяташе да се възползва, и още как. Първо щеше да накара това разкошно създание да смуче розовата му пура, а сетне щеше да я чука до полуда.

Бедата беше там, че тя пиеше колкото него и в един и половина той вече се люлееше.

— Стига сме пили — изфъфли той. — Хайде да се чукаме.

— В моята стая или в твоята? — изгука Дакота.

— Която е по-близо.

— Имам благовонни масла. Ще те разтрия. Целият. Ще ти направя масаж, после ще те измия с език.

— Мамка му...

Тя му помогна да стане и го изведе от богаташкото казино. Насочи олюляващия се мафиот към асансьора и сетне към стаята си, номер осем. Отвори вратата, а Томи се спъна и падна на пода, повличайки и нея.

— Господи, натрясах се.

— Хайде да отидем в леглото. Купонът ще бъде страхотен.

Томи се приближи до двойното легло и се отпусна по гръб. Затвори очи и за миг Дакота помисли, че е свободна. Но той отново ги отвори и се вторачи в нея. Не се беше отказал. Дакота се надяваше, че няма да се наложи да се чука. После изведнъж Томи стана, препъвайки се отиде в банята и написка лицето си със студена вода. Избърса се с хавлията, хвърли я в мивката и похотливо огледа Дакота.

— Хайде, скъпа, съблечи се.

Тя прокле наум късмета си, но свали презрамките на копринената си рокля, пусна я да се свлече по свършеното си тяло и застана гола пред Томи. Той преглътна сухо няколко пъти и непохватно пристъпи към нея. Стисна я между краката и започна грубо да я опипва.

— По-спокойно, миличък... Имаме цяла нощ — изгука тя, отдръпвайки се, за да не я изкорми.

Реши, че е по-добре да приключва. Щеше да заспи, веднага щом свърши. Всички го правеха. Дакота разкопча мократа му зелена риза и я съблече. Томи беше удивително силен. Събу панталона си и трмаво седна на леглото. Разкъса бельото си и се изправи срещу нея. Беше огромен и за миг това я стресна. Тя го прегърна и се притисна до него. Томи изстена от удоволствие. Дакота го бутна на леглото. Той я сграбчи и я нагласи върху себе си. После, без предварителна игра, тя го възседна. Томи започна ожесточено да се тласка в нея. Това беше отчаян плътски акт на притежание. Свърши за броени минути. Дакота се отмести от него и погледна отблъскващия гадняр, който бе убил братовчедка ѝ.

— Ти си чудесен любовник — тихо каза тя. — Много си издръжлив и имаш великолепен уред.

— Ох — изпъшка той и затвори очи. — Шибаната стая се върти...

После се претърколи и повърна на плюшения килим до леглото. Задъха се и започна да плюе. Не беше трудно да отиде до бюрото, да вземе ножицата и да свърши с него, но Биано ѝ бе казал, че брат му, Джо Рина, е заповядал да убият Карол. Томи беше само изпълнителят. Пък и Дакота не беше убиец. Бейтс никога не убиваха. Тя беше играч на високи залози и най-добрата прелъстителка на света. Винаги печелеше в спалнята. Там беше нейното бойно поле. Дакота погледна победоносно хъркащия убиец, после се приближи до телефона и се обади на Биано.

— Да — отговори той след първото извъняване.

— Той е въвн от играта. Твой ред е.

Биано погледна часовника си. Наближаваше три сутринта.

— Томи е въвн от играта. Готов ли си? — обърна се той към Дъфи, който беше напълнил всички зарове и ги бе наредил на масата.

— Да.

— Самолетът ще бъде на частното летище на зазоряване. Трябва да сме там, когато пристигне — каза Биано на Виктория.

Сетне нареди заровете в картечната лента под облегалките за ръце на инвалидния стол, така че Дъфи да може да изважда който поиска. Накрая Дъфи седна на подвижната тоалетна.

— Вземи Роджър, качи се на микробуса и ни чакай на паркинга. Ако се случи нещо непредвидено, искам да си наблизко. Провали ли се всичко, качи се на самолета и замини без нас.

— А Дакота? — попита Виктория.

— Тя ще остане с Томи при всички случаи. Ще го дундурка, след като заминем.

Тя отвори вратата. Биано спря за миг. Сините му очи срещнаха нейните.

— Благодаря. За всичко.

Виктория се отдръпна, за да минат.

19.

ИЗМАМАТА СЪС ЗАРОВЕТЕ

Люк Зигман зяпна, когато видя дъртия дрисльо в три часа сутринта. Главата на стареца клюмаше. Изглеждаше полужив. Зигман вече знаеше, че името му е Хари Прайс. Бяха заснели него и племенника му със скритата камера и бяха сложили снимките им на голямото „табло на губещите“, за да могат всички служители на казиното да ги видят и да се държат с тях по специален начин. Не искаше да ги пуска, преди да прибере всичките им пари. Хленчешият племенник спря инвалидната количка срещу крупнето.

— Господи, чичо Хари, не може ли да си легнем? Среднощ е, по дяволите.

— Получих кредита. Всичко е точно. Дайте чипове и да започваме — дрезгаво изхриптя Дъфи.

Люк взе телефона и осведоми управителя на казиното, Арнолд Бузини, че господин Прайс иска чипове за всичките двеста хиляди долара кредит.

— Дай му ги. Одобрен е — отговори Бузини, зарадван, че дъртият пикльо отново е на масата.

След няколко минути пристигна подносът с чиповете. Бяха натрупани на високи колони от по сто долара в синьо, петстотин в червено и хиляда в златисто. Биано взе чиповете и ги сложи на масата.

— Какъв е таванът? — изграчи Дъфи.

— За вас, господине, пет хиляди — отговори Люк.

— Божичко! Не можете ли да го вдигнете още?

Зигман пак се обади на Бузини, който му даде разрешение на масата да се залага без ограничение. Казиното беше почти безлюдно. В Лас Вегас хората играеха нощем, но в карибските хотели имаше повече посетители през деня, затова Бузини нямаше нищо против да махне тавана.

— Залагам десет хиляди на десет — заяви Дъфи, притисна хлътналия си гръден кош до масата и се закашля.

Люк се усмихна, защото десет се падаше трудно. Той не видя как ръката на стареца се плъзна към облегалките на инвалидния стол и измъкна фалшивите зарове. Дъфи ги задържа в шепата си двајсетина секунди, после ги хвърли. Те се претърколиха и се обърнаха на две по пет.

— Ура! — извика Дъфи и започна да се дави и задушаваша.

— Десет печели трийсет хиляди — монотонно обяви крупиеето.

Дъфи бързо прибра фалшивите зарове и върна в игра оригиналните. После заложи четирийсет хиляди на четири.

На Зигман не му хареса факта, че смотанякът бе престанал да залага глупаво и вече играеше умно.

— Бъдете добри към татко, бъдете добри — каза Дъфи на заровете и незабелязано го подмени с фалшивите.

— Печели четири — рече крупиеето и погледна Люк.

С две хвърляния старецът си беше върнал онова, което загуби през деня.

Зигман взе телефона, обърна се с гръб към масата и се обади в офиса.

— Господин Бузини, този тип ни удари с повече от петдесет хиляди. Да върна ли тавана на залаганията?

— Още ли играе глупаво?

— Не. Изведнъж се превърна в истински играч.

— Пусни заровете във вода. Ако са нормални, остави го, но продължавай да ме информираш.

Люк събра заровете от масата, погледна леко вдлъбнатото „С“ и ги пусна в чаша вода. Заровете не се претърколиха. Целофаненият газ вече се бе върнал в естественото си газообразно състояние.

— Искам си заровете. С тях ми върви — сърдито изхриптя Дъфи.

— Добре, играта продължава — рече Зигман, изсуши със салфетка фалшивите зарове и му ги върна.

Дъфи мигновено ги подмени с оригинални и заложи всичките петдесет хиляди, които бе спечелил.

Сетне пак изпадна в пристъп на кашлица. Тялото му започна да се гърчи конвулсивно.

Крупиеето стана нервен, като чу каква е заложената сума.

— Ще разрешим двајсет хиляди — каза той, най-после взимайки решение. — Това е новият таван на тази маса.

Съсхреното тяло на Дъфи се тресеше.

— Чичо Хари, трябва да вземеш лекарствата си. Не го ли направиш, ще получиш някой от онези пристъпи.

— По дяволите лекарството! Тези задници с готовност прибираха парите ми, когато губех. Започнах да печеля и изведнъж — нови правила.

Неколцина от посетителите, които се бяха събрали около него, започнаха да шушукат одобрително. Всички бяха на мнение, че това не е честно. Дъфи се тресеше и гърдите му мъчително се надигаха.

Люк отново се обади на Арнолд Бузини, който слезе и забърза към масата. Някои от другите играчи изразиха на глас подкрепата си за Дъфи.

Зигман погледна Бузини, който кимна одобрително.

— Добре, ще приемем залога — каза Люк.

Дъфи се ухили и се разтресе, после взе заровете на казиното и ги хвърли.

— Печели седем — рече крупнето и Дъфи прибра още сто хиляди долара.

— Хайде, давай. Все така да ми върви — викна старецът.

— Изпий лекарството си, чичо Хари — каза Биано. — Ще получиш конвулсии.

— Затваряй си устата — изграчи Дъфи.

Ръката му силно затрепери. Изпусна веднъж заровете, взе ги и накрая немощно ги хвърли.

— Залагам на осем.

Дъфи се тресеше и хриптеше.

— Какво му има? — попита Бузини.

— Епилептик е. Не иска да вземе лекарството си. Казва, че му носело нещастие — отговори Биано.

— Господине, трябва да изпиете лекарството си — рече Бузини.

— Я си го начукай — сопна му се Дъфи. — Хайде, осмичке, ела при тати.

Хвърли заровете и пак спечели.

Пред Дъфи вече имаше чипове за над половин милион долара.

— Провери ги — заповяда Бузини и Зигман грабна заровете от масата.

Първо ги прегледа на ултравиолетова светлина, сетне ги пусна в чашата. Заровете не се претърколиха.

— Дайте тук печелившите зарове — извика Дъфи.

Цялото му тяло се тресеше. Изглеждаше много болен.

Главата му клюмаше и той губеше контрол върху конвулсивно потрепващата си ръка.

— Господине, мисля, че трябва да отидете на лекар — каза Бузини.

— Печеля, затова се хиля. Не мога да спра. Късметът е на моя страна.

Арнолд Бузини погледна купчината златисти чипове. Още едно залагане и казиното щеше да излезе на червено. Съзнаваше, че това е логика на губещ, но не знаеше какво да направи.

— Свържи ме с Томи — каза той на Люк.

Не искаше смяната му да приключи с половин милион долара загуба. Томи Рина трябваше да измисли нещо.

Зигман погледна часовника си и каза:

— Три и четирийсет и пет е.

— На масата има половин милион долара. Обади му се. Томи трябва да знае.

Люк започна да набира номера. Всички чакаха.

— Какво става? Хайде да продължаваме. Какъв е проблемът? — кресна Дъфи.

Думите му оживиха останалите клиенти, повечето от които вече залагаха и печелеха с него.

— Кой се обажда, по дяволите? — попита съненият глас на Калиопа, която спеше в голямата частна вила на фамилията Рина.

— Люк от казиното. Трябва да говоря с Томи. Дай ми го.

— Томи не е тук, задник такъв. Един господ знае къде е — отговори тя и тръшна слушалката.

Зигман погледна Бузини и поклати глава.

— Хайде да продължаваме... — врецеше Дъфи.

Бузини не знаеше какво да направи.

— За бога, позволете му да играе. Толкова е развълнуван, че ще получи пристъп. Тогава ще видите какво ще стане — предупреди Биано.

— Добре — съгласи се Бузини.

Донесоха нови зарове. Арнолд ги провери и ги пусна на масата.
Дъфи ги чукна и се падна шестица.

— Залагаме на шест — монотонно обяви крупиецо.

Под зоркия поглед на три чифта очи Дъфи извърши магическия си номер, подменяйки заровете, докато управителят го гледаше в ръцете. Никой не видя нищо. Старецът затопли заровете в шепата си и ги хвърли.

— Шест печели — обяви крупиецо и Дъфи вече имаше чипове за един милион долара.

— Давай — изхриптя старецът и двайсетината зрители избухнаха в аплодисменти.

— Намери Джо в Ню Джърси — каза Бузини. По челото му изби пот.

Люк грабна телефона и се обади на Джо Рина.

— Давай — провикна се Дъфи.

— Не, господине, не можете да заложите един милион, без да получа одобрение.

— Задници — изръмжа старецът. Ръката му силно трепереше.

Джо се събуди веднага щом телефонът иззвъня. Беше почти четири сутринта. Знаеше, че обаждането е важно. Никой не го търсеше по това време, освен ако не беше грешен номер, бедствие или някой, който си търсеше белята.

— Какво има? — попита той.

— Един момент, господине — каза Люк. — Арнолд Бузини от казино „Залива на сабите“ иска да говори с вас.

Той даде телефона на Бузини, който се прокашля и докато наблюдаваше как Дъфи и Биано спореха за лекарствата, прошепна:

— Господине, тук възникна дребен проблем. На трета маса имаме голяма печалба. Удариха ни с над един милион долара... за по-малко от час. Играчът е разгорещен. И неколцина други залагат с него.

— Проверихте ли заровете?

— Да, господине. В ред са... или поне така изглеждат.

— Томи е там. Намерете го.

— Не можем да го открием, господине. Не е във вилата. Не знаем къде е.

Джо седна в леглото. Понякога безотговорността на Томи беше поразителна. Беше страхотен, когато се отнасяше до мокри поръчки, но станеше ли дума за бизнес, беше кръгла нула. Джо сподави гнева си и се опита да се съсредоточи.

— Онзи тип фигурира ли в някой от нашите списъци?

— Не, господине. Името му е Хари Прайс. Възрастен човек на инвалидна количка. Собственик е на автомобилен парк във Фресно. Племенникът му се казва Дъглас. В кредитното му досие пише, че е безработен геолог, специалист по петролни кладенци. Небесното око ги наблюдава. Или са много добри, или не лъжат.

— Добре. Ето какво ще направиш. Намали тавана на масата на петдесет хиляди. Дай им да заложат още веднъж, за да спечелиш време. Докато играят, претършувай стаята им. Ако е чиста, сложи нещо... наркотици, каквото и да е. Извикай полицията. Ако играчът се ядоса или предизвика инцидент, спри играта, за да оправиш сметката. Забави се с плащането, увъртай и не им позволявай да излязат от хотела с парите. Ще ги арестуват за наркотици и ще си върнем парите. Ясно ли е?

— Да, господине.

— И кажи на брат ми, че искам да говоря с него, веднага щом го намерите.

— Добре, господине — рече Бузини и затвори, после каза на Дъфи: — И така, таванът на масата е петдесет хиляди. Можете да залагате.

Дъфи започна да спори да махнат тавана, но Бузини не остана да го слуша. Отдалечи се в другия ъгъл на залата, вдигна телефона и нареди на охраната да отиде при маса номер три и да съобщи на полицейския патрул, че имат евентуален проблем с наркотици. После се свърза с помощника си и му каза какво да сложи в апартамента на Дъфи.

Старецът трепереше от гняв.

— Шайка евтини нещастници — измърмори той и взе заровете. — Хайде, елате при татко.

Заложи на девет и спечели.

От телефонните обаждания и от потайните погледи Биано разбра, че скоро ще спрат играта. Срѝга Дъфи, за да го предупреди, и

старецът не използва фалшивите зарове. След още три хвърляния Дъфи се отказа.

— Осребрете чиповете ми — изръмжа той.

— Играта е спряна, докато оправим сметките — заяви Бузини, но другите играчи останаха да гледат, докато брояха чиповете на стареца.

Процедурата продължи близо петнайсет минути.

— Един милион сто двайсет и пет хиляди долара. Как ги желаете, господине? — попита Зигман.

— Просто осребрете проклетите чипове — изкрещя Дъфи и хората около масата се засмяха.

Служителите на казиното донесоха парите и бавно започнаха да ги броят. Биано бе донесъл синята чанта. Ако Бузини и Зигман се бяха замислили, това щеше да им се стори много странно. Биано прибра парите в чантата и забута инвалидната количка с Дъфи към изхода на казиното. Охраната беше навсякъде. Спряха ги точно когато им оставаха няколко крачки до вратата. Бузини застана пред тях и препречи пътя им.

— Бих желал да ви почерпя нещо по случай успеха. Може да се снимаме заедно с парите и да публикуваме снимката в пресата. За казиното е хубаво да пуска съобщения за големите си победители — каза той.

Наоколо се събраха трийсетина зрители.

— Не пия. И мразя да ме снимат — изграчи Дъфи.

Вече трепереше толкова силно, че се гърчеше на стола.

— Чичо Хари, ще получиш пристъп — предупреди го Биано.

— Сигурни ли сте, че не искате да сложим парите в сейф? — предложи Бузини.

В този миг в далечината се чу вой на сирени. Дъфи погледна Арнолд Бузини, изцъкли очи и изведнъж започна да се гърчи конвулсивно. Опъна крака и вратът му се парализира. Изхвъркна от стола и падна на земята.

— О, боже, той получи епилептичен припадък — извика Биано, зареждайки атмосферата с адреналин и смут. — Извикайте лекар! Линейка!

Дъфи изопна гръб и се задави, докато поемаше въздух.

Ченгетата от патрула нахлуха в казиното. Помощник-управителят пресрещна неколцина от тях и ги заведе на десетия етаж,

където намериха торбички с чист хероин.

Дъфи се гърчеше ужасно. Хората стояха безпомощни около него.

В суматохата Биано успя да се измъкне незабелязано с парите. Скочи в синия микробус и Виктория потегли.

След няколко минути пристигна линейката и медицинските служители се втурнаха в казиното. Дъфи изглеждаше изпаднал в безсъзнание. Отвориха устата му и видяха, че е глътнал езика си.

— Този човек е в критично състояние — заяви единият от медиците.

— Къде е другият, по дяволите? — попита Бузини, който най-после забеляза, че Биано е изчезнал с парите, и се паникьоса. — Мъжът с чантата?

Но Биано не беше в казиното.

Санитарите изнесоха Дъфи на носилка и го натовариха в линейката. С включени светлини и сирени колата се отправи към районната болница, намираща се на двайсетина километра на запад. Никой не забеляза синия микробус, който потегли след нея.

Изведнъж Дъфи се надигна и погледна стъписаните медици.

— Вече съм добре. Чувствам се много по-добре. Благодаря — каза той. — Ще слеза тук.

— Лягай долу, човече — заповядаха изумените медицински служители.

Дъфи стана от носилката и се приближи до задната част на линейката, но вратата беше заключена. Опита се да я отвори.

— Лягай на носилката — извика един млад медик.

— Я си го начукай — изфуча Дъфи.

Наближиха болницата и Биано разбра, че Дъфи няма да може да се измъкне. Трябваше да направят нещо.

— Трябва да спрем линейката — каза Виктория, отгатвайки мислите му.

Тя даде газ, мина пред линейката и натисна спирачките. Микробусът застана напърно на пътя. Шофьорът на линейката също спря. Биано изскочи и отвори задната врата. Дъфи слезе и се втурна към микробуса. Биано хукна след него. Един от медиците се завтече след тях, но Виктория включи на задна скорост и настъпи газта. Моторът на микробуса пушеше, а от радиатора капеше вода.

Биано погледна Виктория изненадан, а Роджър скочи на седалката между тях.

— Добре ли си? — обърна се тя към Дъфи.

— Е, не беше най-добрият ми припадък, но със сигурност сред първите десет.

Зад тях се чу вой на сирени. Биано знаеше, че Бузини и полицията ги преследват.

— Завий надясно! Карай през полето! — извика той.

Виктория свърна, разби на трески някаква ограда и подкара по меката почва. Едва управляваше микробуса, но съумяваше да го държи под контрол, насочвайки се на югозапад. Гумите оставяха дълбоки дири и разпръскваха кафява кал, която се виждаше от пътя на заревото на просветляващото небе. През задното стъкло Биано видя, че ченгетата спряха до линейката. Слязоха и се вторачиха в полето. С тях беше и Бузини. Микробусът бе набрал преднина, но полицаите се качиха в колите и подкараха след него.

Пристигнаха на летище „Дийп Уотър“ в шест и пет. Слънцето тъкмо се подаваше над хълма.

— Ако братовчед ми Лий не е дошъл навреме, ще отидем в затвора — каза Биано.

В края на пистата бе спрял червено-сив двумоторен самолет „Кинг Еър“.

— Ето го — посочи Дъфи.

Виктория натисна газта. Полицейските коли се приближаваха. Микробусът стигна до самолета и Биано скочи, преди Виктория да спре. Втурна се към пилота, който се бе облегал на крилото.

— Вдигай това нещо, Лий! — извика Биано.

Лийланд Х. Бейтс погледна приближаващия се ескадрон от коли и стъписан поклати глава.

— Обикновено правиш нещата по-гладко — отбеляза той и бързо се качи в самолета.

Полицейските коли вече бяха на пистата.

Дъфи и Виктория грабнаха синята брезентова чанта и Роджър, изскочиха от микробуса и хукнаха към „Кинг Еър“.

Лийланд запали моторите и веднага зави наляво.

— Ще бъде трудно, но ще опитаме — каза той. — Ще ме извините, но ще пропусна предварителните маневри. Дръжте се...

Самолетът изрева и се насочи право срещу полицейските коли, които бяха спрели в средата на пистата. Но разстоянието беше достатъчно и точно преди да блъсне първата кола, Лийланд издигна самолета. Една от гумите закачи покрива на най-близкия автомобил.

— Мамка му! — възкликна Виктория.

Беше притиснала Роджър до гърдите си. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Сетне погледна Биано, който се хилеше.

— По-вълнуващо и от първата ми нощ в затвора — каза той.

Дъфи се усмихна. Още беше задъхан и гърдите го боляха. Беше изтощен. Да се престориш, че получаваш епилептичен припадък беше адски трудна работа.

Малкият самолет зави на запад и се отправя към Маями.

20. ПЕЕНЕТО

Всички търсеха Томи Рина. Управителят на етаж на най-богатите комарджии описа Дакота на администратора, който я помнеше добре и в осем сутринта отключиха стаята ѝ. Посрещна го отвратителна воня на повръщане. Видяха Томи проснат по лице на леглото, само по обувки и чорапи. Приличаше на дрогиран поклонник на секта. Събудиха го и той изпъшка, седна в леглото и присви очи, като видя Арнолд Бузини и две ченгета от охраната.

— Махайте се отгук, да ви го начукам — изръмжа той.

— Направиха удар в казиното — обясни Бузини.

— Изчезвайте! Трябва да се облека — каза Томи, придърпвайки завивките към слабините си.

Те излязоха и той се опита да стане.

— По дяволите...

Главата му се пръскаше. Препъвайки се, Томи влезе в банята, пусна душа и застана под струята. Беше адски зле. Имаше чувството, че ще умре.

И тогава започна да си припомня какво се беше случило... Богинята... Напиването... Чукането, за което имаше смътен спомен.

— Господи, какво количество изпи оная кучка!

После си спомни какво бе казал Бузини, отвори вратата на банята и се провикна:

— Хей, Бузини... какъв удар са направили?

Двайсет минути по-късно те седяха в малкия кабинет на Арнолд Бузини. Томи говореше по телефона с брат си. В съседната стая преглеждаха фалшивите зарове и инвалидния стол. Разбраха къде са били пробити заровете и сега вече знаеха, че са ги измамили. Джо беше бесен, но както винаги, говореше спокойно.

— Томи, ти си само един самоходен надървен пенис... Мислиш единствено за жени.

— Стига, Джо, не беше така.

— Първо удрят бижутерския магазин със сто бона. Добре, дребна работа. Тъпо е, но ще го преживея. Но това сега... Над един милион долара, Томи. Ти си там, на място, а шефът на смяната не може да те открие. Натирил си оная червенокоса духачка в моята вила и чукаш друга проститутка, докато ни обират... Никой не може да те намери.

— Джо... Виж какво...

— Каква е ползата от теб, като мислиш с оная си работа? Навсякъде имам проблеми. А ти само ги влошаваш.

— Не ги влошавам, Джо. Ако миналия месец в Ню Джърси не бях аз, щяха да те осъдят.

— Тази линия е отворена, Томи — избухна Джо. — Сигурно ни подслушват. Използвай поне веднъж шибаната си глава, да ти го начукам.

Джо почти никога не губеше контрол и не псуваше, затова думите му накараха Томи да изтрезнее.

— Какво искаш да направя?

— Загубил си един милион долара. Или ги намери, или ги плати от личните си средства.

— Исусе, що за сделка е това? Ти непрекъснато харчиш пари за разни тъпотии, но никога не ги плащаш от джоба си.

— Когато аз загубя пари, Томи, това е защото се е случило нещо непредвидено. После анализирам грешката си и никога не я повтарям. А ти губиш пари, защото не можеш да си държиш патката в гащите. Правиш една и съща грешка по три пъти на седмица. Затова или намери парите, или ги възстанови. Нямах друг избор.

И Джо затвори.

Още в началото на разговора Бузини се бе отдалечил в другия ъгъл на кабинета. Не искаше да слуша размяната на реплики. Мразеше да чува как Томи се моли, защото после щеше да си го изкара от него. Но нямаше как да излезе от стаята.

— Какво ме зяпаш? — изръмжа Томи.

— Нищо... Аз...

— Искаш ли малко от тази неприятност? Мога да те включа, задник такъв. Как си допуснал онези типове да те измамят? Защо си махнал тавана? Да не си сляп?

— Аз... Не съм...

— Бил си там и си гледал как ни одират кожата — изкрещя Томи. Лицето му се зачерви. Зачуди се дали да не грабне нещо и да размаже управителя. — И така, къде е оная кучка Дакота, която ме упои?

Всъщност мислеше, че тя участва в номера и отдавна е изчезнала.

— Не знам...

— Нищо не знаеш, нали?

Томи кипеше. Главата му пулсираше. Имаше киселини. Искаше му се да си го изкара на някого. Само така можеше да се почувства добре.

— Ще отида до вилата да се преоблека. Изпрати ми нещо за ядене. В стомаха ми сякаш има пирани. Да ми донесат кисело мляко или нещо подобно.

Томи тръгна към вратата, но на прага рязко се обърна и хвана Бузини неподготвен.

— Не можеш да се съсредоточаваш върху бизнеса, скапаняк такъв. Правиш едни и същи грешки. Ти трябва да взимаш решенията, а не непрекъснато да търчиш при мен и да ме питаш какво да правиш. За какво ти плащам?

— Съжалявам.

— Трябва да съжаляваш! На една крачка от смъртта си. По-добре измисли как да оправиш нещата — изръмжа Томи и излезе от кабинета, като си мислеше колко хубаво би било да разбие с чук шибаната глава на самодоволния Бузини.

На път за вилата Томи мина през вътрешния двор и тръгна по каменната пътечка покрай басейна. Беше извърнал лице от слънцето, защото ярката светлина пронизваше очите и мозъка му като игла за акупунктура. Сетне видя нещо, от което се втрещи. Фантастичната богиня от предишната нощ излизаше от басейна. Беше само по бикини. Седна на шезлонга и затвори очи. От свършената ѝ кожа и мокрите коси капеше вода. Томи не можеше да повярва, че тя още е тук. Бе дошла в клуба със стареца и племенника му. Той предположи, че го е напила и се е чукала с него, за да го извади от играта. Беше сигурен, че Дакота участва в измамата, затова какво, по дяволите, правеше тук? Томи забърза към вилата на брат си и се обади на Бузини.

— Хей, мухльо, има нещо, с което можеш да започнеш, за да спасиш работата си. Оная курва е при басейна. Доведи я във вилата.

— Добре.

— И гледай да не предизвикаш трета световна война. Може да се наложи да я премахна, затова не прави панаири пред хората там. Ясно ли е?

— Да.

Гласът на Бузини трепереше.

Какво означава това, че Томи може да я премахне? Бузини беше управител на казино, а не главорез. Бе завършил хотелиерство. Щеше ли сега да се забърка в убийство? „Как можах да попадна тук?“, запита се той.

Томи крачеше из луксозната вила. В дневната имаше роял, а пред прозореца на спалнята — частен плаж. Джо контролираше обзавеждането и бе накарал да сложат красивите пейзажи с маслени бои в стъкло и херметически затворени рамки, за да не бъдат съсипани от океанския въздух и влагата. Имаше и няколко безценни съкровища на изкуството на ацтеките, които Джо бе колекционирал и наредил на шкафчетата. После просмуканият с алкохол мозък на Томи престана да се разсейва и се сети за Калиопа. Трябваше да я разкара оттам. Бързо се вмъкна в спалнята и я намери заспала на двойното легло. Дръпна я за косите.

— Какво правиш? — изписка тя. — Къде беше, по дяволите?

Той я удари с юмрук по устата. Томи обичаше да бие.

Тя падна върху възглавниците. От устата ѝ потече кръв.

— Не задавай въпроси — бавно изрече той и доближи лице до нея.

— Съжалявам — каза Калиопа, гледайки в изпълнените му с омраза и гняв очи.

— Разкарай се оттук. Върнеш ли се преди да е станало следобед, ще завършиш по-зле и от босненска съпруга.

Тя се измъкна от леглото и изтича навън.

И Томи зачака. След няколко минути чу, че някой разговаря на портата.

— Не... Не. Това е за най-добрите ни клиенти. Подарък от хотела. Държа бутилките в хладилника тук — обясняваше Бузини.

После вратата се отвори и в стаята влезе Дакота. Беше боса и си бе сложила къса фланелка. Косите ѝ още бяха мокри.

— Здравей — извика Томи. — Помниш ли ме?

— Томи — усмихна се тя. — Мислех, че още спиш.

— Ела тук, кукличке — зловещо се ухили той.

Дакота тръгна към него и когато се приближи на няколко крачки, Томи замахна. Уцели я в скулата. Ударът завъртя главата ѝ настрана и я запрати към стената. В този миг Томи приличаше на горила. Арнолд Бузини хлъцна от ужас. После мафиотът хвана Дакота за косите и я удари още няколко пъти — в стомаха, където усети, че нещо се скъса, и в главата. Част от зъбите ѝ изхвърчаха и се пръснаха на килима. Тя се строполи по гръб на пода. Отначало лежеше неподвижна, сетне опита да се надигне на лакти. Усмихна му се с разкървавената си уста и прошепна:

— Това ли е най-доброто, на което си способен?

Томи я сграбчи за китките и я дръпна да стане. Краката ѝ се огъваха, но щом се изправи, Дакота вдигна коляно към слабините му. Но той я изпревари и я ритна в корема. Тя се свлече на пода и се сви на килима.

— Ще я убиеш! — разтревожен извика Бузини.

— Ако ѝ провърви, ще умре. А сега, махай се оттук.

Бузини не помръдна. Томи грабна една от безценните индиански фигури и я запрати към управителя. Статуята се разби в стената. Ужасен, Арнолд избяга.

Томи изправи Дакота и я блъсна назад. Олюлявайки се, тя влезе в дневната, като остави кървава дيريا върху белия килим. Но не се предаваше. Юмруците ѝ бяха стиснати. Беше готова да се отбранява, когато Томи се приближи и застана на няколко крачки от нея.

— И така, трябват ни няколко отговора, красавице.

— Ти си най-лошият любовник, когото съм имала.

— Не става дума за това. Кой са те?

— Кой? — попита тя, опитвайки се да спечели време, за да проясни мислите си.

Той отново я удари. Този път Дакота мигновено се строполи на земята. Беше загубила сили. Всеки момент можеше да изпадне в шок,

но извърна лице и предизвикателно се вторачи в него.

— Това беше по-добре, но още съм в съзнание. Не можеш да извадиш от строя дори едно момиче, Томи.

— Корава кучка си. Трябва да ти го призная.

— Или може би ти просто не можеш да биеш — изсъска тя.

Гласът ѝ беше студен като стомана. Опита да се изправи, подпирайки се на дивана.

— Кой са те? — повтори той. — Дъртият смотаняк във фалшивия инвалиден стол? Кой е той? Професионален мошеник на зарове? Няма го в нашите списъци.

— Казва се Хари Сътън. Не е мошеник... а физик или инженер. Изобретател.

— Аха. И какво е изобретил? Фалшиви зарове?

— Пълни заровете с целофанов газ. Той го е измислил. Газът се втвърдява, когато го затоплиш, а не обратното... Би ли ми дал една мокра хавлия за устата, ако обичаш?

Томи отиде в кухнята, пусна студената вода, намери хавлия, намокри я и я хвърли на Дакота. Тя я улови и я допря до устата си, която силно кървеше. Когато я махна, Томи видя, че бе разкъсал устната ѝ.

— Продължавай!

— Хари живее във Фресно, на яхта. Те ме доведоха в Лас Вегас и ми казаха да те сваля.

— А ти коя си? Проститутка?

— Аз съм опортюнистка... която някога имаше страхотна усмивка.

— А кой е червенокосият?

Дакота се поколеба за миг и Томи се приближи до нея.

— Не ме будалкай, сестро... Обичам да бия. Това е любимият ми спорт.

— Дъглас Кларк. Доктор по геология. Работи за някаква петролна компания... „Фентрис Каунти Газ и Петрол“... или нещо подобно. Наскоро го били уволнили и е бесен. Измислил е някакъв шантав план, за да им отмъсти. Опитват се да изкупят акциите на компанията или нещо такова. Затова откраднаха от казиното ти. Трябват им много пари... Би ли ми дал малко лед? Устната ми се подува.

Той извади шепа лед от хладилника и го хвърли към нея. Едно от парчетата я удари по главата, друго падна в скута ѝ. Тя го взе и се прицели в Томи. Не го улучи и строши една стъклена гарафа. Той знаеше, че Дакота изпитва силна болка, но подобно на шампион, отказваше да я покаже.

Двамата дълго се гледаха. Накрая Томи вдигна крак и с всичка сила я ритна между бедрата. Дакота се сви и прибра крака, като обви с ръце коленете си.

— Казваш, че не са професионални мошеници, така ли? Безработни учени, а? Не ти вярвам.

— Не знам друго. Платиха ми петстотин долара плюс разходите. Сега всичко ще отиде за зъболекар.

— Или може би за погребение. Ако историята ти се окаже лъжа, ще наториш почвата.

— Само опитай — каза тя и започна да трепери, изпаднаше в шок.

Томи се почувства по-добре. Обърна се, приближи се до телефона и набра някакъв номер.

— Пригответе „Чалънджър“ — нареди той на пилотите си. — След час заминаваме за Фресно.

После се върна при Дакота. Хвана я за косите и я изправи. Тя отново го изненада, като се изплю в лицето му. Хракката ѝ беше кървава и мръсна. Томи не се избърса. Усети как слюнката се стича по лицето му. Краката на Дакота трепереха. Едва стоеше, но беше готова да се бие и го гледаше предизвикателно. Томи беше смаян. Тя беше необикновена жена.

— Идваш с мен. Ще бъде забавно — каза той. — По пътя може да помогнеш на увисналия ми член да се надърви.

После пак я удари — този път право в устата. Дакота политна назад, падна на пода, сви се и изохка.

— Сега беше малко по-добре, не мислиш ли? — тихо попита Томи.

Сетне отиде в спалнята и хвърли няколко неща в куфара си.

ПЕТА ЧАСТ ПРИКАЗКАТА

*„Ако си влязъл достатъчно дълбоко под
кожата на някого, тогава си спечелил приятел.“*

Анонимно

21.

АБСОЛЮТНАТА ТАЙНА

Пилотите приземиха червено-белия двумоторен „Чалънджър“ на летището във Фресно. Беше четири следобед. Отпред ги чакаше лимузина и трима биячи. Горилите бяха докарани от Лас Вегас, където работеха като наемници. Тримата приличаха на стена от плът и мускули. Водачът им беше широкоплещест главорез на име Джими Фрийз. На лицето му имаше продълговат белег от нож — реално предупреждение, че е психопат. До него стояха братята Съмърланд, Уейд и Кийт, бивши футболни звезди. Тежаха по сто и трийсет килограма и опъваха до спукване шевовете на костюмите си. По-рано бяха охрана на Рина, но Джо ги уволни при съмнителни обстоятелства, които Томи така и не разбра. Затова от време на време им възлагаше по някоя задача.

Вратата на самолета се отвори и първа се появи Дакота. Лицето ѝ беше подуто и пурпурночервено. Разцепената ѝ устна се нуждаеше от шевове. Върху раната бе засъхнала кръв. Явно изпитваше силна болка. Бавно слизаше по стъпалата, като се държеше за парапета. Беше облякла една от роклите на Калиопа, която ѝ беше тясна. Томи я следваше по петите. Дакота се приближи до колата и се настани на задната седалка, без да каже нищо. Джими Фрийз я посочи и попита:

— Какво е станало с нея, по дяволите?

— Затваряй си устата и тръгвай — излая Томи.

Качи се отзад и лимузината потегли. После даде на Уейд Съмърланд лист хартия.

— Шибаното място се казва яхтклуб „Мъд Флат“. Обади се на „Справки“ и разбери какъв е адресът. Тя каза, че ония смотаняци са на някаква яхта на име „Сеизмичен шпур“.

Колата профуча покрай складовете за зърно и наскоро изораните ниви, гъмжащи от летящи насекоми, и се отправи към Фресно. Градът се бе разраснал покрай земеделieto и каналите, които се вливаха в река Сан Йоакин и предоставяха възможност за евтин транспорт до Сан Франциско. Уейд взе клетъчния телефон, набра „Справки“ и

получи информация и указания. Петнайсет минути по-късно спряха на паркинга пред яхтклуба. Мястото изглеждаше запустяло. Имаше само една-две коли. В далечния край беше паркирана една синьо-бяла каравана.

Томи погледна Дакота.

— Ако не са тук, по-добре си уреди час при пластичен хирург.

— Какво искаш, Томи? Казах ти всичко, което знам. Обясниха ми, че живеят тук.

Той изсумтя, сетне погледна Кийт.

— Стой при нея и я следи отблизо. Ще те изненада, ако не внимаваш. Смела е.

Томи, Джими и Уейд слязоха от лимузината. Тръгнаха по дървения мост и огледаха заспалите яhti. Смрачаваше се и насекомите бяха започнали да се събират на рояци. Неизвестно защо отказваха да хапят Томи, но безмилостно се спуснаха към Джими и Уейд, които размахаха огромните си ръце и взеха да се пляскаат. Старият порутен дървен пристан минаваше успоредно на брега и служеше за основа на три кея, връзващи се навътре в плитките тинести води. В края на единия беше завързана зле поддържана ръждясала яхта. На кърмата пишеше „Сеизмичен шпур“.

— Ако ония скапаняци са там, ще хвърчат трески — измърмори Томи.

Сетне поведе малката група към яхтата. Вървяха бавно и безшумно. Скоро чуха някакъв разговор, който идваше от яхтата. Приличаше на кавга. Томи допря пръст до устата си. Промъкнаха още по-наблизо, досами стария плавателен съд. В същия миг Томи чу гласа на Биано.

— Всичко трябваше да бъде абсолютна тайна. Наложих се да накараме всички да мълчат, инак цялата сделка щеше да се разчуе и властите щяха да довтасат.

— Не се тревожи — рече Дъфи. — Все се притесняваш. Никой няма да каже нищо. Хората знаят какъв е залогът.

Яхтата беше дълга около дванайсет метра и имаше формата на кутия за обувки. Избледнялата жълта боя се лющеше, показвайки ръждата отдолу. На задната палуба имаше няколко жълто-кафяви шезлонга. Климатичната инсталация на прозореца бръмчеше силно.

Томи посочи към себе си, после към главния люк. Показа на Джими кърмата, а на Уейд — носа на яхтата. Главорезите кимнаха и изпукаха с кокалчетата на пръстите си. Томи извади деветмилиметровия зигзауер, даде знак на двамата мъже, сетне хукна нагоре по мостчето, блъсна с рамо вратата и нахлу в главната каюта.

Биано седеше на метален стол до масата. Беше си сложил лъскава вратовръзка на райета и очила с дебели лупи и рамки от черупка на костенурка. Скочи и се втурна към задната врата, а Дъфи се насочи към предната. За миг Томи остана сам с един малък кафяво-черен териер, който бе заспал на дивана, но вдигна глава да види какво става. От двете палуби се чу шум от кратка схватка. Изведнъж Биано и Дъфи бяха проснати по гръб на пода в каютата. Джими и Уейд влязоха след тях и изпълниха помещението с телата си. Томи прибра оръжието и се приближи до Биано. Дръпна го да стане и го хвана за яката на скъсаната риза.

— Не ме удряй — замоли Биано.

Томи го удари и го повали на стола. После го ритна в слабините. Биано се сви като бебе в зародиш. За да довърши бруталната си хореография, Томи му нанесе злобен ъперкът и Биано се строполи на пода. Роджър скочи и тревожно се вторачи в сцената.

— Моля, моля... Аз съм само един учен. Нямам пари. Не ни бийте.

Биано изведнъж се превърна в хленчещ и много уплашен доктор по геология.

— Не си и наполовина корав колкото кучката, която нае — каза Томи.

Биано вече трепереше от страх и държеше пулсиращите си тестиси.

Дъфи се изправи и отново се опита да избяга, но Джими го хвана и го блъсна вътре в каютата. Томи направи крачка към него и прикова залитация възрастен човек със съвършен удар с лявата ръка. Задъха се. Кокалчетата на пръстите му се подуха, но Томи беше доволен. Той живееше за мигове като този.

Десет минути по-късно Биано и Дъфи седяха завързани за металните столове.

Навън беше тъмно и Томи бе запалил двата стари абажура, които осветяваха всичко в зловещ жълтеникав нюанс. Той претърси яхтата, но не намери парите си. Откри само купчини чертежи на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“, с дати и подробни забележки. Бяха свързани с нещо на име стратиграфска моноклинала „Оук Крест“. На някои пишеше „биотермален извор“, на други — „базисен конгломерат“ или „базисен шистов сеизмичен шпур“. Имаше няколко рисунки с мастило и молив на нещо, което приличаше на географска карта на подземните петролни пластове в Оук Крест, близо до Модесто. На тях беше изобразена огромна сводеста площ. Това бяха сеизмични карти на неща, наречени „антиклинали“ и „моноклинали“. Някой бе вписал многословни бележки в белите полета. Томи прегледа няколко, сетне изгуби интерес. Там пишеше неща, за които не го беше грижа. Хвърли ги на масата. Искаше само да си прибере парите и да пролее малко кръв заради неприятностите си.

Биано отвори очи, когато Томи плисна чаша вода в лицето му. Слабините му още пулсираха, а лицето кървеше. Томи му бе разклатил няколко зъба. Дъфи беше почти в безсъзнание.

— Ох — изпъшка Биано, опитвайки се да дойде на себе си. — Нищо не виждам. Очилата ми. Вчера загубих контактните си лещи.

Томи намери очилата и грубо ги сложи на носа му. Мафиотът знаеше, че е заплаха и искаше този скапан учен да разбере добре с кого си има работа.

— Дай ми парите.

Томи придърпа един стол, обърна го с облегалката напред и го възседна, скръствайки ръце. В дясната държеше зигзауера.

— Мислиш ли, че това ще може да стане веднага? — попита той.

— Не са у мен... Кълна се — отговори Биано.

— Хей! Страдам от онова, което наричат социално заболяване. По-скоро е психическо разстройство, емоционална дисфункция. Проблемът ми е, че обичам да убивам. Това смуцава някои хора. — Томи се усмихна зловещо и Биано се сви от ужас. — Лекарите казват, че е много сериозен недостатък на личността. Но аз не съм съгласен, защото така изучавам човешките същества. Знаеш ли, че убиването е заложено в човешката ДНК, също като желанието да караш спортни коли и да чукаш готини мацки?

Биано се прокашля.

— Всъщност още не е доказано със сигурност, че ДНК определя особеностите в поведението. ДНК се отнася само до маркерите на генетичния код на физическите характеристики — научно обясни Биано.

— Не се будалкай с мен, задник — предупреди го Томи. — Слушай сега. Никак няма да ми е трудно да отскоча до железарията, да купя една резачка и да ви накълцам на парчета. Няма дори да трепна, защото съм решил да не потискам вродените си инстинкти. Не изпитвам угризения на съвестта.

— Господин Рина, бих искал да ви кажа, че парите ви са у мен, но всъщност ги няма.

— Как така ги няма?

Томи допря пистолета до гърлото на Биано, сетне го плъзна до зъбите му.

— Добре, добре... Не че ги няма... Ами, те са...

Биано погледна Дъфи, който отчаяно изграчи:

— Не му казвай!

— Вие двамата определено подценявате онова, което става тук. Аз съм шибан психопат. Убиец! Клиничен случай. Няма майтап! Имам документ от психиатър. Оная ми работа се надървя, като правя такива неща.

— Използвахме парите, за да купим удостоверения за акции — изтърси Биано.

— Не! — изкрещя Дъфи.

Томи стана и ритна стола му. Дъфи се прекатури и удари главата си в пода.

— Той е възрастен човек — замоли Биано. — Престанете!

Томи се приближи до Биано и го удари три пъти по главата. Очилата му изхвърчаха. Този път едва не загуби съзнание. В мозъка му избухнаха фойерверки. Накрая успя да се съвземе и присви очи. На маймунското лице на Томи бе изписано грозно изражение на плътско удоволствие. Биано немощно вдигна ръка и посочи.

— В спалнята, под леглото. Има няколко разхлабени дъски... Вдигни ги. Там има една метална кутия.

— Не — изграчи Дъфи.

Томи направи знак на Джими, който безшумно отиде в спалното помещение и след няколко минути се върна с металната кутия.

— Ключът е на врата му — рече Биано.

Томи сграбчи верижката на Дъфи, откъсна ключа, отвори кутията и извади десет красиво написани удостоверения за акции на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“. Всяко беше на стойност хиляда дяла. Имаше и няколко цветни брошури на компанията. Папката, която съдържаше материалите, беше в ярък, бляскав, ръждивочервен цвят и шумно провъзгласяваше светлото бъдеще на компанията. В брошурата имаше цял раздел, който подробно описваше разработвания терен в Оук Крест и включваше снимки, правени от хеликоптер, на прясно боядисаните тръби и цистерни във фермата на Карл Харпър, както и официална фотография на Джон, под която пишеше Линуд Лейси, президент и изпълнителен директор.

— Какво е това, по дяволите? — удивен изръмжа Томи. — Къде са мангизите ми?

Той хвърли брошурата и диплянките и прелисти удостоверенията.

— Удостоверения за акции. Използвахме парите, за да ги купим. Акцията върви по десет долара. Имаме сто хиляди, но не стигат. Не спечелихме достатъчно на зарове, за да поемем контролния пакет.

— Тъпи копелета! Изхарчили сте парите ми, за да купите петролни акции?

На Томи започна да му става ясно, че парите му са се изпарили и двамата мъже пред него, макар и учени, може да са пълни тъпанари.

Биано разгада погледа му и се залови за работа.

— Нищо не разбираш, нали? — възмути се той, започвайки играта. — Съвсем не ти е ясно. Няма и да го разбереш. Твърде сложно е за теб, защото си глупав.

Гневът на Томи избухна. През него премина психопатична ярост, която го завладя и заличи всяка разумна мисъл.

В същия миг Биано разбра, че е преиграл. В очите на мафиота блесна лудост. Насочи пистолета към Биано и инстинктивно дръпна ударника. В тези ужасни части от секундата Биано знаеше, че е мъртъв. Беше допуснал фатална грешка в преценката си. Не бе взел под внимание спотаената невменяемост на Томи, а уж винаги прочиташе мислите на мишените си и ги контролираше. Това беше умение, на което разчиташе. Изщракването на ударника отекна в

каютата. Пръстът на Томи побеля, докато натискаше спусъка. Всичко свърши.

Тогава нещо скочи от дивана и връхлетя върху Томи. Роджър беше само десет килограма, но блъсна мафията, повали го на пода и се вкопчи в гърлото му. Томи се надигна и хвана териера, който се бореше на живот и смърт. От раната потече кръв. Томи изтърва пистолета и се заклатушка из каютата, опитвайки се да откопчи Роджър от гърлото си. Кучето ръмжеше злобно и висеше на врата му като безвкусно индианско украшение. Най-после Томи вкопчи пръсти в гърлото на Роджър и на свой ред започна да го души. Териерът продължи да ръмжи, но губеше сили. Преди да изпадне в безсъзнание, Томи успя да се освободи от кучето и го хвърли настрана. Изкрещя гневно, грабна зигзауера и стреля по Роджър, който се бе съвзел и бягаше към задната врата. Първият куршум счупи един от прозорците и изсвистя някъде над блатистите води, но вторият уцели кучето в хълбока и го повали на земята. Териерът изквича от болка, но се добра до вратата и избяга на палубата. Томи хукна след него, но навън беше тъмно и не можа да го види.

Побеснял, той се върна в каютата и пъкна дулото на пистолета в устата на Биано.

— Онова шибано псе се опита да ме убие!

— Послушай! Акциите струват милиарди — изфъфли Биано, отчаяно опитвайки се да съсредоточи вниманието му върху играта.

— Така ли? Мухльовци! Как е възможно това нещо да струва милиарди?

Томи протегна ръка, взе удостоверенията от масата и извади пистолета от устата на Биано.

— Открихме най-големия петролен басейн в Северна Америка, по-голям и от онзи в Аляска. Всички онези чертежи го потвърждават. Доктор Сътън и аз сме единствените, които знаем къде се намира. Петролните залежи са доказани, но компанията, която ги експлоатира, „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ дори не знае, че съществуват. Затова изкупуваме акциите.

Безумният поглед в очите на Томи отстъпи на враждебна озадаченост.

— Петрол ли? — попита той. — Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Затваряй си устата! — извика Дъфи. — Не му казвай... Недей... Моля те. Цял живот чакам този момент.

Томи изръмжа. Вече губеше търпение — качество, с което не беше известен. Сграбчи Дъфи за сакото и го изправи заедно със стола. Джими и Уейд му се притекоха на помощ.

— Всички онези чертежи доказват, че в Оук Крест, Калифорния, се намират най-богатите неразкрити петролни залежи в Северна Америка — продължи Биано, — и никой, освен мен, доктор Сътън и Донован Мартин не знае за тях.

— Затова ли са онези неща?

Томи посочи купчината чертежи и рисунки на масата.

— Да, това са сеизмичните проучвания на доктор Сътън. Правени са през последните две години. „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ държи правата върху собствеността в Оук Крест, но...

— Всичко издаваш, Дъглас — проплака Дъфи.

— Не можем да изхарчим парите, ако сме мъртви, Хари. Този човек ще ни убие — възрази Биано и се обърна към Томи, който с присвити очи разглеждаше сложните чертежи.

Дъфи поклати глава, а Биано пристъпи към същността на въпроса.

— Той е доктор по физика, а аз — доктор по геология. И двамата бяхме наети от „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ да изследваме предполагаемата стратиграфска моноклинала край Модесто, на сто и петдесет километра на северозапад оттук. Но всъщност никой не мислеше, че там ще има петрол.

— Страти какво? — попита Томи. Малограмажният му мисловен орган се напрегна в мъчително усилие.

— Това е гънка в естествените скални пластове в земната кора — обясни Биано. — Създава подземни пещери, където се натрупва петрол. Всички големи петролни залежи са резултат от стратиграфски моноклинали. Разбира се, трябва да съществува подходящо геологично насляване. Ние търсим скални формации от палеозойската ера. После извършваме така наречения триизмерен сеизмичен сондаж. Малко е сложно за обяснение, но основното е, че сеизмичният шпур се прави, като се пробие дупка в земята и се напълни с взривни материали. Звукът от експлозията преминава през скалите. Ние го проследяваме с чувствителни геослушалки, свързани със сеизмичния ни компютър.

Звуковите вълни рикошират от различните по вид скални въглеродороди и ни казват какво е естеството на скалата и на пясъчния пласт под повърхността на земната кора. После чертаем графики. Хари е сеизмичен оператор, физик. С помощта на геослушалките той прави сеизмична графика на плътността на въглеродородите, за да намери зони със свръхсилно напрежение и сетне тълкува шупливостта на скалата.

— Какви ги бръщолевещ, по дяволите? — ядоса се Томи, на който всичко това му дойде твърде много.

— Важното е, че стоим върху най-големите неразкрити петролни залежи вероятно в целия свят. Може да струват между два и пет милиарда на година в ППР.

Томи го хвана за ръката.

— Говори така, че да те разбирам, учена главо.

— ППР означава Повишена петролна възвръщаемост. Това е усъвършенствана система от помпи — побърза с обясненията Биано.

— Значи откраднахте мангизите ми, за да изкупите акциите на онази шибана петролна компания?

— Но не взехме достатъчно пари. Трябват ни още от три до пет милиона. „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ не знаят, че петролът е там долу, защото след като го открихме, не им казахме. Ако разберат, няма да има сума, която да може да купи тази компания, защото ще струва милиарди. Това все още е наша тайна, тъй като се споразумяхме с обслужващата компания, която извършваше сондирането, и те обещаха да си траят.

— По-бавно, да ти го начукам!

— Виж какво, много е просто. Петролната компания, за която работим, „Фентрис Каунти Газ и Петрол“, харчи милиони за разкриване на нови кладенци. Изпращат хора като Хари и мен из цял свят. Ние един вид осъществяваме проектите. Ако намерим стратиграфска моноклинала в подходящ скален пласт от палеозойската ера, ние правим сеизмично сондиране и уведомяваме компанията, после те пръскат луди пари, за да разработят потенциалните залежи и инсталират тръби и цистерни. Наемат независима компания за услуги, която да докаже залежите. Пускат сонда в очертанния кладенец, за да видят какво има там. „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ наеха „Сондажна платформа Западен бряг“, която направи дупки в Оук Крест. Мострите

са много обещаващи. Доктор Сътън и аз разбрахме, че „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ не плаща на „Сондажна платформа Западен бряг“ за извършената работа. Оплаках се на шефа ми и те ме уволниха. Отначало това ми се стори много странно, защото аз ръководех операцията там. Тогава не знаех, че „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ е фалирала. Затова ме уволниха. Събрахме се с Донован Мартин, собственика на обслужващата компания и се споразумяхме сами да докажем залежите. И го направихме. Огромно е! „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ имат огромни финансови неприятности. Не знаят, че сме доказали залежите. Бизнесът им не върви и акциите им падат. Ние се опитваме да изкупим контролния пакет, преди банката да ги е обявила в несъстоятелност...

Томи вдигна ръка, за да го накара да млъкне.

— И вие двамата дойдохте в моето казино на Бахамските острови и откраднахте пари, използвайки фалшиви зарове, за да купите онази петролна компания?

— Идеята беше негова — каза Биано, поглеждайки Дъфи. — Хари е истински фокусник. Той откри целофановия газ. Каза, че можем да го направим, но не успяхме да вземем достатъчно пари от казиното.

— Как да повярвам на всичко това? — попита Томи с известно просветление в очите.

— Имаме мостри от петрола. Те са в складовете на обслужващата компания. При собственика, Донован Мартин.

Томи взе удостоверенията за акциите и лъскавите брошури. Събра сеизмичните чертежи и рисунките и заяви:

— Да отидем да видим. Ако всичко това е истина... имате нов партньор.

22.

ПО ТЕЧЕНИЕТО

Виктория се криеше на предната седалка на синьо-бялата каравана на Биано, оставена в дъното на паркинга на яхтклуб „Мъд Флаг“ във Фресно. На коленете си държеше чисто нов фотоапарат „Никон“ със силен обектив, а на таблото имаше брой от днешния „Фресно Хералд“, както я бе инструктирал Биано. Седеше там от два часа и мислеше за последните няколко дни.

В главата ѝ се блъскаха противоречиви мисли и чувства. Не беше сигурна какво прави, но в същото време знаеше, че там ѝ е мястото. Радваше се, че отмъщава за убийството на Карол и участва в заговора срещу братята Рина, но не харесваше незначителната си роля в приключението. Вече ѝ беше ясно как се осъществява измамата. „Вътрешните“ хора несъмнено бяха най-важните участници в играта. Всички останали изпълняваха второстепенни роли. Тя не беше свикнала да стои встрани и това я безпокоеше. Знаеше, че Томи ще я познае, ако я види, но този факт не ѝ пречеше. Винаги бе контролирала живота си. Не беше свикнала да се моли никому и твърдо бе решена да не допуска това.

Но все пак трябваше да признае, че досега не беше изпитвала повълнуващо преживяване. Случката с линейката ѝ хареса повече, отколкото се осмеляваше да признае. Безброй пъти си я припомни на ум. Имаше нещо много освежаващо в загубата на контрол — все едно пускаш струя чист въздух в задушна стая. Виктория знаеше, че снимките, които щеше да направи, по-късно щяха да се окажат решаващи и с нетърпение очакваше срещата с Джо Рина след два дни. Това щеше да бъде възможност най-после да спечели няколко точки срещу онова елегантно лайно. На паркинга спря черна лимузина „Линкълн“. След четири-пет минути се появиха Томи и двама едрички мъже. Пред тях Томи изглеждаше като джудже. Тримата се приближиха до дървения парапет и погледнаха надолу към яхтите. Виктория направи няколко снимки, като включи и вестника на таблото на караваната. Малката група тръгна към дървения пристан. Виктория

се наведе. Отново изпита онази тръпка. Биано се оказа прав. Беше принудил Томи да направи онава, което бе планирал. Контролираше ходовете му. Тя се зачуди дали Дакота е в черния линкълн, както бе предвидил Биано.

На задната седалка на лимузината беше задушно и Дакота се чувстваше ужасно. Започна да се съмнява, че има вътрешен кръвоизлив. Един от ударите на Томи сигурно бе разкъсал някой орган. Болката в корема беше непоносима.

Беше ѝ трудно да се съсредоточи, докато грамадният главорез на предната седалка дърдореше.

— Адски съм издръжлив. Държа го надървен часове наред — хвалеше се Кийт Съмърланд и гледаше Дакота с похотлива усмивка на плоското си лице. — Щом Томи свърши с теб, ще те заведе някъде и ще ти покажа. Някои мъже не обичат да го правят, но моят език върши чудеса. Ще молиш за още. После ще седнеш на господин Твърдко. Ще му удариш една забравима езда.

Дакота едва издържаше приказките на този нерез, който не спря да бръщолечи, откакто Томи слезе от колата. Опита да седне по-удобно.

— Вероятно мислиш, че ще се измъкнеш, но Томи е пълна откачалка. Той не е като другите. Ще го питам дали е свършил с теб, за да те даде на мен. — Кийт се ухили. Оглеждаше я гладно. — Известно време ще се виждаме често... Виж какво, не можах да се изпия на летището. Ще отида да пусна една вода ей там, до онези дървета. Трябва да ти кажа, че когато играех футбол, тичах адски бързо, затова не се опитвай да бягаш.

— Ще бъда тук — тихо каза тя.

Кийт слезе и се отдалечи от лимузината. Дакота се надигна, протегна ръка към предната седалка и взе клетъчния телефон.

Виктория се стресна, когато чу телефона. Намери го и каза:

— Ало?

— Дакота е...

— Къде си?

— На паркинга до яхтклуба... Вероятно на двайсет метра от теб. Нямам много време. Кажи на Биано, че не мога да контролирам онзи тип. Провалих се.

— Добре ли си?

— Трябва да се измъкна оттук. Пребита съм. Мисля, че имам вътрешен кръвоизлив... Болката се засилва. Не ми остава много...

— Биано е на яхтата. Те са там с него. — Виктория видя, че телохранителят се връща, вдигайки ципа на панталона си. — Слушай, Дакота, пазачът ти идва. Ще намеря начин да те измъкна оттам. Обещавам. Дръж се.

Виктория не беше наясно как щеше да извърши този подвиг. Точно когато горилата се приближи до лимузината, се разнесоха два изстрела. Всъщност прозвучаха като счупване на клон в далечината. Едва след няколко секунди Виктория осъзна, че това е стрелба.

— Чу ли? — попита Дакота. — Изстрели. Томи е напълно откачен.

— Ще те измъкна оттам, но онзи тип е точно пред колата. Затваряй.

Линията прекъсна, когато Кийт Съмърланд се обърна да погледне към яхтата. Не отиде да види откъде идват изстрелите, сякаш ги бе очаквал.

Сетне Виктория съзря Роджър. Кучето бягаше накуцвайки. Мина покрай Кийт, който се обърна да го огледа, и се насочи към караваната. Преполови разстоянието и падна на една страна. Стана и продължи да върви, като едва влачеше задницата си и скимтеше. Главорезът отново съсредоточи вниманието си върху яхтата. Тръгна надолу по дървения пристан, после спря. Роджър вече се движеше съвсем бавно и явно нямаше да стигне до караваната, затова Виктория реши да рискува и да му помогне. Докато Кийт стоеше с гръб към нея, тя отвори вратата, изтича навън и грабна териера. Хълбоците му бяха влажни от кръвта. Виктория се прибра в караваната и я заключи. Сложи Роджър на пода. Кучето я погледна с изражение, което можеше да бъде описано само като благодарност.

— Какво се случи, миличък? — попита тя, докато намокряше с вода една хавлия.

Внимателно почисти задницата му и прегледа раната. На десния хълбок имаше дълбока гънка. Териерът спря да скимти и неочаквано я

близна по лицето.

Групата излезе от яхтата и тръгна по разнебитения пристан. Джими Фрийз държеше Биано, Уейд Съмърланд — Дъфи, а Томи ги пазеше в гръб. Беше намерил аптекката и бе превързал раната на гърлото си. Правеше големи крачки, за да не изостава от двамата едри мъже. Приближиха се до лимузината и се качиха.

Биано видя Дакота и стомахът му се сви. Тя беше зверски пребита. Седеше на задната седалка, отпуснала глава назад и едва гледаше.

— Някакво псе мина оттук — рече Кийт. — Част от задника му липсваше.

— Дано да пукне. Давай — излая Томи.

Кийт включи на скорост и потегли.

— Добре ли си? — обърна се Биано към Дакота.

Тя кимна, но не каза нищо.

Томи даде лист хартия на Джими Фрийз.

— Отиди на този адрес. Там има една обслужваща компания на име... Как беше?

— „Сондажна платформа Западен бряг“ — отговори Биано и потърси с поглед Роджър.

Знаеше, че щеше да е мъртъв, ако малкият териер не бе нападнал Томи. Видя кръв по асфалта, където Роджър бе паднал, и се замоли да е жив. Сетне погледна Дакота и се замисли върху положението, в което се намираха. Съзнаваше, че от него зависи дали ще оцелеят. Трябваше да се съсредоточи.

Планът вървеше добре. Томи изглежда на лапа въдицата, но участниците в една добре организирана измама не трябваше да бъдат бити. Той отново погледна Дакота. Цветът на лицето ѝ никак не му хареса.

Виктория се опита да окаже първа помощ на Роджър. Превърза го, за да спре кръвенето и внимателно го пренесе на канапето.

— Ще те заведа на ветеринарен лекар, веднага щом мога — каза тя, макар да знаеше, че трябва да следва Биано и Дъфи.

Не беше сигурна дали вторият изстрел не бе засегнал някой от двамата. Не биваше да забравя и Дакота. Виктория беше разтревожена от начина, по който звучеше гласът ѝ.

После бе видяла Томи и двамата огромни телохранители да водят Дъфи и Биано. Грабна фотоапарата и го фокусира върху тях. Направи три ясни снимки. На едната Биано се обърна към обектива, усмихна се и сложи ръка на раменете на Томи. Виктория щракна, преди дребният мафиот да блъсне ръката му.

Докато лимузината излизаше от паркинга, Виктория включи мотора и пое след тях с угасени фарове. Не знаеше какво да прави. Нещата не ставаха точно както Биано ги бе описал.

Лимузината зави и се отправи на северозапад, към Модесто.

Виктория Харт, която навремето беше най-организираната ученичка и никога не предприемаше важен ход, преди да го планира и обмисли внимателно, сега сляпо следваше черния линкълн. Знаеше, че няма възможност да планира нищо. Сърцето ѝ биеше лудешки, докато отчаяно държеше волана. Реши, че този път трябва да се носи по течението.

23.

„СОНДАЖНА ПЛАТФОРМА ЗАПАДЕН БРЯГ“

Офисът на „Сондажна платформа Западен бряг“ се намираше в един район със складове в градчето Ливингстън, на около четирийсет километра югоизточно от Модесто. Табелата на ламаринената сграда беше прясно боядисана и изобразяваше сонда, от която блика петрол. В двора имаше макари с кабел и използвани части. Лампата на покрива осветяваше оградения паркинг. Лимузината влезе вътре и спря. Беше 22:15.

Биано погледна Дакота, която бе затворила очи и дишаше тежко. Главата ѝ беше клюмнала назад, а лицето ѝ — бледо.

— Трябва да я закараме в болница — каза той.

Томи замислено се вторачи в Дакота, сетне попита:

— Защо?

— Тя изглежда ужасно. Има ѝ нещо.

— Говорим за същата кучка, която сипа нещо в питието ми, за да припадна, така че да оберете казиното ми и да ядосате брат ми толкова много, че да започне да псува?

— Трябва да я прегледат — настоя Биано.

— Хей, Дъглас, ти поръча шибаната музика и сега ще трябва да играеш. Хайде, да вървим да видим онзи задник.

Той сграбчи Биано и го избута от колата. Дакота отвори очи. Биано не хареса онова, което видя в тях.

В лимузината останаха само Кийт и Дакота.

Биано потропа на страничната врата на склада.

— Донован, аз съм. Доктор Кларк и доктор Сътън.

След миг вратата се откряна и на прага застана Стив Бейтс. Беше облечен в стари работни дрехи с инициали СПЗБ на джоба. Бършеше ръце в мазен парцал и предпазливо надничаше през процепа.

— Доктор Кларк, доктор Сътън — поздрави ги той и кимна, после очите му се стрелнаха към Томи и двете грамади зад него. — Кой са тези хора?

Томи мина пред Биано и тикна автоматичния си пистолет в лицето на Стив.

— Аз съм новият ти партньор.

Стивън погледна дулото на деветмилиметровия пистолет и с усилие преглътна, а на загорялото му от слънцето лице се изписа страх.

— Влизай вътре. Няма да правим съвещание на акционерите на улицата. Хайде.

Томи блъсна вътре Биано и Дъфи. Джими Фрийз и Уейд Съмърланд влязоха последни и затвориха вратата.

Стив старателно бе обзавел вътрешността на склада. Бе наел сградата и всичко останало. Две от големите водни помпи, които се използваха за селскостопанско напояване, бяха качени на подвижни платформи в средата на пода. Приличаха на петролни сонди и можеха да заблудят обикновения непосветен човек. Стив беше подсилил измамата, като им бе сложил табелки „ПЕТРОЛНА ПОМПА В“ и „ПЕТРОЛНА ПОМПА К“. Наоколо бяха разпръснати кабели. Всичко беше взето под наем за две седмици от компанията за оборудване на ферми, която се намиреше през две пресечки.

— Какво е това, по дяволите? — попита Стив Бейтс, гледайки пистолета в ръката на Томи.

— Ти не задаваш въпросите, тъпако, а отговаряш. Искам да чуя за онези петролни залежи, които си открил в Оук Крест.

Стивън Бейтс тревожно погледна Биано, сетне Томи, и заеквайки отговори:

— Няма никакви петролни залежи. Там има само няколко сухи дупки. И на мен ми се иска да бяхме попаднали на нещо, за бога.

— Зарежи тази работа, Донован — намеси се Биано. — Той видя чертежите и сеизмичните снимки. Разказахме му всичко.

— *Казали сте му?*

Обидата от извършеното предателство в гласа на Стив прозвуча съвсем искрено.

— Да не говорим за това, Донован. Факт е, че ни трябва още пари. Не можем да контролираме това нещо само с хиляда дяла. Нямаме време — каза Биано и нагласи очилата на носа си.

Стив го погледна, сетне очите му се плъзнаха към Томи.

— Не знам за какво говориш — заяви той, но в гласа му се долови колебание.

— Тогава аз ще те светна — рече Томи. — Искам да видя онези залежи в Оук Крест и вие, смотаняци, ще ме заведете там още тази вечер. Колко километра има дотам?

— Около час — отговори Биано.

— Доктор Кларк — каза Стив, — това трябваше да бъде абсолютна тайна. Как си могъл да им кажеш?

— Нямах друг избор. Той ни проследи от „Залива на сабите“. Разбра всичко. Намери удостоверенията за акциите. Освен това мисля, че трябва да го вземем за партньор. По-добре да му позволим да участва. Повярвай, и без това няма да можем да изкупим контролния пакет.

Томи гневно погледна Биано.

— Още не съм се включил в нищо, нещастнико. Проучвам фактите и се опитвам да си върна милиона. Дотук предизвикахте само лек интерес. Ако през следващите няколко часа не получа достатъчно информация, ще продам удостоверенията и ще си върна парите, а вие ще сте по-мъртви и от камък. — Той дръпна ударника и насочи пистолета към Стив. — Ясен ли съм? Започвай да говориш.

— Акциите на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ падат. Купихме ги за десет, а вече са по осем долара. Носи се слух, че компанията не е в състояние да плаща вноските си в банката. Приходите им са твърде малки. Неколцина големи акционери свикват съвещание в Сан Франциско, в главното управление. Искат да ликвидират компанията. Вече се е разчуло, че има неприятности. Дори да продадеш тези десет хиляди дяла, няма да получиш повече от седемстотин и петдесет хиляди долара.

Очите на Томи обходиха склада.

— С тези боклуци ли пробивате кладенци?

— Да — отговори Стивън Бейтс. — Тези са малки. Използват се за наклонени или насочени дупки. Но щом попаднем на петрол или газ, пускаме другите.

Той взе измервателния уред, който беше прикрепен към гумения маркуч, взет под наем. Уредът всъщност беше част от регулатор за въздушен поток.

Томи го грабна от ръката му и го огледа.

— Какво е това, по дяволите?

— Измерва потока. Използваме го, за да определим скоростта на течността. Има най-различни — с турбини, електромагнитни... зависи какво се опитваш да измериш.

Стив говореше и гледаше пистолета в ръката му.

— Тези тъпотии не ме интересуват. Колко петрол има там?

— Трудно е да се каже. Доктор Кларк смята, че залежите са големи. Аз съм по-умерен в преценките си.

— Например?

— Около половин милиард барела или повече... а може би много повече.

— Размерите на стратиграфската моноклинала са огромни — намеси се Биано. — Покриват почти две хиляди и петстотин декара. Единствената причина, поради която я подминахме преди десет месеца, беше, че първоначалните ни сеизмични проучвания определиха погрешно мястото. Разминахме се с осемстотин метра. Залежите, които търсим, са всъщност малко по-на запад от участъка, където извършвахме сондажите, но чрез наклонено сондиране проникнахме в главната моноклинала.

Биано беше толкова развълнуван, че очите му блестяха. Вярваше в измамата си и внушаваше убедеността си и на мишената.

— Казвате, че ви трябва още пари, за да контролирате компанията. Колко? — попита Томи, гризейки стръвта.

— Доскоро бяха десет милиона, но с падането на цената на акциите мисля, че ще поемем контрола за шест-седем — отговори Биано. — При положение, че борсата не замрази цената заради лудешките ѝ скокове.

— Пет милиона плюс моя милион, който вече сте инвестирали?

— Толкова би трябвало да свършат работа — каза Стивън Бейтс.

Правилото беше никога да не позволяваш на мишената да обмисля дълго предложението.

— Откъде да знам, че всичко е както трябва? — попита Томи, присвивайки очи.

Биано погледна с надежда Стив. Той въздъхна и се приближи до един малък сейф, коленичи и набра комбинацията. Отвори вратата и извади няколко дълги метални кутии. Всяка имаше стъклено прозорче.

Вдигна ги една по една към светлината и преди да намери онова, което търсеше, прочете надписите.

— Какво е това, да го еба? — попита Томи.

— Мостри — обясни Биано. — Погледни. Тази е взета от петстотин километра дълбочина. От кафявия оттенък се вижда, че петролната шиста вече се обезцветява. Това означава, че порестата повърхност на най-горния пласт е абсорбирала петрола от моноклиналата. Затова мисля, че залежите възлизат на много повече от половин милиард барела.

Томи взе мострата и я пъкна в джоба си.

— Не може да я взимаш — разтревожен възрази Биано. — Това е част от сондажната документация, която може би трябва да предадем на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“.

— Хей, задник, не разбра ли кой командва парада? Ще си намеря геолог и ще проверя всичко. Да не мислиш, че съм тъпанар?

Биано и Стив нервно се спогледаха.

— Добре. Да кажем, че засега съм заинтересуван — добави Томи, — затова да отидем да видим залежите.

Виктория ги проследи до склада в Ливингстън и видя, че в лимузината останаха само Дакота и телохранителят. Отиде в задната част на караваната и извади ластичната рокля, с която се бе издокарала за измамата в бижутерския магазин. Грабна обувките с високи платформи и започна да се преоблича.

Знаеше, че ако смята да спаси Дакота, трябва да намери начин да обезвреди горилата. Реши, че сексапилната рокля ще ѝ даде известно предимство. Спомни си за един уличен бандит от Трентън, когото бе съдила преди няколко години. Шейсеткилограмовият нещастник всъщност събираше дългове за един лихвар. Беше вкарал в болницата стотици длъжници, използвайки прост номер. Слагаше си кожени ръкавици, а в дланта отвътре скриваше плоско парче тежък метал. Обездвижваше жертвите си с един-единствен удар по слепоочието. Съдебномедицинският експерт даде показания, че дори шейсеткилограмов човек лесно може да спуска капилярите на средното ухо, изваждайки от равновесие жертвата.

Виктория претърси караваната и в едно от чекмеджетата намери бяла ръкавица за голф. Сложи я на дясната си ръка. Беше ѝ малко голяма, но все пак ставаше. Отново претърси шкафовете и откри кутия с инструменти. Вътре имаше метална пила, дълга десет сантиметра и широка сантиметър и половина. Тежеше почти един килограм. Виктория я мушна в ръкавицата. Надяваше се, че телохранителят няма да е в лимузината и няма да се наложи да използва пилата. Навремето тя беше юношески шампион по тенис в щата и форхендът ѝ беше страховит, но досега не беше удряла човек. Прокурорският ѝ начин на мислене я предупреди, че това ще бъде криминално нападение и нанасяне на побой. После си спомни треперещия глас на Дакота, забрави всички мисли, грабна чантата си и слезе от караваната. Забърза по улицата и стигна до оградата около склада. Видя, че главорезът е оставил отворена предната врата на лимузината, за да се проветрява, а кракът му висеше навън и потропваше в такт с музиката от радиото.

— Хей! — извика тя.

След секунда Кийт подаде глава и я видя.

— Здравсти — усмихна се той, слезе от лимузината и тръгна към нея.

— Колата ми се повреди. Трябва ми телефон... Може ли да използвам вашия? Ще си платя.

Кийт огледа високите ѝ обувки и микроскопичната рокля, разголваща привлекателните ѝ крака и ухилен се приближи до нея.

— Много си готина, за да се разхождаш сама.

Усети, че се надърви. Близостта на Дакота вече бе распалила въображението му, но знаеше, че ако я докосне, преди Томи да е разрешил, ще бъде мъртъв. Това момиче обаче беше нещо друго.

— Вратата е ей там. Ела, ще те заведа — предложи Кийт.

Тя го последва и той отвори портите.

— Не мога да ти позволя да използваш телефона в колата — каза той, — но ти и без това нямаш такова намерение, нали?

— Колата ми се повреди — настоя Виктория, като го преценяваше.

Главорезът беше огромен, най-малко метър и деветдесет и тежеше над сто и трийсет килограма. Тя се зачуди дали дребният

трентънски бандит бе използвал желязото в ръкавицата срещу планинска мечка гризли, какъвто беше този тип, извисяващ се над нея.

— Хайде да се позабавляваме — каза той, хвана я за рамене с двете си ръце и започна грубо да я опипва.

— По-спокойно, миличък.

Без да разсъждава, Виктория замахна с дясната си ръка и му нанесе силен удар. Пилата се стовари върху дясното ухо на Кийт. Той изрева, политна назад и се свлече на колене. Виктория отстъпи ужасена. После мина покрай него и се втурна към лимузината, спирайки за миг, за да изхлузи обувките си. Протегна ръка, отвори задната врата и видя Дакота, която изглеждаше ужасно. Подутото ѝ наранено лице бе покрито с тънък слой пот.

— Господи — промълви Виктория. — Какво са направили с теб? Можеш ли да вървиш?

— Не знам. Издърпай ме навън.

Виктория я изтегли от колата, после я прегърна, за да я придържа. Минаха покрай Кийт, който се мъчеше да стане. Беше зашеметен от удара и не ги видя.

— Никога не бях удряла човек — каза Виктория.

— Все някога трябваше да го направиш.

Качиха се в караваната и Виктория я настани на канапето до ранения Роджър. Дакота вече я гледаше с уважение.

Десет минути по-късно Виктория намери малката едноетажна болница в Ливингстън. Медиците от спешното отделение видяха Дакота, сложиха я на носилка и я вкараха вътре, а Виктория взе Роджър и също влезе. Попълни формуляра за приемането на Дакота, използвайки моминското име на майка си, Бейкър, после извика една от медицинските сестри да прегледа териера.

— Какво му се е случило? — попита отзивчивата жена. — Прилича на рана от огнестрелно оръжие.

— Не знам. Намерих го пред дома ѝ. Мисля, че приятелят ѝ я е пребил и е стрелял по кучето — излъга Виктория.

Искаше ѝ се да може да лъже като Биано.

— Ще повикам доктор Котън да го прегледа — рече медицинската сестра.

Два часа по-късно вкараха Дакота в операционната. Далакът ѝ кървеше най-малко от дванайсет часа. Кръвното налягане и пулсът ѝ бяха толкова ниски, че застрашаваха живота ѝ.

След операцията лекарят излезе разтревожен.

— Загубила е много кръв. По едно време сърцето ѝ спря. Отстранихме далака и я напълнихме с кръвна плазма. Положението ѝ се стабилизира, но... знам ли.

— Кога ще можете да бъдете сигурни? — попита Виктория.

— Един господ знае. Повиках полицията. Тя явно е била бита, затова ще ми трябват вашите показания. Ченгетата са тръгнали.

— С удоволствие ще говоря с тях — каза Виктория. Знаеше, че трябва да се измъква.

Трябваше да вземе Роджър. Започна да обикаля коридорите, като питаше за доктор Котън. Накрая намери една млада жена с обикновено лице, която държеше Роджър и тихо му говореше. Задницата му беше превързана.

— Ваше ли е кучето? — укорително попита лекарката, когато Виктория влезе в кабинета.

— Не, на приятелката ми.

— Това куче е било простреляно. С оръжие с голям калибър.

— Ах! — възкликна Виктория. Искеше да се махне колкото може по-бързо. Протегна ръце и взе териера.

— Не трябваше да го зашивам. Аз не съм ветеринарен лекар, но обичам животните и не можех да го оставя така. Нужни са му силни антибиотици за предпазване от инфекция — нравоучително каза лекарката и в същия миг пейджърът ѝ извъня. — Извинете. Не си тръгвайте.

Излезе от кабинета, а Виктория грабна Роджър и го занесе в караваната. Изкара превозното средство от паркинга точно когато полицията пристигна. Допреди няколко дни Виктория би извърнала поглед от страх, но сега самоуверено махна на ченгетата и бързо се отдалечи от болницата.

24.

РАЗРАБОТВАНЕ НА ПАСИЩЕТО

Някой удари по вратата на склада и когато отвори, Стив видя Кийт Съмърланд, който стоеше на прага с разкъравена глава. Томи се приближи до него.

— Какво е станало с тебе, бе?

— Тя ме удари — отговори Кийт, като се държеше за ухото. Беше решил да не казва истината.

— Казах ти да внимаваш с нея.

Томи излезе и огледа пустия паркинг и лимузината. От Дакота нямаше и следа. Знаеше, че ако е избягала, може да повика полицията.

— Да вървим — каза той, размахвайки пистолета.

Всички тръгнаха към лимузината. Томи гледаше гневно Кийт, от чието ухо още течеше кръв.

— Тъпанар! Какво правеше? Обарваше я, нали?

— Не, Томи, само се обърнах за миг и тя...

— Затваряй си устата. Изчезвай. Джо имаше право, когато те уволни. После ще се разправам с теб.

Биано се зачуди как е възможно Дакота да удари толкова силно Кийт. Та тя едва говореше. Сетне, докато вървеше към колата, той видя нещо да проблясва на светлината на уличната лампа. Вгледа се и видя какво е.

Обувка с висока платформа. Биано се усмихна. Браво, Вики, помисли той.

Томи го набути в лимузината до Стив и Дъфи и накара Джими и Уейд да седнат отпред. Потеглиха, оставяйки Кийт Съмърланд до портата. Още се държеше за главата.

Пътуваха, без да разговарят. Биано намести очилата с дебелите лупи на носа си и погледна Томи, чието изражение не показваше нищо.

— Какво зяпаш? — озъби се мафиотът.

— Ами... Не искам да бъде нетактичен, но... ами, хората на обекта, където отиваме... те не знаят, че там има петрол. Ще бъде добре, ако не разберат този факт.

— Тогава няма да им кажем — рече Томи.

— Уволниха ме. Ако се появя там с цяла група хора, те ще се усъмнят, че има нещо.

— Не искаш да видя залежите, така ли? — попита Томи.

— Не... Не става дума за това... Но ако ме видят да оглеждам мястото, ще станат подозрителни. Ще бъде по-добре, ако обиколим с колата.

— Още не съм решил какво ще правим, затова млъквай. Заболя ме главата.

Пристигнаха в Оук Крест малко след полунощ и обиколиха люцерновата нива на Карл Харпър. На лунната светлина видяха прясно боядисаните тръби и цистерни, на които с бели букви пишеше ФКГП. Томи запали лампата в лимузината и извади красивата лъскава брошура на компанията. Вторачи се в цветните снимки, после отново погледна през прозореца и видя същите тръби и цистерни.

— За какво са всички тези тръби? — обърна се той към Дъфи.

— Ами, попитай доктор Кларк. Той е геологът. Аз съм физик.

— Когато разработваш залежи — обясни Биано, — има опасност от взрив или от пробив на силна струя и Федералната комисия по регулиране на енергията не иска милиони литри да се изливат на земята поради екологични причини. Затова те карат предварително да инсталираш събирателна станция, за да контролираш потока от петрол или природен газ. Тази събирателна станция е съвкупността от тръби и цистерни като онези, които виждаш. Така, ако попаднеш на кладенец, механизмът вече е готов да изпомпва петрола и да го излива в цистерни, където да се съхранява и анализира.

Биано се усмихна на Томи, после махна очилата и ги избърса с вратовръзката си, както би направил всеки истински учен по време на академичен размисъл. Нагласи ги и взе брошурата.

— Нека да ти покажа залежите на картата — продължи той и отвори на чертежа на фермата. — Очертанията на кладенеца са тук. Той е хоризонтален, с наклон четирийсет и пет градуса. Използваме наклонена сонда и подземен резервоар с клапани.

Биано беше в стихията си и се движеше в свободна орбита около планетата си от глупости.

Томи беше объркан, но това нямаше значение, защото вярваше на всяка дума.

— Покажи ми кладенеца, в който сте пуснали сондата — каза той.

— Това е лудост — измърмори Дъфи.

— Престани, Сътън — рече Биано. — Господин Рина има парите, които са ни необходими. Щяхме да се опитаме да откраднем повече от Лас Вегас. Но там има засилена охрана и сигурно щяха да ни арестуват. Идеята да отидем в „Залива на сабите“ беше твоя, защото казиното е по-малко, а охраната — малобройна. Освен това борсата ще затвори „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ всеки момент. Това е най-добрият ни и последен шанс. Господин Рина може да ни помогне. Той ще даде парите, ще изкупим контролния пакет, ще изплатим дълговете на компанията и борсата, и банката ще се разкарат. Ще станем богати.

Дъфи изръмжа, но престана да се оплаква.

Биано показа на Уейд Съмърланд къде да завие. Стори му се странно, че Уейд не каза нито дума, когато оставиха брат му с разкъсано ухо.

— Кладенецът е ей там — каза Биано, когато слязоха от лимузината и тръгнаха надолу по пътя.

Биано разтвори храстите, които бяха отрязани и прикрепени към чували с пясък, за да скрият отвора на кладенеца. Под тях имаше дупка, затворена с метален капак с надпис ФКГП. От кладенеца излизаше малка тръба с диаметър осем сантиметра, прекосяваше нивата и се пресичаше с една от по-големите ръждивочервени тръби.

— Отвори го — заповяда Томи.

— Дълбочината е пет километра и половина — изхленчи Биано. — Няма да видиш нищо.

— Не те питам. Отвори!

— Донован, човекът явно обича да гледа дупки в земята — обърна се Биано към Стивън Бейтс, който дълбоко въздъхна, за да покаже възмущението си.

— Досаждам ли ти, дрисльо? Защото ако е така, мога да ти уредя няколко минути незабравим екшън — изсумтя Томи.

Биано бързо отстъпи назад, а Стив извади гаечен ключ от работния си колан и започна да отвинтва капака.

— Господин Рина — рече Биано, — аз съм геолог. Петнайсет години съм работил със сателитни снимки и с анализи на пясък. Издигнах се до ръководител на обект. Занимавам се със скални въглеводороди. Часове наред наблюдавам сложни органични молекули в лабораторията.

— Не искам да слушам шибаната ти биография — прекъсна го Томи.

— Но вие... непрекъснато ме заплашвате. Аз не съм смел човек. Не се правя на герой. Интересувам се от тези залежи предимно в геологичен аспект и ако изкарам малко пари, е, това ще бъде чудесно. Опитвам се да ви кажа, че гледам на вас като на истински спасител в случая, но вие продължавате да размахвате пистолет и да ме заплашвате, сякаш съм долен престъпник, който всеки момент ще се нахвърли върху вас. Аз не представлявам физическа заплаха и никога през живота си не съм се бил. Затова, моля ви, нека да престанем да се държим като деца.

Томи обичаше да му се подмазват и се усмихна на този концерт от раболепни молби. Не отговори, но след няколко минути прибра оръжието.

— Ето, отворих го — каза Стив и отмести тежката плоча.

Томи погледна надолу в циментираната дупка. Извади от джоба си четвърт цент и го пусна, очаквайки да издрънчи на дъното. Тъй като дупката беше само шест метра, Биано трябваше да се закашля силно в подходящия момент, за да предотврати и най-малката вероятност Томи да чуе издрънчаването на монетата.

— По-добре да се махаме оттук — предупреди Биано.

— Значи тук сте намерили петрола, а? — попита Томи, без да му обръща внимание.

— Да — отговори Стивън Бейтс. — Изпомпахме седемдесет хиляди литра, за да докажем наличието на залежите. Извадихме го през тази малка дупка.

— Е, и къде е петролът? — настоя Томи. — Казахте, че не можете да го оставите да се излива на земята... затова трябва да сте

направили нещо с него. Къде е?

— Ей там — отговори Биано и посочи голямата цистерна, на която гордо се открояваха белите инициали на компанията.

— Там има седемдесет хиляди литра? — попита Томи, присвивайки очи на лунната светлина.

— Точно така. Предполага се, че резервоарът е празен и никой не го проверява — каза Биано. — Трябваше да складираме някъде петрола.

— Да отидем да видим.

— Какво?

— Искам да видя петрола.

— Цистерната е запечатана. Не може да влезеш вътре.

— Глупости. Мога да вляза където си поискам. Да вървим.

— Резервоарът е херметично затворен. Не можеш да влезеш там.

Томи сграбчи Биано за яката на ризата и го дръпна към себе си.

— Не ме разбираш, докторе, и това наистина ме вбесява. Уж си умен, а на всеки мой шибан въпрос отговаряш с „какво“ или „не мога да го направя“. Това не са отговори. Като казвам, че искам да видя шибания петрол, ти ще речеш: „Добре, господин Рина. Последвайте ме“. Ясно ли е? Отговориш ли другояче, ще получиш удар по главата.

— Само ви казвам фактите. Не виждам защо настоявате на това насилствено представяне на вашата позиция.

— Защото не те харесвам.

— Д-добре — леко заеквайки отговори Биано. — Добре.

Томи най-сетне го пусна.

— А сега, ще видим ли петрола, или ще висим тук?

— Ще видим петрола — отговори Биано.

Групата тръгна към най-голямата цистерна. Луната осветяваше прясната боя, докато се изкачваха по малката стълба. Само Уейд остана при колата. Стигнаха догоре и пред очите им се ширна цялата нива. Километри ръждивочервени тръби кръстосваха полето, а тук-там бяха разпръснати цистерни. Гледката беше внушителна. На отсрещната страна на пътя се намираше изоставената сграда, която Биано бе намерил. Сега постройката беше боядисана в цветовете на компанията и на голяма табела отпред пишеше:

„ФЕНТРИС КАУНТИ ГАЗ И ПЕТРОЛ
РАЗРАБОТВАЕМ УЧАСТЪК 32“

Томи бе взел от колата кристална чаша и гарафа.

— Отвори шибаното нещо — каза той на Биано, като посочи огромния капак на цистерната, затегнат с двайсет ръждяса ли болта.

— Как? Няма да можем да махнем болтовете. Пък и непреработеният петрол вони ужасно.

— Отваряй — повтори Томи. — Искам да видя петрола.

— Мисля, че ще можем да разхлабим болтовете — каза Стив. — Ще използваме гаечния ключ от багажника на колата.

Изпратиха Джими Фрийз да го донесе. След няколко минути той се върна с гаечния ключ. Двамата със Стив се заловиха да отвинтват болтовете, но се редуваха всички, с изключение на Томи. Двайсет минути по-късно отвориха цистерната. Вече беше три и половина сутринта. Вдигнаха металния капак и го отместиха встрани. Томи се наведе и помириса въздуха.

— Нищо не надушвам.

— Трябва да слезеш долу — нервно каза Биано.

— Ако тук няма петрол, ти си мъртъв.

— Може да са го намерили и изпомпали — заеквайки рече Биано. — Не можеш да ме убиеш само защото кладенецът е празен.

— Само стой и гледай — обеща Томи.

— Стълбичката е вдясно от отвора — намеси се Стив, за да смени темата.

Томи погледна Джими Фрийз.

— Слез долу и ми донеси малко петрол.

— Защо аз?

— Защото аз казвам така. Искам да държа под око тези задници.

Джими взе гарафата и чашата и бавно сложи крак на стълбичката, сетне полека-лека изчезна в цистерната. Чуха го да кашля и да псува. След няколко минути се появи. Очите му сълзяха от изпаренията.

— Пълна е почти до половината — съобщи той.

— Резервоарът побира сто и четирийсет хиляди литра. Там долу има седемдесет хиляди — рече Стивън.

Джими вдигна кристалната гарафа, сложи я в краката на Томи и излезе от цистерната. Томи взе гарафата и я огледа на лунната светлина. Беше пълна до половината с непреработен петрол.

— Мамка му! — възкликна той, съзерцавайки черното злато.

— Нали ти казах? Кога ще ми повярваш? — попита Биано.

— Веднага щом го дам за анализ — отговори Томи.

Петролът в цистерната беше докаран от Санта Барбара. Стив го бе купил от една сондажна компания. Когато го изпратеше в лабораторията, Томи щеше да научи, че е висококачествен, с деветдесет процента чистота и без примеси. Разбира се, в цистерната нямаше седемдесет хиляди литра, а само двеста. Тъй като петролът е по-лек от водата, само трябваше да излеят двестата литра непреработен петрол във водните запаси на Карл Харпър. На повърхността на водата плаваха едва петнайсет сантиметра петрол.

Запушиха гарафата и слязоха на земята. Качиха се в лимузината и Биано погледна Томи. Явно нямаше да се наложи да го води в малкия офис на петролната компания и да го прекарва през онзи лабиринт. Скапаният мафиот бе налупал въдицата. Не откъсваше очи от гарафата. От време на време я взимаше, държеше я в ръцете си, оглеждаше петрола и се усмихваше.

— Добре, момчета, в играта съм.

— Каква част от това е наша? — попита Биано. — Още не сме обсъдили справедливото разпределение на акциите.

Томи го изглежда така, сякаш тази мисъл не бе минавала през главата му.

— Какво ще кажете за шейсет на четирийсет? — ухили се Томи.

— Разбира се, аз ще получа шейсетте, а вие ще се занимавате с техническите подробности и ще вземете четирийсет.

— Това е живо прецакване — каза Дъфи.

— Съвсем не. Ще получим четирийсет процента от милиарди долари — възрази Биано. — Хайде, доктор Сътън. Това е по-добро, отколкото можем да се надяваме, ако се бяхме опитали да откраднем от казината в Лас Вегас... Споразумяхме се — обърна се той към Томи и добави: — Но трябва да побързаш. Борсата може да замрази търговските сделки с компанията.

— Ще се върна тук с парите за по-малко от ден — рече Томи, галейки гарафата с петрола, сякаш беше вълшебен дух.

— Добре — съгласи се Биано.

Томи кимна на Уейд, който включи на скорост. Отправиха се към Фресно, където чакаше частният самолет. По пътя Биано се вторачи в Томи.

— Какво си ме зяпнал, бе? — изръмжа мафиотът.

— Знам всичко за теб и за малкия ти брат — рече Биано. — Вероятно ще трябва да искаш разрешение от него, за да вземеш парите.

— От никого не искам разрешение за нищо.

— Чух, че той е шефът. Той взимал решенията.

— Не си чул добре!

Дъфи си мислеше за Биано, който бе изиграл ролята си перфектно — изпълняваше с нежелание исканията на мишената, после се правеше, че е принуден да се съгласи. Когато накрая получи петрола, Томи беше убеден, защото собствените му въпроси и настоявания бяха довели до този резултат. Сега беше готов да предприеме сделката. Когато жертвата налапаше стръвта, измамниците винаги го пращаха да донесе още пари. Това се наричаше „командировка в страната“.

ШЕСТА ЧАСТ

КОМАНДИРОВКА В СТРАНАТА

„Как дяволът чете евангелието.“

25.

МНОГО ПО-БЛИЗО ОТ ПРЕДИ

Оставиха Томи на летището във Фресно. Той се качи в червено-белия „Чалънджър“. Биано, Дъфи, Уейд и Джими Фрийз гледаха как самолетът изрева на пистата и се извиси в бледото утринно небе.

Биано отново махна очилата и избърса дебелите лупи с вратовръзката си, после се усмихна на Джими.

— Каза, че за един ден ще донесе парите — доволно отбеляза той и намести очилата на носа си. — Много вълнуващо. Наистина.

Джими изръмжа и се обърна. Двамата с Уейд се качиха в лимузината и оставиха Дъфи и Биано. Биано мигновено скри глуповатата си усмивка и очилата с дебели лупи и рамки от черупка на костенурка, от които го болеше главата, и ги пусна в джоба си.

— Томи си падна по пасището за лосове, а? — ухили се Дъфи, гледайки самолета, докато се изгуби от погледа му.

— Да вървим. Трябва да видя какво става с Дакота и Роджър.

Двамата се обадиха да им докарат кола под наем. След двацет минути пристигна един жълт шевролет и те се отправиха към яхтата пред клуб „Мъд Флат“.

Виктория и Роджър спяха в караваната, която беше спряна в дъното на паркинга. Биано потропа на вратата. Виктория им отвори, а Роджър размаха опашка, макар че беше твърде слаб, за да се вдигне на крака.

Биано се приближи до териера, коленичи и нежно го погали по главата.

— Спасила си го. Страхувах се, че е мъртъв — каза той. — Къде е Дакота?

— В болницата в Ливингстън — отговори Виктория. — Пребита е до смърт. Наложил се да извадят далака ѝ.

Биано трепна.

— Можеш да го подържиш на ръце — продължи тя, посочвайки Роджър. — Приятно му е. Само внимавай за левия хълбок. Откъснати са няколко сантиметра.

Биано взе малкия териер и каза:

— Благодаря ти, приятелче. Направих грешка с Томи. Ако не го беше захапал за врата и не ми беше спечелил няколко секунди, щях да съм мъртъв.

— Може да отидем в Ливингстън и да видим как е Дакота — предложи Виктория.

— Да — съгласи се Биано. — Бих искал.

— Взех и адреса на един ветеринарен лекар. Казах му, че съм намерила Роджър в това състояние и той пожела да го види. Може да се отбием.

Заведоха кучето при ветеринаря, който го прегледа и каза, че за всеки случай трябва да го задържи дванайсет часа. Целунаха териера за довиждане и отидоха в болницата в Ливингстън. Виктория обясни на Биано, че ще остане в караваната, защото е избягала от ченгетата. Освен това не искаше да рискува главорезите на Томи да ги видят заедно. Той кимна и слезе. Двамата с Дъфи влязоха в болницата.

Виктория изведнъж се почувства уморена. Пък и нещо друго кръжеше около нея, пляскайки с черните криле на отчаянието.

Болничната стая беше пълна с метални стативи, окичени с шишета, от които се процеждаха разни течности. Дакота беше будна. Дълго гледа Биано и Дъфи, без да каже нищо. Лицето ѝ още беше насинено от побоя. Устната ѝ беше защита, но щеше да остане неприятен белег.

— Ще се справиш ли? — разтревожен попита Биано.

— Така казаха — тихо отговори тя, като се опитваше да не движи устни.

— Не трябваше да те пребива.

— Само хвани онези двама задника, Биано. Успееш ли, ще си заслужава.

Поговориха няколко минути, сетне Дъфи целуна Дакота и ѝ каза, че известно време няма да участва в измамата и ще остане в Ливингстън, за да се грижи за нея и за Роджър.

— Много си мил — усмихна се тя.

Разкошните ѝ черни коси се бяха разпилели на възглавницата.

— Сигурно ще се зарадваш да научиш, че „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ има пълно стоматологично и медицинско осигуряване — каза Биано и хвана ръката ѝ. — Ще се погрижим за всичко това.

Дакота се усмихна едва-едва, разкривайки счупените си зъби, после затвори очи.

— По-добре да тръгваме — каза Дъфи.

— Биано, трябва да ти кажа нещо — промълви тя.

Дъфи излезе в коридора.

— Онова, което стана на Бахамските острови — бавно каза тя, — побоят... беше отчасти по моя вина. Не се справих добре... но Томи не е наред. Не може да се владее. Откача. И когато изпадне в това състояние, губи контрол. Много е страшно. Не бях виждала такова нещо. Внимавай с него.

Биано вече знаеше. Бе видял изражението в очите на Томи, когато напъха пистолета в устата му.

— Ще внимавам — обеща той, наведе се и нежно я целуна. — Ти беше страхотна. Направи така, че Томи да се хване на въдицата. Той вече е в играта.

— Съжалявам за нас двамата, Биано. Мислех, че ще излезе нещо. Говоря сериозно. Но аз не мога да обичам. Само мога да свалям мъжете.

Тя се усмихна. Липсата на предните два зъба го сломи. Дакота беше толкова красива. Последствията от побоя никога нямаше да изчезнат напълно.

— Господ ме е надарил с хубост — продължи тя, — но е забравил нещо много важно. Нямам желание да свивам гнездо... да споделям с някого една мечта. Но искам да знаеш, че с теб наистина се опитах да го направя. Искан да бъдеш ти и когато нищо не излезе, реших, че няма да има друг.

Той я погледна и тя кимна.

— И още нещо, Биано... онази прокурорка, Вики... Бива си я. Тя ме спаси. Примами онзи изнасилвач, който ме пазеше, и го удари с нещо метално. Лекарите казаха, че един час по-късно щеше да е фатално. Ако не беше тя, щях да съм мъртва.

Биано не каза нищо.

— Ти се нуждаеш от някой като нея... пък и тя, изглежда, иска да създаде семейство.

— Сватосваш ли ме? — усмихна се той.

— Не се смей, приятелю. Любовните измами са моята специалност. Противоположностите се привличат. Ето защо ти и аз никога нямаше да бъдем щастливи. Непрекъснато щяхме да се вглеждаме един в друг и нямаше да харесваме онова, което виждаме. И двамата сме болни от една и съща болест. — Дакота затвори очи. — Трябва да спя. Чувствам се адски гадно. Бъди добър, миличък.

Биано стисна ръката ѝ и излезе.

Оставиха Дъфи на яхтата и тъй като беше гладен, Биано заведе Виктория на късен обяд. Намериха малко, но романтично ресторантче на брега на едно изкуствено езеро. Седнаха на маса на дървения пристан и си поръчаха яйца по бенедиктински, коктейли и шампанско. Биано се чувстваше странно — неловко, като ученик на първа среща. Дакота бе отворила очите му за нещо, което вече изпитваше. Допреди няколко дни той гледаше на Виктория Харт като на необходимо зло, човек, с когото се налагаше да се примири, за да получи информацията, нужна му за измамата. Но тя се бе превърнала в нещо по-важно. Той се удиви на енергията и организираността ѝ. В крайна сметка, това би трябвало да се предполага. Онова, за което не беше подготвен, бе смелостта ѝ.

Двамата пиеха шампанско и се гледаха. Слънцето започваше пътя си надолу по следобедното небе, озарявайки в искрящо златисто малкото изкуствено езеро.

— Благодаря ти, че ни помагаш — каза той.

— Не е необходимо да ми благодариш. Тук съм заради Карол... Също като теб.

— Дакота има много хубаво мнение за теб.

— А ти?

— Не съм сигурен. Все още се опитвам да измисля какъв искам да стана, когато порасна.

— Може би измамник?

— Това ще бъде последната ми шашма... ако, разбира се, оцелея. Мисля, че искам нещо повече за себе си.

Тя го погледна и кимна.

— Аз също.

Биано не беше сигурен дали Виктория говори за себе си или за него, но и в двата случая забележката ѝ беше обещаваща.

Заловиха се с храната и тя му разказа за родителите и за живота си в Кънектикът. Сподели, че никога не е изпитвала такава тръпка като през последните няколко дни. Биано я научил на неща, които никога не би разбрала по друг начин.

Той ѝ разказа за живота си по пътищата, призна за измъчващата го самота.

Виктория го слушаше и се опитваше да си представи детството му, но не можеше, защото то беше много различно от нейното. Но самотата му докосна струна в душата ѝ. Това потискаше и нея и я угнетяваше.

Излязоха от ресторанта в четири и докато караха към яхтклуба, Биано видя малък пристан за лодки под наем и неочаквано спря.

Избраха яхта с тапицирани канапета. На кърмата със сини букви пишеше: „ТЪРСАЧ НА СЪКРОВИЩЕ“.

Биано купи бутилка евтино вино от малкия пазар и двамата се качиха на борда, без да знаят къде отиват, нито какво точно става.

Той насочи яхтата надолу по притока на реката, а Виктория отвори виното и напълни две картонени чаши. Електрическият мотор тихо бръмчеше, а водата леко се плискаше от двете страни на яхтата.

По-късно, след като изпиха по-голямата част от виното, двамата се озоваха в обятията си.

— Наистина ли искаме да го направим? — попита тя.

— Аз искам... Но зависи от теб.

И тогава Виктория го целуна. Неизвестно защо целувката я накара да се отпусне. Биано не беше всичко, за което бе мечтала, но в момента бе по-важен за нея от всеки друг мъж в живота ѝ. Не беше сигурна дали може да обясни защо, но знаеше, че чувствата бяха надделели над организирания ѝ и предпазлив ум.

Лежаха прегърнати на дъното на малката яхта. Биано бавно започна да я разсъблича и после, само след миг колебание, тя протегна ръка към катарамата на колана му и я разкопча. След няколко минути бяха голи. Лъчите на късното следобедно слънце надзъртаха през сенника и играеха по телата им, затопляйки кожата и чувствата им.

Биано проникна в нея и Виктория изпита още един миг на пълна забрава. Сетне бавно и нежно двамата едновременно изпитаха оргазъм.

— Това може би е грешка — промълви той.

— Вероятно.

Лежах прегърнати, докато слънцето залезе.

26.

ГОЛЕМИЯТ БРАТ

Тримоторният „Чалънджър“ тихо бръмчеше. Томи седеше в богато обзаведената кабина на самолета на брат си и размишляваше. Никога не бе разсъждавал толкова дълго. Джо се занимаваше с тези неща. Томи беше ударната сила. Още когато бяха на десет и на дванайсет години, малкият му брат винаги измисляше най-добрите идеи и Томи го оставяше да съставя плановете. Но на моменти, особено по-късно, Томи ненавиждаше начина, по който Джо се отнасяше с него. В края на краищата Томи беше по-големият. Бе позволил на Джо да поеме ролята на водача и от години не се беше замислял над този факт. И двамата израснаха в престъпния свят на Коза Ностра — Джо до нивото на бос, а Томи — на негов доверен съветник. Имаха пари и власт. Но напоследък Джо се държеше грубо с Томи, сякаш не го смяташе за свой човек. Все едно Томи беше свръхбагаж, с който Джо бе натоварен. Джо забравяше за черната работа, която Томи бе свършил, за да помогне на брат си в пътя му до върха.

Томи погледна към седалката срещу него, където увита в хавлия стоеше гарафата. Беше се обадил на Боу Тейлър от Тексас. Тейлър беше чест посетител в клуб „Залива на сабите“ и залагаше големи суми. Двамата с Томи се сприятелиха. Размениха си дори няколко мадами. Но в момента по-важен беше фактът, че Боу Тейлър се занимаваше с петрол в Далас и бе натрупал милиони, след като намери залежи там. Томи му разказа малкото, което можа да си спомни за стратиграфската моноклинала и за кладенеца. Не му каза къде се намират залежите, нито името на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“. Не искаше да доверява никому тази тайна. Онова, което мигновено го смая, беше вълнението на Боу. Тейлър потвърди, че данните са точни и Федералната комисия по регулиране на енергията изисква над големите стратиграфски моноклинали да се построи събирателна станция, преди да се пусне сонда в кладенеца. Боу го засипа с въпроси за залежите, за участъка със сондите, за мострата и за седемдесетте

хиляди литра, които вече били изпомпани. Тони не спомена нищо друго, освен общите факти. Излъга, че кладенецът е на северния калифорнийски бряг. Попита го дали познава някой геолог и приятелят му каза едно име от Мидланд, Тексас.

Томи се обади на геолога и уреди анализа на мострата. Уговориха се да кацне в Мидланд и да му остави петрола. Томи беше убеден, че ще се окаже точно както му бе обяснил доктор Кларк. Щеше да покаже на брат си, че е способен на нещо повече, отколкото да убива и непрекъснато да се разхожда надървен. От сега нататък щеше да поеме ролята си на по-голям брат, да проверява, да планира. Смяташе да остави мострата в Мидланд, после да отлети за Насо и когато му съобщят резултата от анализа, да изтегли пет милиона долара от Търговска банка „Анонимно дружество за рефинансиране на парични операции“ и да купи контролния пакет от акции на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“. Реши да не казва на Джо. Дори онзи тъп учен доктор Кларк беше чувал, че Джо взема решенията. Е, това вече нямаше да е така. Ако сделката наистина се окажеше успешна и залежите бяха най-големите в Северна Америка, не Джо, а големия брат Томи щеше да направи нещо за семейството. Щеше каже на Джо, след като сключеше сделката и всички се къпеха в черно злато. И тогава малкият му брат щеше най-после да прояви уважението, което Томи заслужаваше.

Приземиха се в Мидланд. Геологът ги чакаше. Томи бе изстъргал етикета на цилиндъра с мострата, за да не разбере откъде е взет петролът. Томи играеше хитро. Точно така би постъпил Джо, помисли той.

Даде мострата на геолога, който беше облечен досущ като доктор Кларк. Вратовръзката се вееше на рамото му, а роговите му очила просветваха на слънчевата светлина. Имаше дори същата писалка. *Странно племе са тия учени.*

— Би трябвало да са готови след няколко часа — каза геологът. — Имате ли номера ми?

Томи кимна, показва лист хартия и му даде хиляда долара в брой, както се бяха споразумели.

След няколко минути „Чалънджър“ отново се понесе във въздуха. Томи се вторачи в зеленикавосините води на Мексиканския залив. Пилотите казаха, че след три часа ще пристигнат в Насо и той се

облегна назад. Обзе го непознато чувство за енергичност и целеустременост. Беше нещо много повече от самоходен надървен пенис. Бизнесмен, който имаше план. Томи още веднъж обмисли подробностите, търсейки пропуски. Щеше да пристигне в Насо в пет часа следобед, точно преди търговската банка да затвори. Щеше да накара управителя Тони Вака да отвори сейфа, съдържащ парите, които още не бяха изпрани. Томи знаеше, че тази сума не фигурира никъде. Колкото до американските данъчни власти, тези пари дори не съществуваха. Щеше да вземе малко повече от необходимото, за всеки случай. Пет милиона в брой. Пресметна, че ще ги побере в два куфара. Щеше да предупреди Тони Вака, че ако каже нещо на Джо, ще смаже главата му с чук. Внимателно планира всичко в малкия си маймунски мозък. Обмисли всеки детайл, съсредоточавайки се върху бизнеса, както би направил един по-голям брат. От време на време се сецаше за Дакота. Само два пъти си спомни гладката ѝ като коприна кожа и щръкнали зърна. И едва тогава сложи ръка между краката си, потърка възбуждения си пенис и си пожела да му предостави възможност за още едно посещение.

Горе-долу по същото време, когато Томи се приземяваше в Насо, Виктория Харт се качи на самолета от Чикаго за Атлантик Сити, където беше Джо Рина. Биано я целуна за довиждане на летището във Фресно и я предупреди да не преиграва. Разказа ѝ за онзи ужасен миг на яхтата на Дъфи, когато Томи бе загубил контрол и едва не го застреля.

— Не се притеснявай — успокой го тя. — Прекарах почти шест месеца с Джо Рина, подготвяйки се за процеса. Знам как разсъждава онова лайно. Той не е като Томи. Не губи контрол. За него това е признак на слабост.

Двамата дълго стояха в коридора на чакалнята и се държаха за ръце. Виктория носеше проявените снимки на Томи с Биано и Дъфи. Биано я целуна отново. Той долавяше уханието ѝ, а тя — ударите на сърцето му. Притискаха се един до друг, сякаш се страхуваха да се разделят, докато накрая стюардесата потупа Виктория по рамото и предупреди, че самолетът излита.

Виктория намери мястото си, седна, сложи куфарчето под седалката и отвори плика, който ѝ бяха дали от фотоателието. Скъса снимката на братята Съмърланд. После се вторачи в останалите шест фотографии на Биано, Дъфи и Томи. Тримата вървяха към лимузината, а на едната Томи се бе усмихнал, а Биано беше сложил ръка на рамото му. В онзи миг Биано бе позирал, като се обърна към фотоапарата и се усмихна. Виктория избра четирите снимки, които ѝ харесаха най-много и унищожи другите. На преден план се виждаше неясното, но четливо заглавие на първата страница на „Фресно Хералд“ — „Конгресът отрязва бюджета на отбраната“. Това щеше да е достатъчно, за да удостовери датата.

Самолетът излетя и тя облегна глава назад. Утре щеше да използва коза. Това щеше да е началото на края на братята Рина. Най-сетне щеше да се изправи пред дребния мафиот с къдрави коси, убил приятелите ѝ Карол Сесник, Тони Короло и Боби Манинг. Виктория изгаряше от нетърпение да отмъсти. После се замисли за Биано и за всичко, случило се през последните десет дни. Беше твърде много. Чувствата ѝ бяха противоречиви. Възприятията ѝ се опитваха да се придържат към променящите се емоции. Още усещаше лъчите на следобедното слънце върху кожата си.

Биано излезе от летището на Фресно и тръгна към паркинга. Качи се в караваната и погледна Роджър, който се бе свил на канапетото. С белите си превръзки приличаше на копринена буба. Териерът се вторачи в Биано с умните си очи.

— Никога не съм изпитвал подобно нещо — каза Биано на малкото куче, което размаха опашка в очакване на нещо повече. — Не ме гледай така. Едва се грижа за нас двамата. Как ще се грижа и за нея? Дали изобщо ще иска да го направя?

После седна зад волана и докато още мислеше по въпроса, включи на скорост и потегли към Сан Франциско.

27.

ПОРАЗЯВАНЕ НА МИШЕНАТА

Тя влезе в Ханкок Билдинг, Атлантик Сити. Преди четири години семейство Рина бяха построили сградата с пари от организираната престъпност. В прокуратурата постройката беше известна като Макаронаджийския палат, защото шефовете на всеки мошенически синдикат имаха кабинети там. Виктория се качи на асансьора до двайсет и третия етаж.

Очакваше, че охраната ще я спре, но в приемната имаше само камери за наблюдение. Зад бюрото във фоайето не седеше никой и тя зачака, стиснала кафявата папка под мишница, без да знае какво да направи. После от вътрешния кабинет излезе един куриер. Наближаваше обяд и Виктория се запита дали Джо Рина е още в кабинета си. Тя тръгна по коридора, където няколко секретарки печатаха, нещо. Не я погледнаха и Виктория стигна до дъното на коридора, откъдето видя великолепни старинни врати, които сигурно пазеха кабинета на Джо Рина. Отвори, без да потропа, и влезе.

Стаята беше великолепна. Имаше големи прозорци, гледащи към Бродуок на юг и към Атлантическия океан на изток. Виктория бързо огледа кабинета. Западната стена беше отрупана със задължителните снимки — Джо Рина с известни личности, кинозвезди и дори двама президенти, хилещи се глуповато в присъствието на мафиотския бос. Предметите на изкуството бяха безценни. Някои бяха поставени в стъклени витрини. Виктория разгледа индианските съкровища, датиращи от тринайсети век и трофеите от голф, остави снимките на бюрото, седна на един стол с висока облегалка и зачака.

Двайсет минути по-късно той влезе забързан в кабинета, навивайки ръкавите на ризата си. Изглежда закъсняваше. Приблужи се до бюрото, видя снимките и ги взе.

— Направени са вчера от екипа за електронно наблюдение на ФБР във Фресно, Калифорния — каза тя.

Джо се обърна рязко. Виктория се изправи.

— Какво правиш тук? — попита той.

Гласът му беше изненадващо спокоен, като се имаше предвид обезпокоителното присъствие в кабинета му.

— Дойдох да видя дали ще мога да разруша нещо — отговори тя, приближи се до масата със съкровищата на ацтеките и взе една малка статуя.

Джо отиде до ценния предмет, но не го грабна от ръцете ѝ.

— Не се притеснявай. Онова, което искам да разруша, е по-ценно от това — каза Виктория и внимателно я остави.

— Попитах как влезе тук.

— Нямах никой и просто влязох. Трябва да си вземеш още главорези.

— Ще помисля по този въпрос.

Джо още държеше снимката, на която Биано се усмихваше, прегърнал Томи.

— Какво е това? — попита той, посочвайки фотографията.

Очите му бяха подпухнали. Виктория предположи, че той познава Биано като мошеника на карти Франк Лемей. Знаеше, че Джо е обезпокоен да види Томи с човека, когото бе пребил със стик за голф. Но в същото време му беше ясно, че не могат да го съдят два пъти за едно и също престъпление. Виктория предприе следващия си ход.

— Или ще ме освободят от областната прокуратура, или сама ще напусна... Още спорим как да решим въпроса.

— Добри новини от неочаквано място — ухили се той.

— А ето и лошите новини от същото място — усмихна се тя. — Тази сутрин се отбих да си прибера нещата и получих тези снимки от екипа на ФБР, който следи Томи...

— Следят Томи? Нямах представа, че мислят да го обвинят в нещо. Той не е издирван за нищо.

— Може би им е писнало да пребива всяка проститутка, с която спи, и да продава наркотици пред училищата. Не знам, но федералните агенти са изпратили по дирите му екип от трима човека. Те са направили тези снимки. Освен това ми казаха, че Томи финансира онзи мошеник на карти на снимката там. Крадял от теб от години. Онези от ФБР мислят, че това е странно. И тъй като напускам прокуратурата и от първа ръка знам, че е трудно да бъдеш осъден, хрумна ми да дойда тук, да ти съобщя този факт и да те оставя сам да се оправяш с брат си. Може би ще бъде по-забавно да наблюдавам отстрани.

Джо се усмихна.

— Томи краде пари от мен? Това ли е идеята? Той ми казва, че ти си крадлата. Измъкнала си с хитрост сто хиляди долара от бижутерския ни магазин тук, в Атлантик Сити.

— Помисли, Джо. Има ли някаква логика в това? Звучи точно като някоя тъпотия, която брат ти би съчинил, докато краде от теб.

— Но защо му е да го прави? Половината от всичко, което притежавам, е негово.

— Защо ли? Кой знае? Защо Каин е убил Авел? Защо мъжките вълци изяждат малките си? За някои неща няма отговор, Джоузеф.

— Разбирам. И тази снимка би трябвало да ме разстрои по някакъв специален начин?

— Точно така. Защото освен че преди шест месеца онзи тип те е излъгал на карти, преди два дни онези двамата с брат ти са направили удар за един милион долара в казиното ти „Залива на сабите“.

— Откъде знаеш?

— Федералните агенти са били там и са правили снимки. Те са навсякъде, където ходи онзи психопат брат ти — усмихна се Виктория. — Сигурна съм, че в казиното ти има снимки на всички големи играчи, особено на мошениците. Накарай управителя да ти ги изпрати по факса. Това са същите двама измамници. Виждаш как Томи се забавлява с тях на снимката.

Вратата се отвори и двама мъже влязоха в кабинета. Единият беше висок счетоводител на име Брус Станг, а другият Виктория не познаваше.

— Хей, Джоузеф — рече Брус. — Трябва да вървим. Ще пазят масата само дващсет минути.

— Остави ни насаме за минутка, Брус — тихо каза Джо.

Брус видя Виктория и колебливо попита:

— Да повикам ли Джери? Не бива да говориш с нея без адвокат.

— Излезте за малко — по-настойтелно повтори Джо и те напуснаха кабинета. — Значи тези са двамата, които направиха удара в клуб „Залива на сабите“? Това ли е историята?

— Това е факт, Джо. Снимката е правена онзи ден. Прочети заглавието на вестника. Според информацията, която получаваме, брат ти те мрази в червата, защото го командваш.

— Тогава тази снимка, за която може би има множество други обяснения, и твоята дума би трябвало да ме обработят?

— Да, това е идеята. — Тя стана и се приближи до вратата, после се обърна. — А, да, има и още нещо. Не би трябвало да го знам, но имам приятели в Министерството на правосъдието и тъй като проявявам повече от мимолетен интерес към теб и семейството ти, научих някои подробности... Според информацията на ФБР снощи брат ти е бил в Насо. Изтеглил е четири-пет милиона от банката на Анонимното дружество за рефинансиране на парични операции. Взел ги е от неизпраните пари, които държиш там. Можеш да провериш банката. Пълна е с подслушвателни устройства.

— И какви са по-точно тези неизпрани пари?

— Обади се на онова влечуго, управителя на перачницата. Попитай го дали вчера брат ти не е отмъкнал пет милиона долара.

Виктория се обърна и излезе. Мина покрай Брус Станг и другия мъж и се качи в асансьора. Сърцето ѝ туптеше лудешки. Знаеше, че бе пуснала стръвта надълбоко.

Преди тя да стигне до фоайето, Джо Рина се обади на Тони Вака, управителя на Анонимното дружество в Насо.

— Чух, че брат ми е бил там.

— Как... Кой ти каза?

— Няма да повтарям — бавно и спокойно каза Джо на президента на банката, на когото плащаше четвърт милион годишно. — Искам да знам бил ли е брат ми там? Да или не?

— Да, Джо, той беше тук.

— Взимал ли е пари от неизпраните?

— Ами, Джо, знаеш, че съм ти предан... нали?

— Тони, питам те още веднъж и за последен път! Томи взе ли пари от неизпраните?

— Да.

— Колко?

— Пет милиона долара.

— И защо ти се стори уместно да му ги дадеш?

— Ами, Джо... нали го знаеш какъв е...

— Да, знам го, но се чудя защо си му ги дал. Изрично съм ти наредил парите да не излизат оттам, преди да са изпрани, при това само с мое разрешение. Защо му ги даде?

— Той ме заплаши, Джо. Каза, че ще смаже главата ми с чук. Щял съм да умирам три часа. Чувал съм разни истории за него и се уплаших.

— Разбирам. И затова ли му даде парите?

— Той каза, че те са и негови.

— Тогава си му дал *нашите* пари, но не си попитал мен. Дори не ми се обади.

— Той ме заплаши, че ще ме убие, ако ти кажа, Джо. Какво трябваше да направя? Знаеш какъв може да бъде Томи.

— Уволнен си. Предай задълженията си на Карло и се махай оттам. Видя ли те още веднъж, ще трябва да търсиш медицинска помощ. Сбогом.

И Джо затвори. В същия миг Брус Станг донесе снимките, които Арнолд Бузини току-що бе изпратил по факса от клуб „Залива на сабите“.

Джо ги сравни със снимките, които му бе оставила Виктория. Мъжете бяха същите. Заглавието на вестника гласеше, че Конгреса е орязал бюджета на отбраната. Това бе станало преди един-два дни. Снимките бяха правени наскоро. Той погледна Брус Станг и тихо попита:

— Какво прави Томи, по дяволите? По всичко личи, че се мотае с онзи тип, когото пребих и който открадна един милион от нашето казино в „Залива на сабите“. После Томи е принудил Тони Вака да му даде пет милиона от моите пари и да не ми казва. Какво става?

Язвителният въпрос изпълни стаята като остра миризма на смърт.

Брус сви рамене.

— Нали знаеш какъв е Томи.

— Всички ми казват, че го знам какъв е. Но може би изобщо не го познавам.

28. ЗАСЕЧКАТА

Двамата федерални агенти в сивата служебна кола видяха Виктория да излиза от Макаронаджийския палат в Атлантик Сити. Командирът се казваше Стан Келерман. Оставаха му пет месеца до пенсиониране. Беше видял много неща, но най-много мразеше, когато „някой от нашите“ се окажеше „гнила ябълка“. Той видя през бинокъла как Виктория спря такси.

До Стан седеше Шийла Уорд. Тази година беше първата ѝ във ФБР. Двамата нямаха нищо общо помежду си, като се започнеше от мнението им за работата и се стигнеше до музиката, която слушаха. Шийла се надяваше да научи нещо от Станли, но той беше окаян негодник, който само издаваше заповеди.

— Свържи се с Грег — излая той. — Провери дали я е засякъл.

Тя взе микрофона.

— Тук е Червено куче. До Мързеливеца. Засече ли жената?

— Потвърдено.

Екипът на ФБР за електронно наблюдение беше проникнал във видеоохраната на Джо Рина и използваше собствената му система, за да го следи. В мазето имаха човек, който наблюдаваше три пиратски монитора. Томи и Джо Рина бяха главните мишени заради провалилия се съдебен процес. ФБР се стресна, когато Виктория Харт, прокурорката, която оплеска делото, влезе в Макаронаджийския палат и се показа на мониторите, свързани с камерите в коридора пред кабинета на Джо Рина. За съжаление нямаше начин да видят какво става вътре, защото Джо никога не би позволил да инсталират камери в кабинета му, но я видяха да влиза при него с папка под мишница. След десет минути Виктория излезе без папката — много странна и обезпокоителна случка.

Стан протегна ръка и грабна микрофона от Шийла, която стисна зъби от яд, но не каза нищо.

— Какво мислиш, Грег?

— Знам ли. Казваш, че прокурорката, която се опитваше да осъди онова лайно, го е посетила и му е оставила някаква папка. Мисля, че тук има нещо гнило.

— И аз. Ще я проследя. Да видим какво ще стане.

Стан и Шийла проследиха Виктория до летището на Атлантик Сити и я видяха да си купува билет. Когато се отдалечи, те хукнаха към гишетото, изблъскаха ядосаните клиенти, показаха значките си и научиха, че Виктория ще пътува със следващия полет за Сан Франциско. Самолетът щеше да излети след час.

Стан Келерман се обади в кабинета на Гил Грей, откъдето му казаха, че областният прокурор е в командировка. Свързаха се с хотелската стая на Гил и намериха безличния областен прокурор точно когато се бе върнал от голф. Обясниха му какво става и той се умълча. Умът му преценяваше евентуалните възможности.

— Какво искате да направим? — попита Стан. — Не мога да напусна Атлантик Сити без специално разрешение за преместване, но можем да кажем на колегите да чакат в Сан Франциско. Знам номера на полета ѝ. Ще изпратим нейна снимка на агентите там.

— Чакайте малко — каза Гил, притисна слушалката до гърдите си и се опита да анализира ситуацията.

Трудно му беше да повярва, че Виктория Харт се е поддала на корупция, но инак не би отишла в телевизията и не би го обвинила в несправяне с работата. Може би онази заплаха към Джо Рина не беше толкова глупава, колкото първоначално помисли. Ако току-що си загубил най-важния си свидетел, какъв по-добър начин да прикриеш следите си от този да атакуваш Рина? Виктория все още се водеше на работа в канцеларията на Гил. Това можеше да се окаже смущаващо от политическа гледна точка. Грийн най-сетне бе успял да се включи в краткия списък на кандидати за заместник-губернатор. Един скандал в прокуратурата щеше да бъде пагубен, освен ако не съумееше да направи така, сякаш той е режисирал разследването, за да изкорени корупцията. После щеше да се възползва от това. Вече се чуваше как на пресконференцията казва: „Не става дума за политика, а за неподкупно правителство“. Можеше да има страхотен телевизионен отзвук, ако контролираше нещата.

Той отново долепи слушалката до ухото си и се прокашля.

— Добре. Проследете я в Калифорния и ме дръжте в течение. Ако направи нещо незаконно, арестувайте я и незабавно ме информирайте. И благодаря за обаждането.

— Няма защо.

Виктория се качи на самолета. Стан се преоблече като стюард и отиде да види дали тя не е с някой от старите им познайници. Прокурорката беше сама. До нея не седеше никой. Келерман прегледа списъка на пътниците и се върна.

— Имаме ли някой познат на борда? — попита Шийла.

Той дори не я погледна. Само изсумтя, а тя отново стисна зъби. Този тип наистина я вбесяваше.

Биано посрещна Виктория на летището в Сан Франциско. Друг екип от агенти на ФБР ги видя как се целунаха, хванаха се за ръце и излязоха от залата. Двамата цивилни агенти ги последваха на дискретно разстояние.

Старшият се казваше Грейди Хънт — нисък и набит тип с плоско лице. Прякорът му беше Окото на чука и му подхождаше. До него вървеше Дени Денистън — висок, русокос и обикновено облечен в костюми в светли тонове и ризи в пастелни цветове. Говореше спокойно, но имаше избухлив нрав, който му бе спечелил прозвището Изненадата.

— Знаеш ли кой е мъжът? — попита Грейди.

— Струва ми се познат. Мисля, че съм го виждал някъде.

Двамата се качиха в колата и зачакаха. След няколко минути мишените потеглиха с жълт форд. Грейди включи на скорост и пое след тях.

— Виждал съм този тип някъде. Може би на снимка на стената в главното управление — размишляваше Денистън.

В същия миг Грейди щракна с пръсти.

— Не е на стената, а в списъка. Казва се... Нещо с „Б“...

— Биано Бейтс. Той е в списъка на десетте най-търсени престъпници — досети се Денистън. Той работеше сума ти години във ФБР, но още не му се бе случвало да види някой от този списък. — По дяволите! Какво ще правим сега?

— Да се обадим в управлението.

Обадиха се в Ню Джърси и разговаряха със Стан Келерман, който ги свърза с Гил Грийн.

— Оказва се, че Вики Лисицата не е чак толкова хитра, а? — подхвърли Стан.

— Тя общува с известен престъпник. Извършила е куп нарушения. Тази работа може да се окаже голяма. Идвам при вас — каза Гил, който вече изчисляваше на ум политическите дивиденди.

— Какво да кажа на екипа в Сан Франциско? — попита Стан.

— Там се мъти нещо голямо. Искам да разбера всичко, преди да пристъпя към действие. Изчакайте, докато Виктория остане сама и я задръжте. Заведете я в сградата на ФБР. Следете Бейтс, но не го арестувайте. Взимам първия самолет.

Грейди Хънт и Дени Денистън проследиха Виктория и Биано до един малък, но чист двуетажен мотел до яхтклуба „Голдън Гейт“. След пет минути мотелът беше обсаден от пет екипа. Всички бяха готови за действие.

В три и трийсет Биано се качи в жълтия форд. Отпрати се към Маркет стрийт. Два екипа тръгнаха след него, а останалите влязоха в мотела.

Виктория беше в стая 22. Те избиха вратата без предупреждение.

— Стой! Не мърдай! ФБР — изкрещя Грейди Хънт и насочи деветмилиметровия пистолет „Берета“ към вътрешната стена. — Лягай на пода! Веднага!

Виктория разопаковаше багажа си и ги погледна стресната.

— Какво правите? — заеквайки попита тя.

— По лице! Веднага!

Тя коленичи и преди да легне на пода, Грейди се нахвърли върху нея и бързо ѝ сложи белезници. Измъкнаха я от стаята и я наблъскаха на задната седалка на служебната кола.

Акцията продължи по-малко от две минути.

Сградата на ФБР на Флауър стрийт в центъра на града приличаше на всички останали в страната. Мебелите бяха стари, стаите — претъпкани, прозорците — оплюти от мухи, а стените — тухлени. Навсякъде бяха разхвърляни пластмасови чаши от кафе и фасове.

Затвориха я в стая с еднопосочно огледало. Стоя там един час сама, като се чудеше какво да направи. Явно се беше натъкнала на екип за наблюдение, но не ѝ беше ясно с каква информация разполагат. Надяваше се да измисли нещо и да я пуснат. Бе работила като прокурор пет години и знаеше, че има две основни причини ченгетата да държат някой заподозрян по този начин. Оставени сами, арестантите с гузна съвест често се отпускаха и дори заспиваха, защото щом ги заловяха, те се приготвяха за най-лошото и се примиряваха. Невинните обаче бяха неспокойни, крачеха из килиите и изпадаха в паника, защото знаеха, че не са направили нищо. Виктория беше убедена, че я наблюдават, затова извика:

— Процедурата ми е ясна, момчета. Самата аз съм прилагала този номер стотици пъти. Нямам намерение да заспивам, така че хайде да продължим.

Когато никой не се появи, тя обмисли втората причина, поради която биха държали някого сам. Правеха го, когато обикновено чакаха идването на главния разпитвач.

Гил Грей пристигна в 5:35. Поиска полиграф и им каза да доведат Виктория.

Беше облечен в консервативен сив костюм, тъмносива вратовръзка и подходяща кърпа в джобчето. Безличните му черти бяха аранжирани в невъзмутимо изражение.

— Виктория, бих желал да кажа, че се радвам да те видя — сухо каза той.

— Кажу го, Гил. Неискреността явно винаги ти помага.

— Стигнахме до същността само с две реплики — усмихна се той. — Не мога да ти опиша колко съм щастлив, че те виждам в такова неприятно положение. Никога няма да ти простя за онова телевизионно интервю.

— Бих искала да знам защо съм арестувана.

— По хронологичен или по азбучен ред да изброя провиненията ти?

— Нека просто да са смислени.

И той ѝ разказа, че ФБР наблюдава Макаронаджийския палат и са я видели да се среща с Джо Рина и да му оставя някаква папка, после за общуването ѝ с Биано Бейтс, известен престъпник. Предупреди я, че ако знае нещо, това я прави съучастник във всичките

му престъпления. Виктория го гледаше, като усилено се опитваше лицето ѝ да не я издаде.

— Дотук не виждам никакво престъпление — каза тя. — Джо Рина не е издирван за нищо. Мога да се срещам с него, без да ме заплашва обвинение. А що се отнася до господин... как му беше името?

— Бейтс.

— Ами, той ми каза, че е Къртис Фишър. Преди пет дни се запознахме в един бар. Струва ми се приятен. Твърдиш, че е престъпник, така ли? Не мога да си го представя.

Изражението на Гил Грей беше абсолютно непроницаемо. Нищо не можеше да се разгадае. Тънките устни и редките му коси се бяха слели на бледото безизразно лице.

— Виктория, положението ти е много неприятно. Позволи ми да изброя няколко вероятни сценария.

— Моля.

— Мисля, че историята е следната... Ти искаше да напъхаш Джо Рина в затвора. Може да е заплашил теб или семейството ти или просто да ти е предложил адски много пари. Сключила си сделка с него и си му издала местонахождението на свидетелката си. Карол и две смели ченгета са убити. Делото е прекратено и ти отиваш в Сан Франциско, за да харчиш парите и да се забавляваш с един федерален престъпник.

— Тук има много предположения, Гил. Вероятно ще искаш да ги подсилиш с доказателства, преди да ме обвиниш в нещо. Имаш ли документи за всичко това?

— Заснели са те на видеото, когато вчера си оставила папката на Джо Рина. — Той се усмихна мрачно. Усмивката му беше напрегната и противна. — Какво имаше в нея?

— Семейни снимки — уклончиво отговори тя.

— Биано Бейтс е измамник, който фигурира в списъка на десетте най-търсени престъпници от ФБР. По време на петгодишната ти служба в прокуратурата този списък ти е бил изпращан всеки месец. Бейтс е в него от двайсет и шест месеца. Снимката му е закачена на стената.

— Не обръщах голямо внимание на онези списъци, Гил. Бях твърде заета да ти върша работата.

— Бейтс е тук, в Сан Франциско. Следят го непрекъснато. Щракна ли с пръсти, свършено е с него. Можех да го арестувам заедно с теб, но тъй като сме работили съвместно, помислих, че дължа тази среща първо на теб. Щом настояваш да играем твърдо, веднага ще го пипнат.

Той я наблюдаваше внимателно и видя как тя леко трепна, като чу това. Явно Гил беше на прав път.

— Не ми дължиш среща. Просто се опитваш да ме накиснеш.

— Не е необходимо да те накисвам, Вики. Ти си в ръцете ми. Биано Бейтс също. Не е нужно да търся доказателства, за да предявя обвинения към него. Имам дълъг списък с престъпленията му.

— Добре, какво искаш тогава?

— Не съм добър адвокат. Убеден съм, го знаеш.

Тя се въздържа от коментар.

— Но много добре познавам човешката душа и знам правилата на играта. Ето защо се питам: „Защо става така? Защо Виктория прави такива глупашки номера?“. И знаеш ли какъв е отговорът? Тук се мъти нещо друго. Има част от ребуса, която не виждам. Ти си твърде умна за сценариите, които току-що изброих. Ако ми се довериш, може да ти помогна. Вероятно ще сключим сделка и ще намалим обвиненията срещу теб и Бейтс.

Виктория се вторачи в него.

— Каква сделка?

— Признай всичко и сетне ще измислим нещо.

— Задържай, като пускаш, а? — усмихна се тя. — Не и с теб, Гил. Това става само когато играта се дирижира от измамници.

— Не разбирам за какво говориш.

— Сигурна съм, че не разбираш — каза тя, после се умълча. — Не мисля, че ще можем да се споразумеем, Гил. Обвини ме в каквото искаш, сетне ще видим какво ще стане.

Той дълго седя на стола, съзерцавайки ръба на панталона си, сякаш там се криеше отговорът.

— Това не е съвсем неочаквано, но жалко все пак. — Обърна се и натисна звънеца до вратата. След минута в стаята влезе Грейди Хънт, облечен в кевларен екип. — Арестувайте Бейтс. Използвай СРС. Ако се опита да избяга, не му четете правата и го обезвредете.

— С удоволствие — рече Грейди и излезе.

— Нима ще го убиеш хладнокръвно? — попита Виктория.

— Знаеш какви са онези от СРС — тихо отговори Гил.

Тя знаеше всичко за Специалните разузнавателни сили. Те бяха прословути. Раздаваха правосъдие на улицата. Намираха набелязания престъпник и вместо да го арестуват, го следяха и изчакваха да извърши някакво престъпление, после хладнокръвно го застрелваха. Това бяха узаконени екзекуции. Ако Биано се опиташе да избяга, както сигурно щеше да направи, СРС щяха да го убият, без да задават въпроси.

Виктория се опита да продължи с блъфа си, но непрекъснато си представяше как Биано лежи в локва кръв и умира самотен. Гил я наблюдаваше през цялото време и педантично махаше невидими прашинки от сивия си костюм. Времето минаваше. Накрая Виктория не издържа.

— Добре. Отмени заповедта. Ще сключим сделка.

Той протегна ръка и натисна звънеца. Друго униформено ченге подаде глава през вратата.

— Кажете на агент Хънт, че заповедта се отменя. Нещата може да се развият в различна насока.

Виктория постигна възможно най-доброто споразумение. Сделката включваше обещанието на Гил тя да бъде адвокат на Биано, след като го арестуват. Гил настоя да провери показанията ѝ с детектора на лъжата. Заведоха я в другата стая и я свързаха с полиграфа.

През следващия час тя му разказа цялата история и му обясни етапите на измамата. Гил Грей и двама агенти от ФБР слушаха внимателно, а детекторът проверяваше достоверността на разказа ѝ. Накрая се почувства уморена и омърсена. Догади ѝ се. Беше издала всичко с единственото извинение, че не можеше да се примири с мисълта да убият Биано.

— Това ми харесва — отбеляза Гил.

— Моля?

— Харесва ми. Ако номерът мине, Томи ще ни предаде Джо. А пипнем ли Джо, ще спечеля аз.

Двамата агенти не разбраха. Само Виктория знаеше, че Гил има предвид шанса си да стане заместник-губернатор на Ню Джърси.

— Ще продължим с играта, така ли?

— Да. Само че сега сме партньори. Ти ще ни държиш в течение. Щом играта свърши, ще пипнем всички.

Тя го погледна, без да знае какво да направи. Накрая възмутена поклати глава.

— Ти не преставах да ме учудваш, Гил. Падаш все по-ниско и по-ниско.

— Поне не спя с престъпници — сряза я той.

Сетне ѝ даде вибриращ пейджър, свързан със сателит и ѝ каза да се обажда на всеки дванайсет часа, инак ще я търсят през същия интервал. Предупреди я, че ако не им сътрудничи, ще арестуват всички и сделката ще бъде анулирана.

Сетне я откара до мотела с правителствената кола. Когато стигнаха на една пряка оттам, той я пусна да слезе. Но преди Виктория да тръгне, Гил я спря.

— И, естествено, нали разбираш, че както и да свърши цялата история, ще се погрижа да отнемат адвокатските ти права.

— Ще се видим на делото — отговори тя и изчезна в мрака.

29.

РОДНИНИТЕ

Биано бе оставил Виктория в три и половина следобед. Отиде с жълтия форд да вземе Джон и двамата се отправиха към странноприемница „Червения глиган“, която се намираше на две преки от Маркет стрийт, надолу до пристанището. Биано ги чу, още преди да спрат на асфалтирания паркинг. Странноприемницата беше двуетажна бяла постройка в испански стил, със сводове и покрив от червени керемиди. Отпред бяха паркирани десет камиона с широки гуми, всичките с регистрационни номера от Арканзас. Неизвестно защо на всяка антена имаше червено перо. Камионите бяха безупречно чисти и хромираните им повърхности блестяха. От отворената врата на стая 15 се лееха смях и подвиквания.

— По дяволите — каза Биано. — Ще ги арестуват за нарушаване на обществения ред, преди да сме ги включили в играта.

— Вчера идвах два пъти и разговарях с управителя. Дадох му още петстотин долара, за да не вика ченгетата — отговори Джон.

— Кой е сега водачът на тези планинци?

Двамата слязоха от колата и тръгнаха към стаята, пред която на скърцащ метален стол се люлееше огромен сто и петдесет килограмов албинос, облечен в работен комбинезон.

— Трудно е да се каже. Никой Бейтс от Хог Крийк няма коефициент на интелигентност, по-висок от ограничението за скоростта в Арканзас. Мисля, че е или мършавият Кадилак Бейтс, или дебелият Форд Бейтс.

Биано си спомни, че половината Бейтс от Хог Крийк бяха кръстени на автомобилите си. Причината беше, че не могат да четат и си избират такива имена, които да препишат от камионите на свидетелствата за раждане в болницата.

Албиносът изпи бирата си и се оригна.

— Здравсти, братовчеде. Аз съм Биано. Тук ли е Кадилак Бейтс? — усмихна се Биано на огромния си роднина.

Албиносът не отговори, но се обърна и изрева през рамо.

— Янките дойдоха!

— Благодаря за любезната оценка — каза Биано на албиноса, който примига със светлите си очи, без да разбере иронията, сетне попита: — Ти кой си?

— Бронко Бейтс — отговори младият мъж и пак се оригна.

Биано кимна, мина покрай него и влезе в хотелската стая. Всички мебели бяха разчистени. Голямото легло беше разглобено. Останалото беше струпано в коридора. Двайсетина Бейтс бяха седнали в кръг и крещяха, а в средата на стаята се биеха петли. На пода имаше разпръснати пари, а мъжете, които бяха на възраст от двајсет до четирийсет години, псуваха на висок глас.

— Исусе! — възкликна Биано.

Накрая една от птиците падна. Собственикът ѝ извика: „Предавам се“ и грабна петела си, преди победителят да го разкъса. Настъпи суматоха за парите и след няколко минути спор разпределението на печалбата изглежда свърши. Най-сетне планинците видяха Биано и Джон, които стояха на прага.

— Аз съм Биано! — извика той, точно когато един друг огромен роднина излезе от банята с петел под мишница и започна да го развързва за поредната схватка.

Биано влезе в кръга и повтори:

— Аз съм Биано и имам пари за вас.

Това привлече вниманието им.

— Хей, Ехо, намали радиото! — изкрещя Бронко.

Ехо беше близък на албиноса. Роден десет минути след брат си, той се спаси да не го кръстят Студебейкър, на колата на майка си, и получи горе-долу по-свастното име Ехо. Той стана, затътри крака и намали звука на радиото.

— Търся Кадилак Бейтс — каза Биано.

Всички се спогледаха. После един висок мършав мъж стана и се приближи до него.

— Не си ни платил дължимото, братовчеде.

— Затова съм тук.

— Блейзър и Рангър, елате с мен. Останалите да държат птиците. Не искам да пропусна следващата битка.

Кадилак, Биано и Джон излязоха и отидоха на паркинга.

— Радвам се, че отново те виждам — усмихна се Биано.

Кадилак се намръщи.

— Дойдохме чак дотук, защото ни повика, но още не сме се споразумели. Дължиш ни пари за път.

— Не знаех, че доведеш двацет човека — възрази Биано. — Нуждаем се само от пет-шест.

— Знаеш ли кое му е лошото да правиш бизнес с роднини?

— Не.

— Всички вие мислите, че има специално семейно намаление.

— Нали? — ухили се Биано, опитвайки се да разведри атмосферата.

— Бихме целия път от Арканзас дотук, защото каза, че искаш хайка. — Кадилак бръкна в джоба си и му даде лист хартия. Явно някой бе научил планинеца да чете и да пише, защото бе направил списък на всичките им разходи. — Ето, толкова ни струва да дойдем дотук и да се върнем. Слагам по три цента на километър за износване на всяка гума.

Биано взе листа. Сумата възлизаше почти на две хиляди долара.

— Това са много пари — каза той и го даде на Джон, който го прегледа.

— Толкова са — отсече Кадилак. — Другата работа, за която ни каза, ще струва петнайсет хиляди плюс пет процента от печалбата. Стоматологична и медицинска помощ — отделно, ако се наложи. Това е сделката. Няма да се пазарим. Плащай сега, иначе ще се оправяш сам.

— Предполагам, че ще ни трябва подкрепления — рече Биано и Джон кимна.

Биано се приближи до жълтия форд, отвори багажника, взе седемнайсет хиляди долара от парите на „Залива на сабите“ и ги даде на Кадилак. Мършавият планинец ги преброи и ги натъпка в работния си комбинезон.

— Виж какво — каза Биано. — Трябва да престанете с борбите с петли и да мирувате. Някой от другите гости на странноприемницата може да се обади на полицията. Законът забранява борбите с петли. Арестуват ли ви, никаква работа няма да ми свършите.

— Братовчеде Биано, ние не сме твърде цивилизовани и това е факт. Онези момчета там не са много наред и понякога ядат, преди да кажат молитва. Но това никога няма да се промени и ако някой извика ченгетата, ще разчистим всичко, преди да довтасат.

Биано кимна. Вече съжаляваше за решението си. Този клон на семейството се женеше помежду си в продължение на петдесет години. Повечето бяха тъпи като пънове и отчаяно безразсъдни. Това беше опасна комбинация. Не ги помнеше такива, но когато ги видя за пръв път, Биано беше едва десетгодишен и вероятно не бе обърнал внимание. Само си спомняше, че родителите му приготвиха караваната и тръгнаха много по-рано, отколкото бяха предвидили. Мъжете в хотелската стая бяха няколко клона по-надолу на дървото на човешката еволюция. Очите им показваха огромна интелектуална бездна. Но Биано нямаше избор. Томи пътуваше към Сан Франциско. Предстоеше им да осъществят последния етап от измамата. На другия ден щяха да вкарат Томи в „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ и да се опитат да измъкнат от него петте милиона на Джо. Биано се надяваше, че тази сбирщина от недодялани тъпанари ще се появи и ще го спаси навреме.

Той пое към мотела, където го чакаше Виктория. От време на време изпитваше някакво безпокойство, сякаш имаше чувството, че го следят, но когато погледнеше в огледалото, не виждаше никого.

Върна се в седем, но Виктория не беше там. Багажът ѝ бе разопакован до половината. Обзе го необяснима паника.

В осем часа още я нямаше.

Биано се обади на Джон, но и той не знаеше нищо.

В осем и трийсет Виктория отвори вратата.

— Исусе — ядосан и същевременно успокоен каза той. — Не прави повече така. Къде беше?

— Срегнах една бивша съученичка. Изпихме по едно питие и загубих представа за времето — излъга тя.

После се приближи до прозореца, за да дръпне пердетата, и погледна към улицата. Не видя микробуса на ФБР, но знаеше, че са там и чакат. Чувстваше се толкова виновна, че не смееше да погледне Биано.

— Утре ще извършим ужилването — каза той.

СЕДМА ЧАСТ УЖИЛВАНЕТО

„*Saveat emptor. Купувачът да внимава.*“
Латинска поговорка

30.

ВИКЪТ НА ОДОБРЕНИЕТО

Томи се връщаше в Сан Франциско с частния самолет и гледаше двата жълто-кафяви куфара, които бе взел от Насо. Те бяха на пода пред него и съдържаха пет милиона долара в брой. Никога не беше правил такова нещо без разрешението на брат си, но въпреки това се усмихваше. Изгаряше от нетърпение да каже на Джо какво е сторил и как го е постигнал. Представяше си този миг, откакто излетяха. Щеше да се обади на Джо и да го накара да дойде в апартамента му в Атлантик Сити. Джо вероятно щеше да се противи, но Томи нямаше да го моли. Само щеше да се изсмее и да подхвърли нещо като: „Ела, ела, мисля, че ще заслужава изгубеното време“. Щеше да му покаже доклада на геолога от Тексас, където пишеше, че мострата е с чистота деветдесет процента, и да вметне няколко специфични термина от онези, които бе научил, за да покаже на брат си, че не е тъп уличен бияч без мозък и с двайсетсантиметров прът между краката. Дадеше ли този огромен принос за семейството, брат му несъмнено щеше да признае, че Томи е донесъл вкъщи цяло състояние.

Той облегна глава назад и затвори очи. Не беше толкова трудно да си умен. Допусна Джо да го убеди, че винаги оплесква нещата. Но сега щеше да му докаже, че греша. Всеки можеше да бъде умен. Сключването на сделки беше като убиването. Само трябваше да внимаваш, да си осигуриш добри съучастници и да се отървеш от пластмасовите чаши. Томи бе решил, че двамата учени от Фресно ще бъдат пластмасови чаши.

Телефонът в кабината на „Чалънджър“ иззвъня и пилотът Скот Монтгомъри незабавно отговори. Разговорите се осъществяваха чрез новия геостационарен сателит „Сатком 9“ и струваха двайсет долара на минута, затова единственият човек, който използваше телефона, беше Джо Рина.

— Да, господине — каза Скот.

Даниел Рубин, помощник-пилотът, го погледна.

— На борда ли е Томи? — попита Джо.

Намираще се в къщата си в Ню Джърси и гледаше през прозорците към плиткото изкуствено езеро, което бе започнало да замръзва от необичайно ниските температури на твърде ранната зима.

— Да, господине. Летим за Сан Франциско.

— Не искам да му казваш, че си говорил с мен. Кога ще пристигнете?

— След два часа, около десет вечерта. Ще се приземим на летището на „Пасифик Авиешън Флайт Сървис“ — отговори Скот и се запита какво става.

Томи и Джо никога не действаха зад гърбовете си. Доверието между тях беше пословично.

— Добре — каза Джо. — Ако има промяна или Томи те накара да кацнеш другаде, искам да ми се обадиш. И те предупреждавам да не му казваш нищо, инак ще бъда безмилостен към теб. Ясно ли е?

— Да, господине — каза Скот и затвори.

Джо кипеше от гняв. Минаваше осем и той се вторачи в последните проблясъци на здрача, трепкащи по сивите води на езерото. Не можеше да повярва, че Томи му е изменил.

Сетне потисна чувствата си. Щеше да се справи с тази история не емоционално, а методично. Засега разполагаше с някакви снимки, дадени му от Виктория Харт, която в края на краищата беше смъртен враг. Може би се опитваше да го подведе. Джо все още не беше убеден, че тя не е играла някаква роля в измамата с перлата в бижутерския магазин. Томи беше казал, че Виктория е заснета от видеокамерите, но Джо не намери време да ги гледа, а сега брат му предприемаше странни ходове. Може би имаше друго обяснение. Щеше да даде на Томи възможност да обясни. Ако в думите му имаше логика, щеше да накара да убият Виктория Харт заради коварството ѝ. Но ако се оказеше, че Томи наистина краде от него и е замесен в шашмата със зарове в казиното в „Залива на сабите“ и е откраднал пари от неизпраните запаси, тогава Томи щеше да му плати по сицилиански. Нямахше повече да му бъде брат и щеше да умре в агония.

Джо нервно крачеше из апартамента си, докато го измъчваха тези мисли. Очакваше телефонно обаждане от Сан Франциско. Обмисли фактите още веднъж, търсейки правдоподобно обяснение, което може

би бе пропуснал. Със сигурност знаеше, че Томи е взел пари от банката в Насо. Каква причина би имал да открадне пет милиона долара? Защо ще го прави? Ако се нуждаеше от пари, Джо щеше да му даде. От какъвто и тъгъл да разглеждаше въпроса, нямаше друг отговор, освен че Томи го е сторил, за да покаже неуважение. Той бе нарушил доверието помежду им и този факт измъчваше Джо. Не можеше да го избие от главата си.

В същия миг телефонът иззвъня и той вдигна слушалката.

— Да?

— Получи ли информацията? — попита един глас, който Джо добре познаваше.

— Той ще се приземи в Сан Франциско в десет часа. Ще кацнат на „Пасифик Авиешън“. Обади ми се.

— Разбрано.

Мъжът, с когото Джо току-що разговаря, се казваше Рио Уелс. Той беше независим наемник, когото Джо използваше за мокри поръчки. Рио беше бивш командос от силите „Делта“ и бе вършил черната работа на ЦРУ.

Джо крачи из апартамента си още няколко минути. Слънцето вече бе залязло, но той не беше запалил лампите. Не можеше да се овладее. Гневът му нарастваше все повече. Не можеше да стои там затворен като в клетка и да не прави нищо. Грабна телефона, набра номера на една частна авиокомпания и нае самолет за Сан Франциско.

— „Викът на одобрение“ е моментът в измамата, когато мишената напълно е повярвала в заблудата. От там нататък няма начин да се измъкне. Налапал е въдицата и надушва злато — обясняваше Биано на Виктория.

Пътуваха към „Пен Мючуъл Билдинг“, намираща се на две преки от Маркет стрийт, където Джон бе обзавел горните три етажа като офиси на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“. Биано паркира пред съседната сграда, после натисна звънеца. Виктория се огледа. Беше сигурна, че наоколо ще има правителствени коли, но не видя нищо. След няколко минути се появи възрастен пазач. Показаха му през остъклената врата шофьорските си книжки и той намери имената им в списъка, който му бе оставил Джон, сетне ги пусна да влязат.

Качиха се с асансьора на два̀сет и петия етаж и видяха петдесет членове на фамилията Бейтс, които стояха или седяха зад бюрата. Неколцина се бяха настанили на пода. Всички бяха облечени еднакво — предимно в джинси и фланелки. Когато Биано влезе в помещението, те започнаха да ръкопляска̀т. Той беше любимият им братовчед и най-добрият мошеник в играта. Биано беше единственият от семейството, известен като Краля на измамниците.

Последният етаж, където бяха директорските кабинети, беше великолепен. Джон бе свършил огромна работа през последните три дни. Помещенията бяха отрупани с взети под наем старинни мебели, компютри и красиви скулптури, поставени на пиедестали. Боядисаните в бяло стени бяха украсени с хубави картини, сложени в златисти рамки. Обстановката миришеше на класа, пари и успех.

Стив Бейтс се приближи до Биано и стисна ръката му.

— Джон каза на всички да си сложат табелки с имената, защото сигурно не познаваш някои от тези членове на семейството.

Биано се усмихна.

— Страхотно. А къде е той?

— Не знам. Трябваше да е тук. Всеки момент ще се появи.

Виктория се зачуди дали агентите от ФБР не бяха нарушили споразумението и не бяха арестували Джон. Но защо ще го правят? Това би развалило всичко. Тя беше дала дума на Гил... но неговата дума не струваше кой знае колко.

Биано застана пред групата.

— Аз съм Биано — без да е нужно се представи той. Всички се усмихнаха. Бяха го виждали в телевизионното предаване за най-търсените престъпници в Америка. — Благодаря ви, че се съгласихте да участвате в измамата. Джон сигурно ви е казал, че мишената е Томи Рина. Но има и нещо друго. Томи е луд, убиец маниак, който не може да се владее. Загуби ли контрол, няма начин да го овладеете. Той е като неуправляема ракета. Разгорещи ли се, ще започне да стреля. Трябва да знаете това и ако някой иска да се откаже, сега е моментът. Няма да се обидя.

Всички сведоха поглед надолу, поклащайки глави.

— Онова, което изкопчим от него, ще го делим по равно.

Един възрастен мъж на име Тиодор Бейтс от Сан Франциско стана. Беше хубав и имаше късо подстригана бяла брада и буйни коси.

— Това е много мило, братовчеде Биано, но Карол беше член на нашето семейство. Ние разговаряхме, преди да дойдеш, и решихме, че не искаме пари. Правим го заради нея. Не ни се струва правилно да взимаме пари.

Всички измърмориха одобрително.

Биано помълча, сетне кимна.

— Благодаря ви. Това наистина означава много. И така, ето как ще осъществим този етап на измамата. — И той им разказа за ужилването и им обясни какво да правят. Показа им компютърния диск, който Виктория бе програмираше така, че да възпроизведе падането на цената на акциите на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ и можеше да бъде актуализиран с текущата делова информация, която вървеше успоредно с истинския часовник на борсата в Ню Йорк, показващ времето в ъгъла на екрана. — И не забравяйте, всичко трябва да бъде толкова реалистично и безупречно, че мишената изобщо да не се усъмни. Нито за миг не се отклонявайте от ролята, която играете, каквото и да стане.

Те кимнаха и размениха по няколко реплики, после, когато се умълчаха, Биано продължи:

— Измамата, която ще правим, е вариант на „Вълшебният портфейл“. Измислена е от мошеника Уилям Елмър Мийд в началото на века, но печели успехи и до ден-днешен. Основният замисъл е мишената да инвестира в загиваща компания, за да я спаси. „Вълшебният портфейл“ ще купи фалиращата компания в последния момент и ще го направи богат. Задачата ни е да убедим Томи, че „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ издъхва и цената на акциите е толкова ниска, че неговите пет милиона могат да контролират компания за стотици милиони долари. Трябва да бъдем готови да се придвижим във всякаква посока, за да отклоним въпросите на мишената. Томи ще бъде нервен. Остава пет милиона! Вероятно ще доведе счетоводител или адвокат. Може да се откаже в последната минута. Ако това се случи, уредил съм измъкване. Ще изиграем финала другаде. Притиснати до стената.

— Не е ли малко опасно, братовчеде Биано? — попита Тиодор Бейтс.

— Да, но това е единственият начин Томи да загрее за какво става дума. Трябва да го притиснем до стената. Това означава, че и ние

трябва да стигнем до края заедно с него. — Биано ги погледна и се усмихна. — Ето какъв е номерът. „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ е финансово затруднена компания, която ние наистина притежаваме. Има я в списъците на Ванкувърската борса. Утре цената ѝ ще падне благодарение на диска на Виктория. Компанията ще бъде на ръба на фалита. Всички вие сте на път да загубите работата си. Атмосферата трябва да бъде изпълнена с нервна дейност, напрегнати погледи и безнадеждност. Това е „Титаник“ и ние потъваме. Кой ще бъдат акционерите?

Шестима възрастни мъже и две жени вдигнаха ръце.

— След минута с вас ще имаме специален инструктаж. Искам да репетираме. Утре до осем сутринта трябва да сме изгладили всичко. Играта ще продължи до последно. Непрекъснато ще поддържаме напрежение, за да не му остане време да мисли.

Биано заведе „акционерите“ в кабинета на президента на компанията и им говори двайсетина минути. Те щяха да играят ролята на хора с власт и влияние, недоволни големи акционери, които искат да им върнат парите.

В девет и трийсет стана време Биано да тръгне. Налагаше се да бъде на летището, когато Томи се появеше. Зачуди се къде ли е Джон. Трябваше да бъде там за репетицията. Реши да го изчака.

— Отивай на летището — каза Виктория. — Стив и аз ще обясним на хората всичко още веднъж и ще им покажем кабинетите и апаратурата.

Той кимна. Нямахше друг избор. Погледна часовника си за последен път, целуна я и тръгна.

Джон се появи двайсет минути по-късно. Щом го видя, Виктория веднага разбра, че нещо не е наред. Изглеждаше ужасно. Лицето му беше бледо, а очите — зачервени. Беше плакал. Тя го хвана за ръката и го заведе в един от красиво обзаведените кабинети.

— Какво има? — попита тя, опасявайки се от най-лошото.

— Обадиха ми се от болницата в Ню Джърси — с треперещ глас отговори той. — На Кора не ѝ остава много.

— О, Джон, толкова съжалявам.

— Не мога да остана. Тя е в съзнание. Лекарят каза, че могат да поддържат живота ѝ още седем-осем часа. Ако искам да я видя отново и да се сбогувам с нея, трябва да тръгна веднага... Питала за мен.

Виктория трескаво съобразяваше.

— Но, Джон, Томи е видял брошурата, която отпечатахме. Там има твоя снимка като президент на компанията. Ти трябваше да му продадеш контролния пакет. Няма да можем да го направим без теб.

По лицето му се стичаха сълзи.

— Съжалявам. Кора и аз сме женени от петдесет и пет години. Тя е най-добрият ми приятел, Вики. Не искам да ви изоставям, но Кора е моя съпруга. Биано сигурно щеше да ме пусне. Няма да я оставя да умре сама...

Биано сигурно щеше да измисли нещо, за да спаси ужилването от провал, разсъждаваше Виктория. Но според плана от сега нататък той трябваше да бъде с Томи. Нямахме начин дори да се свърже с него и да го предупреди. Утре в осем сутринта Биано щеше да дойде с Томи и играта трябваше да продължи, независимо дали Джон беше там или не. Сега всичко зависеше от Виктория и от Стив. Той не беше правил такива измами, а тя беше държавен прокурор — лъжите бяха най-слабото ѝ място.

— Можеш ли да посочиш някой за свой заместник? — попита тя.

— Не знам. Повечето Бейтс се занимават с измами на дребно — отговори Джон, сетне я погледна изпитателно.

Написа някакъв телефонен номер на къс хартия и ѝ го даде. После ѝ каза какво да направи. След като чу предложението му, Виктория усети, че коленете ѝ се разтрепериха.

— Няма да стане — каза тя.

— Обади му се. Той ще ти помогне.

Джон излезе от кабинета.

Сърцето на Виктория щеше да се пръсне. Отвън бяха агентите на ФБР, а отвътре — петдесетте дребни мошеници. Тя беше хваната в капан по средата и трябваше да се справи с ужилването сама.

31.

ЗАСИЛВАНЕ НА НАПРЕЖЕНИЕТО

Биано пристигна с десет минути закъснение. „Чалънджър“ вече беше кацнал и Томи стоеше пред летището. Изражението му показваше, че му е писнало да виси там. Беше наел жълто-кафяв линкълн. Двата кожени куфара с петте милиона бяха в багажника.

— Къде беше, да ти го начукам?

— Страшно се изнервих. Не мога да намеря доктор Сътън — изхленчи Биано. — Търсих го под дърво и камък.

Беше се преоблякъл в розова риза с къси ръкави и папионка и носеше очукано дипломатическо куфарче.

Томи го погледна и си спомни, че когато за пръв път го видя в „Залива на сабите“, геологът му се стори хубавец.

— На кого му пука за доктор Сътън?

— Ами, не знам как... да се изразя... — Биано махна очилата с дебели лупи, почисти ги с краищата на ризата си, после пак ги нагласи на носа си. — Вероятно си спомняш, че доктор Сътън не беше особено очарован от твоето включване в бизнеса.

— Не ме интересува какво мисли оная торба с кокали.

— Е, не казвам, че може да стане, но... доктор Сътън взе чертежите и триизмерните сеизмични снимки. Материалите за биотермалните извори и антиклиналите, геослушалките, и... замина.

— Голяма работа. Да му го начукам. Изтръгнахме каквото можахме.

— Но аз не мисля, че е взел всичко, за да го сложи в рамка и окачи на стената в дома си, така да се каже...

— Тогава защо ги е взел, тъпако? Писна ми да играем на въпроси и отговори. Изплюй камъчето.

Този шибан учен започваше да ядосва Томи повече от Калиопа Лав. На нея поне можеше да й напъха оная работа в устата, за да я накара да млъкне.

— Тревожа се, че може би е решил да си намери друг партньор. Ако убеди някой от главните акционери в съществуването на залежите

в Оук Крест, ще имаме конкурент в търга.

Ръката на Томи се стрелна и стисна Биано за гърлото.

— Скапанияци такива, пълни сте с изненади. Аз не съм никакъв боклук, когото можете да изхвърлите от играта. Не обичам да губя. Много се ядосвам. Това още не ти ли е станало ясно?

— Да, да, разбрах — изписка Биано. — Моля те, не мога да дишам.

Томи го пусна. Биано пое дълбоко въздух няколко пъти и оправи очилата си.

— Не казвам, че го е направил. Просто не му хареса, че ще делим шейсет на четирийсет. Непрекъснато се оплакваше. Спорих с него, но той си взе нещата и замина. Отначало мислех, че само ще се разходи насам-натам и ще се цупи известно време. Но сега взех да се съмнявам дали няма да се опита да склучи друга сделка.

— Качвай се в шибаната кола — заповяда Томи.

— Имам си кола.

Мафиотът го удари с опакото на ръката си.

Биано се качи в линкълна. Томи седна зад волана.

Няколко секунди след като потеглиха, Рио Уелс запали фаровете на тъмносиньото си волво. Включи на скорост и пое след тях. Никой не видя екипа на ФБР, който бе заел позиция на покрива на административната сграда на „Америка Еърлайнс“ на отсрещната страна на улицата. Агентите се обадиха на служебната кола, която чакаше през две преки.

Томи и Биано спряха пред хотел „Риц-Карлтън“ на Стоктън стрийт. Адвокатът на Томи ги чакаше под големия кристален полилей в богато обзаведеното фоайе. Томи се регистрира. Заведоха го в един просторен апартамент на петнайсетия етаж. Той хвърли куфарите си на леглото. Беше отказал да качат багажа му.

Биано се озова пред адвоката, който правеше впечатление с избуялата растителност на най-неподходящите места — от ушите и носа струяха гъсти кичури, които увенчаваха и веждите му, повдигнати в постоянна изненада. Още по-лошото бе, че се бе издокарал като за погребение. Казваше се Алекс Кордозиан. Адвокатът извади огромна папка от претъпканото си куфарче и я сложи на масата. На етикета

пишеше „Фентрис Каунти Газ и Петрол“. Биано се надяваше, че ще го заблуди лесно. Разчиташе на доказателствения факт, че след като мишената налага вдицата, беше невъзможно да го изкараш от играта. Алчността и мечтите за богатство караха жертвата да забрави предпазливостта. Биано само трябваше да запълни празнотите и постоянно да напомня на Томи колко милиарди са заложили в сделката. Томи не искаше съвети от адвоката си, а само да чуе, че е прав. Поне така предполагаше Биано.

— Разбрах за всичко това едва преди три часа, затова нямах почти никакво време за проверка — оплака се Алекс. — Компанията фигурира във Ванкувърската борса и е много неактивна що се отнася до търговията с акции. Преди четири години акциите ѝ са стрували едно пени, а сега са се вдигнали до девет долара и петдесет цента.

— На кого му пука? — каза Томи и извади от барчето шотландско уиски и газирана вода.

— Стойността на акциите пада. Започнеш ли да ги купуваш на килограм, цената ще хвъркне като китайска ракета. Ще трябва да следваш движението — да плащаш повече за всяка нова акция заради натиска от покупката си. Нещо повече, не са търгувани от години. Компанията може дори да е фасада, която сега някой купува и продава, за да вдигне цената.

— Фасада ли? — възмути се Биано. — Нищо подобно. Какви ги говориш? Компанията е напълно редовна. Просто напоследък има проблеми. Шест години работих там. Притежават много земя. Ето, погледни.

Биано извади някакви документи от куфарчето си.

— Какво е това, по дяволите? — попита Томи.

— Доклади от анализите на акциите. — Докладите, естествено, бяха фалшиви, а заглавията — откраднати. В тях пишеше, че компанията е истинска, но в последно време не върви добре. — Главните акционери са заели най-важната позиция в контролния пакет. Те го контролират и явно не искат да търгуват с акциите.

Биано погледна Томи и попита:

— Откъде намери този тип? Господи, винаги е така. Попадам на нещо наистина голямо, после се появява някакъв адвокат и проваля всичко.

— Само искам да кажа, че внимателно трябва да проучим нещата. Как ще хвърлим пет милиона долара, без да знаем какво точно представлява компанията?

— В момента активна ли е на Ванкувърската борса? — предизвика ги Биано.

— Да — отговори адвокатът с тесните рамене.

— Регистрирани ли са акциите?

— Да, но въпросът не е в това.

— Тогава защо просто не оставим доктор Сътън и неговите партньори да я купят? Да позволим сделката да се изплъзне от пръстите ни — иронично подхвърли Биано. — Нека да губим време, задавайки милиони тъпи въпроси, а другите да печелят милиарди от петрола.

— Господин Рина ме нае, за да анализирам сделката. И точно това смятам да направя — разгорещи се Алекс.

— Само че аз съм съгласен с него — заяви Томи, посочвайки Биано. — Адвокатите прецакват всичко. Доведох те тук, за да документиращ сделката. Нищо повече. А ти започна да задаваш тъпи въпроси. Затова ще напъхам шибаните документи в задника ти.

Алекс го погледна изумен. Що за приказки бяха това, запита се той. Беше работил за Джо Рина в Сан Франциско и Лас Вегас. Джо беше изискан и проницателен бизнесмен. Кордозиан за пръв път имаше работа с Томи, който го бе предупредил, че ако каже на някого, включително и на Джо, ще го убие. Това беше абсурдно. Също като в лошо направен филм. Алекс не харесваше начина, по който стояха нещата с „Фентрис Каунти Газ и Петрол“. В тази работа имаше нещо странно и той се нуждаеше от време, за да проучи задълбочено компанията. И въпреки това този дребен главорез го заплашваше, че ще го убие, защото върши работата си! Алекс беше готов да закриля клиента си при всички обстоятелства. Щеше да направи всичко възможно, за да разубеди грозния мафиот да не сключва прибързана и скъпо струваща сделка.

Разговаряха почти час. Биано отговаряше на въпросите на Алекс Кордозиан бавно, преструвайки се, че не знае отговорите на повечето от тях, защото в края на краищата е само един геолог. Често прекъсваше адвоката, като повтаряше: „Под Оук Крест има огромно богатство. Точка по въпроса“. Настояваше да купят „Фентрис Каунти

Газ и Петрол“ още на другия ден сутринта, преди доктор Сътън да е предприел конкурентен ход. Алекс обясняваше, че ще бъде много трудно, ако не и невъзможно, да проучи нещата за толкова кратко време. Томи се отчайваше и ядосваше все повече.

— Още ли не си свършил? — за пореден път се обърна той към обезпокоения адвокат.

В полунощ Томи изхвърли Алекс и му нареди на другия ден в осем да се яви на двайсет и петия етаж на „Пен Мючуъл Билдинг“.

Мафиотът бе решил да не изпуска от поглед Биано. Каза му, че трябва да остане при него. Не искал Биано да изчезне като доктор Сътън.

Биано отиде в другата стая и легна на дивана. Вторачи се в тавана и се опита да си представи ужилването за последен път. От спалнята се разнасяха стенанията и въздишките от някакво порно. Погледна към Томи и видя, че мафиотът е свалил ципа на панталона си и двете му ръце са между краката.

Биано затвори очи, за да не гледа тази отвратителна картина. Налагаше се да остане с Томи до сутринта.

32.

УЖИЛВАНЕТО

В осем сутринта паркираха пред „Пен Мючуъл Билдинг“. Томи заключи двата пълни с пари куфара в багажника и бързо се отдалечи от колата, без да чака Биано. Насочи се право към стъклените врати на сградата.

— Кога ще е срещата на акционерите? — попита той, когато Биано го настигна.

— Мисля, че в осем и петнайсет.

Вътре цареше оживление. Млад мъж, понесъл купчина папки, се вмъкна в асансьора им, преди да успеят да слязат. Настигна го една млада жена, която задържа вратите, но не се качи.

— Кажи на господин Мънро, че акциите току-що паднаха на пет седемдесет и осем — отчаяно каза той на момичето, което изглеждаше притеснено и разтревожено.

— Не мога да нахлуя там с такава новина — отговори тя. — Занеси на госпожица Луна докладите за барелите на ден от залежите на Изток и Югоизток. А аз ще видя дали господин Хачър ще може да пусне бележка на господин Мънро.

Биано се зачуди коя, по дяволите, е госпожица Луна. Разбра, че му изпращат послание, предупреждение. Беше нащрек, но не знаеше какво е станало.

Навсякъде кипеше трескава дейност. Издокарани консервативно, членовете на семейство Бейтс работеха на компютрите или разнасяха насам-натам папки с доклади. Телефоните звъняха. Изведнъж чу името си. Погледна Томи с надеждата, че мафиотът не знае кой е Биано Бейтс. Томи се беше унесъл в опит да се съсредоточи върху енергичната работа в офиса. Изглеждаше смаян от скъпите произведения на изкуството и множеството забързани, добре облечени напористи млади интелектуалци.

Биано се отдалечи от него и взе слушалката.

— Имаме проблем — информира го Стив. — Тук стана голяма бъркотия. Виктория се опитва да...

Неочаквано една ръка се протегна и прекъсна връзката. Биано вдигна глава и видя, че Томи го гледа гневно.

— Какво правиш, да ти го начукам? — попита мафиотът.

— Щях да се свържа с пейджъра на доктор Сътън и да проверя дали не е тук. Мислех, че ще е добре да разберем какво е намислил, след като може да развали сделката.

Гласът на Биано бе изпълнен с презрителна ирония. Рискува, защото Томи едва ли би го ударил пред всички онези служители на компанията. Очите на мафията блеснаха лудешки, но се въздържа.

— Намери президента — заповяда той, отвори брошурата и посочи снимката на Джон. — Да притиснем този мухльо.

После сграбчи за рамото един от чиновниците и каза:

— Искам да видя Линуд Лейси.

— Господин Лейси не е тук.

— Как така? — изненада се Биано.

— Няма го. Снощи е получил лек сърдечен удар. В болница е.

— Кой води шоуто тук, по дяволите? — изръмжа Томи.

— Госпожица Луна.

— Коя? — попита Биано, като трескаво разсъждаваше.

Не можеше да разбере какво става.

— Госпожица Луна, главният финансов директор от клона в Ноксвил. Долята тук за срещата на акционерите. Извинете, но трябва да занеса информацията за несигурното движение на акциите на господин Стюарт — каза служителят и тръгна.

— Къде е госпожица Луна? — извика след него Биано.

— В кабинета на господин Лейси. Пригответе се за срещата с акционерите.

Томи погледна Биано.

— Бил съм тук само веднъж — каза Биано, — но мисля, че кабинетът на господин Лейси е в ъгъла ей там.

— Къде е Алекс, да му го начукам? — изръмжа Томи, оглеждайки се за адвоката.

— Той не ни трябва — отговори Биано, като се радваше, че косматият арменец не се е появил.

В преддверието на кабинета на президента седеше Елън Бейтс. Преди да се омъжи за Стив, тя практикуваше телефонни измами и правеше шашми от Ню Йорк до Лос Анджелис. Елън имаше дарбата

да бръцолевеи неуморно и беше интелегентна. Бяха я избрали за акционер и Биано се изненада, че сега тя играе второстепенната роля на секретарка на президента на компанията. Нещо ставаше.

— Бихме желали да видим за минутка госпожица Луна — каза той.

— Опасявам се, че това е невъзможно — сряза го Елън и продължи да набира някакъв телефонен номер.

Томи протегна ръка и натисна вилката.

— Няма нищо невъзможно. Вътре ли е тя?

— Готви се за много важна среща с акционерите — сърдито каза Елън и махна ръката му от телефона.

— Чудесно, защото аз съм много важен акционер — изръмжа Томи.

— Аз... още съм...

— На кого му пука? — отсече Томи, мина покрай нея и без да потропа, влезе в кабинета.

Биано го последва.

В средата на стаята, с гръб към тях стоеше госпожица Луна. Държеше голяма купчина листа и говореше по телефона.

— Няма ли друго обяснение, Елън? Някой от главните ни акционери сигурно продава. Затова падат така.

Тя млъкна и се обърна.

Биано я виждаше за пръв път. Госпожица Луна беше на средна възраст, дебела и висока около метър и седемдесет. Беше облечена в черен костюм с панталон, който не успяваше да прикрие огромния ѝ корем. Имаше двойна брадичка и очилата висяха на верижка около врата ѝ. Яките ѝ набити крака опъваха широкия панталон. Биано се зачуди коя, по дяволите, е тя, сетне госпожица Луна заговори и той я позна. Сърцето му се сви. Нямаше начин да изпълнят номера.

— Излезте от кабинета — каза тя. — Готвя се за среща с акционерите. Не може да останете тук.

— Аз съм единственият човек, с когото трябва да се срещнеш — рече Томи и затвори вратата.

После се приближи до бюрото ѝ и изключи телефона.

Джон замина при Кора и Виктория се обади на номера, който ѝ бе дал. Стюарт Бейтс живееше в Лос Анджелис и работеше в телевизионно шоу. Подобно на Карол Сесник, Стюарт беше един от малцината в семейството, които не се занимаваха с измами. Беше гримьор. Виктория му обясни какво иска, но той отказа.

— Трябват ми най-малко два дни, за да направя калъп за тялото — обясни Стюарт. — Освен това имам работа в шоуто. За колко часа ви трябва?

— За осем сутринта. Биано Бейтс ръководи ужилването.

— Кралят на измамниците?

В гласа му прозвуча колебание и леко страхопочитание.

— Да. Много ще ни помогнете. Един от главните изпълнители току-що отпадна.

— Добре. Ще направя каквото мога — обеща Стюарт.

Обади се, че е болен и се качи на самолета. Долята в Сан Франциско с цялата екипировка, която можеше да носи. През това време Виктория се обади на ФБР.

— Искам да говоря с Грейди Хънт — каза тя и след минута я свързаха с него.

— Дотук добре — похвали се Грейди. — Всички са в града. Томи и приятелят ти са в „Риц“. Какво искаш?

— Наредихте ми да се обаждам и аз го правя.

— Тогави ми кажи нещо, което не знам. Например къде отиде старецът с белите коси. Качи се на самолета за Ню Джърси. Наредих на екипа да го чака в Атлантик Сити.

— Джон Бейтс се прибира вкъщи. Не го следете. Съпругата му умира. Той е във от играта.

— Хайде де.

— Няма смисъл да го следите, чу ли? Той ще седи при жена си в болницата. Тази нощ ще се срещна с един човек на име Стюарт Бейтс. И той не знае какво всъщност става. Прави ми услуга. Не участва в играта.

— Изглежда никой не участва в играта. Престъпление без престъпници.

— Ще се обадя утре, преди да започнем — каза тя и затвори, като едва се въздържа да не нарече Грейди тъпанар.

В единайсет и трийсет вечерта посрещна Стюарт Бейтс на летището. Дватамата отидоха в един мотел на няколко преки от офисите на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“. Той поиска стая с вана. Влязоха вътре и Стюарт я помоли да се съблече. Виктория се поколеба, но сетне помисли: „Какво пък, по дяволите?“ и хвърли дрехите си. Застана гола пред него. Той огледа красивото ѝ тяло и се опита да прецени на кои части да сложи подплънки.

— Ще ти направя голям бюст и едри бедра — каза Стюарт и ѝ подаде халат.

Изсипа във ваната три торби специален гипс и я накара да седне на стол в банята, после се залови да моделира лицето ѝ.

— Така. А сега, тялото. Донесох различни видове подплънки. Пробвай ги. Вероятно ще се наложи да ги прекроим, но няма да личат под дрехите. Ръцете ти трябва да са груби. Те са много показателни за човека. Да се надяваме, че онзи тип няма да ги разглежда отблизо. Ще облечеш панталон. Дръж ръцете си в джобовете, за да криеш подплънките. Нямам време да ги правя. Потърси перука в куфара.

Започнаха в 12:50 сутринта и седем часа по-късно, когато слънцето се показа, Стюарт нанасяше финалните щрихи. Виктория наблюдаваше смаяна как се преобразява. Беше я превърнал в дебела жена на средна възраст. В гимназията тя обичаше да имитира учителката си по история, госпожица Лора Луна, която беше огромна и говореше задъхано, с леко писклив глас. Виктория се нуждаеше от нова самоличност, така че Томи да не я познае. Затова реши да пресъздаде госпожица Луна.

Подплънките тежаха над петнайсет килограма и докато стигна до двайсет и петия етаж на Пен Мючуъл Билдинг, тя се изпоти. Преследвачите от ФБР не разпознаха жената, която забързана мина покрай тях и взе такси. Останаха да наблюдават безлюдната мотелска стая. Виктория влезе в президентския кабинет само три минути преди Биано и Томи. И сега стоеше лице в лице с Томи Рина.

— Съжалявам, но в момента не мога да се срещам с никого — заяви Виктория.

— С кого мислиш, че разговаряш? — попита Томи и застрашително се приближи към нея.

— Нямам представа. Не ви познавам. Но ще настоявам да напуснете кабинета ми, иначе ще извикам охраната. Приготвям се за среща с нашите акционери и разполагам само с няколко минути, за да прегледам бележките на господин Лейси.

— Аз притежавам акции за един милион долара от тази петролна компания — каза Томи, отвори куфарчето си и ѝ даде удостоверенията. Тя ги погледна.

— Това са само сто хиляди дяла. В момента акциите вървят под шест долара, което означава, че пазарната стойност на тези удостоверения е само около шестстотин хиляди.

— По дяволите! Искаш да кажеш, че продължавам да губя пари?

— Моля, напуснете кабинета ми.

Биано дръпна Томи настрана и прошепна в ухото му:

— Ако акциите падат, това е добре за нас. Ще можем да купим повече с парите, които имаме. Забрави първия милион. Говорим за милиарди.

Томи се вторачи в него. Накрая явно схвана как стоят нещата и кимна.

Биано си помисли, че трябва да забави нещата. Никога не бе мамил мишена, която разбираше толкова малко от бизнес.

— Проявяваме интерес към контролния пакет от акции на тази компания — каза той на Виктория.

— И кои сте вие?

Стори му се, че гримът ѝ е твърде силен. После Томи каза нещо, което го накара да изтръпне.

— Не те ли познавам? Срещали ли сме се преди?

— Не съм сигурна — отговори тя.

— Да... да. Аз пък съм сигурен. Била ли си във Флорида?

— Защо искате да купите компанията? — попита тя, рязко сменяйки темата. — Това едва ли е възможно на този етап.

— Госпожице Луна — намеси се Биано, — знам, че тази сутрин очаквате група разгневени акционери, които ще поискат парите си. Някой от тях продава бързо, за да поддържа цената ниска.

— Не мога да разисквам вътрешни делови въпроси.

— Сега другите акционери не могат да продават, без да наводнят пазара и да намалят драстично цената. Тъй като всички държат дялове от тези обезценяващи се акции, мисля, че ще искат да ликвидирате

активите. Ако тази сутрин гласуват да го направите, тогава ще се наложи бързо да продавате и ако това стане, наред с падащата цена на акциите, дори Ванкувърската борса ще изпадне в паника и ще замрази всичко. Намирате се в много трудно положение, госпожице Луна. Трябва да се държите с нас като със спасители. Ние сме единствените купувачи на пазар, пълен с продавачи.

— Все още не знам кои сте.

— Това е господин Рина, уважаван бизнесмен. Преди да ме уволнят, защото си вършех работата, аз работех тук. Геолог съм. Доктор Дъглас Кларк.

— О, да. Мисля, че четох заповедта за уволнението ви. Е, и каква е вашата история? Опитвате се да купите компанията и да предадете един урок?

— Предлагаме изход.

— Съжалявам, но не мисля, че продажбата на компанията на такава смуцаваща цена е много добро делово решение... поне не тази сутрин. Като финансов директор, аз съм упълномощена да преговарям за евентуални сделки с „Фентрис Каунти Газ и Петрол“, но не възнамерявам да се възползвам от това си право, докато Линуд Лейси не се почувства по-добре, за да предложи мнението си.

— Какви ги говори тя? — попита Томи.

— Случайно знам, че компанията се разпада — избухна Биано, губейки контрол. — Не разработвате нови кладенци. Разноските по проучванията далеч надвишават приходите ви. Дори не плащате сметките си. Затова не ми обяснявайте кое е най-доброто делово решение.

— Мисля, че трябва да се овладеете, господин Кларк. Били сте уволнен, защото сте си пъхали носа във финансови въпроси, което не е ваша работа. Сега явно си въобразявате, че ще ни купите и ще уволните всички, за да си отмъстите. Това ли е планът? — възмутена повиши тон Виктория.

— Аз наех „Сондажна платформа Западен бряг“ — изкрещя Биано. — Донован Мартин беше мой приятел. По договор имахме задължения към него, а аз само...

В този миг вратата се отвори и в кабинета влезе Тиодор Х. Бейтс — висок и широкоплещест мъж. Занимаваше се с измами със земя в околностите на Феникс и беше долетял специално за ужилването,

организирано от Биано. След него се вмъкна Лутър Х. Бейтс, магистрален мошеник.

— Всичко наред ли е тук? — попита Тиодор, поглеждайки подозрително към Биано и Томи. — Чухме викове.

— Господата се готвеха да си тръгнат — каза Виктория.

— Аз притежавам сто хиляди дяла от тази компания и няма да ходя никъде — заяви Томи.

Виктория го изгледа кръвнишки, после сякаш се умилостави.

— Може би, ако почакате в някой друг кабинет, ще уредя да ви включат в срещата на акционерите.

Томи се обърна и Биано задържа погледа си на Виктория. Тя му намигна и сви рамене. Томи го избута от кабинета. В същия миг Биано видя Алекс Кордозиан. Беше задъхан. Явно току-що бе пристигнал.

— Ще ни пуснат на съвещанието на акционерите — ухили се Томи.

— Закъснях, защото се обадох тук-там. Не можеш да купиш компанията ей така. Не успях да намеря никаква банкова информация за „Фентрис Каунти Газ и Петрол“. Не знаеш какви са дълговете й... Ами ако са вътре със сто милиона? Ще трябва да изплатиш всичко. Ами ако има предявени претенции от други компании? Заведени съдебни дела за стотици милиони? Нямах представа какво купуваш. Може да си навлечеш огромни неприятности. Твърдо съм решен да насоча вниманието ти върху тези неща. Колкото и да ме заплашваш, длъжен съм да ти кажа мнението си. Брат ти никога не би се впуснал така сляпо в някоя сделка, повярвай.

При последните думи очите на Томи се отвориха широко.

— Провери ли всичко това? — попита Биано.

— Да. Разговарях с агента за недвижими имоти на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“. Компанията наистина притежава земята в Тенеси и се почувствах по-добре, когато потвърдиха това, но цената не е осъвременена. Дарението датира от Гражданската война.

— В тази работа има много повече, отколкото са започнали да подозират — прошепна Биано, като дръпна Томи така, че уж Елън да не ги чуе. — Не забравяй за петрола, който е отдолу. Най-голямата стратиграфска моноклинала в Северното полукълбо.

Той го отведе настрана, но Алекс ги последва и продължи да натяква.

— На каква стойност възлизат петролните залежи? Никой не знае. Не е ясно дори дали там долу има петрол. Имаш само думата му. Ами ако кладенецът е плитък?

— Нищо подобно — възрази Биано. — Сигурно се шегуваш. Осемнайсет месеца съм работил по сеизмичността на този обект. Кладенецът е най-малко двацет и пет декара. Налягането на струята е невероятно силно.

— Аз видях петрола — каза Томи.

— Каква част от него? — настоя Алекс. Разгорещи се, защото виждаше, че ограниченото мислене на Томи е засенчено от колебание. — Милиарди барели ли видях?

— Не е нужно да ги види. Аз знам, че са там. Затова е геологията — сърдито изсъска Биано.

— Не съм ги видял, но напълних една гарафа — рече Томи.

— Аха, цяла гарафа. Страхотно. Това струва два долара. С тях не можеш да купиш компанията.

— Виж какво — каза Биано и се наведе към адвоката, който се дръпна назад. — Не ми трябва иронията ти. Две години работих, за да докажа залежите. Нямах представа какво говориш. Още половин час и тази благоприятна възможност няма да съществува.

— Бил съм адвокат на няколко петролни сделки и те съвсем не се сключваха по този начин. Това е безумие. Сутринта се обадох на едни приятели. Според тях тази компания е фалирала в края на 70-те.

— Фалирала в края на 70-те? — удивен повтори Биано.

— Не казвам да не я купуваш, а само да изчакаш. Джо никога не бърза. Ако всичко е точно, компанията ще бъде обявена за продан утре или другата седмица. Не е необходимо да я купуваш сега. Ако настояваш, днес може да преговаряме и да си запазиш правата, после, след като проверя всичко, ще дадем парите.

Това беше решение, което не удовлетворяваше Биано. Алекс със сигурност щеше да разкрие измамата, ако имаше достатъчно време да проучи как стоят нещата. Трябваше да рискува... Той се приближи до бюрото на Елън, взе молив и ѝ написа бележка, докато Алекс постепенно убеждаваше Томи да размисли.

— Какво ще стане, ако не я купиш днес? Големите покупки не се осъществяват така. Не им изсипваш куфар с пари ей така. Това е лудост. Направи го, както би постъпил Джо. Умно.

Алекс най-после бе дръпнал правилната струна и Томи само слушаше и кимаше.

Биано даде бележката на Елън, която я прочете и стана.

— Изчакайте в кабинета на господин Спенсър, докато госпожица Луна получи разрешение да присъствате на съвещанието — каза тя и им показа съседната стая.

Те влязоха и погледнаха през огромния прозорец. На отсрещната страна на улицата светеха рекламните на „Ексън“. Елън ги остави и затвори вратата. После даде бележката на Стив. Там пишеше: „Да подложим мишената на кръстосан огън“.

В кабинета, където чакаха, имаше компютър. Биано го включи.

— Казвам ти да не бързаш — безмилостно продължи Алекс. — Ако наистина имат финансови затруднения, времето работи за нас.

Биано намери съобщенията на борсата и направи знак на Томи и адвоката.

— Погледнете. Вчера акциите на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ са се продавали по десет долара, а тази сутрин са паднали до пет седемдесет и осем... О, не!

Томи се наведе и докато говореха, видя как акциите паднаха на пет трийсет и четири. Програмата на Виктория действаше.

— Това шибано нещо спада по-бързо и от старчески член — отбеляза мафиотът, гледайки гневно екрана.

— Господин Рина — каза Биано, — нямам намерение да стоя тук и да споря с господин Кордозиан. Колкото и да е блестящ по юридическите въпроси, в което съм убеден, той няма представа от петролния бизнес. Аз се занимавам от петнайсет години с това и мога смело да твърдя, че всеки момент акциите ще бъдат замразени на Ванкувърската борса. Явно някой от акционерите продава, без да казва на управителния съвет. Те наблюдават това. Акциите загубиха половината от стойността си само за един ден, а борсата може да спре да търгува с тях и ще ги изключи от списъка. Стане ли това, ние сме абсолютно вън от играта. Една чуждестранна борса ще отмъкне всичко от ръцете ни. Предоставя ни се страхотна възможност, но трябва да бъдем решителни и да действаме незабавно.

Вратата се отвори и Елън подаде глава.

— Госпожица Луна каза, че можете да присъствате на съвещанието. Ще се състои на долния етаж, в голямата зала. Ще ви я покажа.

Томи взе куфарчето си и тримата тръгнаха след нея.

Съвещанието на акционерите приличаше по-скоро на състезание по надвикване. Госпожица Луна се опитваше да въведе ред, но участниците крещяха един на друг.

— Не говорите сериозно! — викаше Ленард Х. Бейтс. — Ако не пристъпим към действие веднага и не поемем нещата в свои ръце, ще замразят дейността ни. Един или повече от нас продават и убиват пазара за всички останали. Трябва да действваме сега, Лора. Продай земята в Тенеси и раздай активите. Разбрах, че имаме купувач.

Всички започнаха да говорят едновременно.

— Господин Лейси има сериозни възражения към ликвидирането на активите и предложението ви е абсурдно — изкрещя Виктория. — Направим ли го, ще останем без работа. Онази земя е ипотекирана срещу банковия ни заем. Освен това някои от разработваните ни участъци са много обещаващи. Още не сме изпаднали в кризисна ситуация.

— Щом не сме, бих искал да чуя дефиницията ви за кризисна ситуация! — излая Тиодор Бейтс.

Всички започнаха да крещят и Виктория плесна с ръце, за да ги накара да млъкнат.

— Моля ви, говорете един по един — извика тя, но около масата се водеха ожесточени спорове.

Биано се наведе към Томи.

— Моментът е назрял. Може и да не ни потрябват всичките пет милиона. Направи предложение.

Томи погледна Алекс, който поклати глава. Мафиотът се облегна назад. Щеше да чака, както предполагаше, че би сторил брат му.

Биано изпадна в затруднено положение, затова направи знак на Тиодор. Време беше да подложат мишената на кръстосан огън.

— Госпожице Луна, бих желал да прекратим за малко съвещанието. В Тексас имам партньори, с които искам да разговарям. Може ли да си починем пет минути? — извика Тиодор.

Врявата в стаята утихна планирано и Виктория каза:

— Добре, мисля, че всички трябва да охладим страстите си. Ще направим пет минути почивка.

— Познавам оная дебела кучка отнякъде — рече Томи. — Не мога да се сетя, но когато става дума за мадами, макар и грозни, имам невероятен инстинкт.

— Да намерим свободна стая и да поговорим — предложи Биано и тримата излязоха.

Слязоха на двайтсет и четвъртия етаж и Биано ги поведе към един от кабинетите.

— Трябва да отида до тоалетната. Веднага се връщам.

Той излезе, преброи до десет, сетне отново влезе.

— Мамка му! Знаех си! — възкликна Биано. — Той е тук!

— Кой? — попита Томи.

— Доктор Сътън. Говори с онзи, възрастния, Тиодор Ланаман, който поиска почивката. Току-що влязоха в една от стаите в дъното на коридора.

— Мислиш, че сключва сделка с него? — попита Томи и по маймунското му лице премина сянка на загриженост.

— Разбира се. А ти как мислиш? Не е дошъл на съвещанието на акционерите да прочете научен доклад. Свършено е с нас — пораженски каза Биано и посочи Алекс. — Ако не беше послушал този тип, вече можеше да сме собственици на компанията.

Отидоха в дъното на коридора и Томи отвори вратата. Вътре имаше два кабинета, преградени с остъклена стена. Дъфи и Тиодор бяха в единия. Другият беше пуст.

Тримата погледнаха през матовото стъкло. Дъфи говореше оживено, но гласът и лицето му бяха неясни. Биано намери телефон с високоговорител и го включи. Незабавно чува разговора.

— Правя всичко, точно както го планирахме — каза Тиодор, който държеше лист хартия. — Това са фактурите.

Биано извади миниатюрен касетофон, за да ги запише.

— Казвам ви, господин Ланаман, те няма да разберат, че участвате в продажбата... Цената пада. Вече е пет петдесет и пет за акция.

— Ще се обадя на посредника си и ще продам остатъка от акциите си. Така ще паднат до четири и петдесет и те отчаяно ще искат

да продават.

— Тогава да действаме — рече Дъфи и двамата излязоха.

— Щом Сътън му е казал за петролните залежи, защо оня тип ще продава акциите си? — попита Томи.

Челото му беше свъсено. Бизнесът си беше трудна работа. Друго си е убиването. Там просто отиваш и го правиш. А в бизнеса се опитваш да изиграеш съперника или да го надхитриш. Понякога нямаше логика.

— Много просто — бавно отговори Биано, — той иска цената на акциите да падне, така че другите акционери да се паникьосат и да побързат да му продадат дяловете си. Така ще поеме контрола над компанията за жълти стотинки.

Томи погледна Алекс и попита:

— Така ли е?

Адвокатът се замисли, после кимна.

— Да... Може би прави точно това — съгласи се той. Явно започваше да вярва в играта. — Като ги купи тук, на съвещанието с акционерите, няма да му се наложи да ги взима официално и да създава по-високи пазарни цени. Освен това ще избегне петдневната проверка на борсата. Много хитро.

— Сега е моментът — рече Биано. — Или те, или ние. Или Ванкувърската борса. Утре по това време компанията и петролът ще принадлежат на друг.

Виктория поднови съвещанието и докато акционерите се настаняваха, в стаята влезе Дъфи и седна зад Тиодор Бейтс.

— Кой е онзи господин? — попита тя.

— Мой помощник — авторитетно отговори Тиодор. — И бих желал да направя предложение на всички тук. Разбирам, че искате да се откажете от компанията, но да се продаде земята в Тенеси на тази цена е престъпление. Винаги съм вярвал във „Фентрис Каунти Газ и Петрол“ и в Линуд Лейси, затова съм готов да изкупя удостоверенията ви на цената, която предлага пазарът днес.

В залата избухна глъчка. Накрая шумът стихна и акционерите отправиха поглед към Тиодор.

— Защо го правите? Акциите непрекъснато падат — попита една от присъстващите.

— Откровено казано, защото от една година съм пенсионер и ми е скучно. Бих желал да управлявам това място. Дайте ми работа, но няма да пиляя толкова много време и енергия, ако не притежавам компанията.

Биано погледна Томи. Мафиотът кимна и Биано скочи.

— Той не се опитва да притежава компанията, а да я открадне! Всъщност Ланаман продава акциите и понижава цената, за да я купи без пари.

— Това е абсурд — изрева Тиодор.

— Нима? — риторично попита Биано, включи малкия касетофон и го сложи на лакираната махагонова маса.

Акционерите чуха записа и гневно се разкресяха.

— Предложението ми още е в сила — извика Тиодор.

— Махни се оттук, да те вземат дяволите! — изрева един от присъстващите. — Няма да ти продам акциите си, дори да ме заплашваш с пистолет.

— Напусни съвещанието, негоднико! — извика друг, стана и протегна ръце към Тиодор Х. Бейтс, който, придружен от Дъфи, бързо излезе от стаята.

Участниците в срещата останаха по местата си и започнаха да се споглеждат.

— Много неприятно — каза един. — Надявах се да продам акциите си. Би ми се искало да намерим друг купувач.

Биано погледна Виктория.

— Кажете му, госпожице Луна. Вие имате това право. Не можете да задържате такава информация.

— Ами, аз... Струва ми се, че всички изпаднахме в паника.

— Кажете му! — настоя Биано.

— Ами, тази сутрин постъпи и едно друго предложение, но аз мисля...

— Друго предложение? — в един глас попитаха всички, преди тя да успее да довърши.

Сега беше ред на Томи величествено да се изправи. Сигурно и Джо се чувстваше така, когато приключва добре обмислена сделка.

— Готов съм да платя в брой — каза той. — Ще изкупя всичките ви акции за пет милиона долара.

— Съгласен съм — извика един от акционерите.

— Включи и мен — провикна се друг, стана и извади удостоверенията си от куфарчето.

Томи се усмихна. Харесваше му да върши бизнес. Същото като да убиваш, само дето оная ти работа не се надървяше. После остави Биано да се занимава с продавачите, а той и Алекс отидоха да вземат от колата двата куфара с парите.

Когато се върнаха, в стаята започнаха трескави продажби. Всеки акционер даваше удостоверенията си за акциите, а Томи му броеше съответната сума. За по-малко от два часа сделката приключи.

Томи седеше и доволно се усмихваше. На масата пред него имаше петдесет-шейсет удостоверения. Каза на Биано, че е време да празнуват.

— Надявам се, че сте щастлив — гневно каза госпожица Луна. — Сега притежавате компанията. Това вероятно ще довърши господин Лейси. — И излезе.

— Познавам тая кучка отнякъде — рече Томи.

Докато Томи прибираше удостоверенията и Алекс му даваше указания веднага да ги заключи в сейф в банката, Биано отиде при Виктория в президентския кабинет.

Тя се бе вторачила през прозореца. Беше замислена. Гледаше към улицата и се питаше колко федерални агенти има там. Биано влезе и заключи вратата.

— Страхотно изпълнение — похвали я той, а тя вяло кимна. — Какво има?

Виктория не можеше да го лъже повече. Хрумна ѝ една отчаяна мисъл. Знаеше, че го обича. Колкото и странно да беше, Биано постоянно се промъкваше в мислите ѝ и с личността си внасяше колорит в ценностната система и възприятията ѝ.

— Биано... полицията знае за това — бавно каза тя. — Сигурно са пред вратата.

— Как са разбрали? — попита той и се вгледа в нея. Трудно беше да разгадае изражението ѝ под дебелия пласт грим.

— Аз им казах.

— Ти? — Усмивката бавно застина на красивото му лице. —
Защо?

— Хванаха ме в Ню Джърси, след като излязох от кабинета на
Джо. Натъкнах се на федерална засада.

Тя седна на ръба на бюрото и докато той слушаше, не вярвайки
на ушите си, му разказа всичко, което се бе случило след завръщането
й в Сан Франциско.

— Защо не ми каза по-рано?

— Предполагам, защото се срамувах. Сега знам, че е било
грешка. Гил Грийн едва ли ще удържи на думата си. Ще ме измами.
Интересува го само едно — да стане заместник-губернатор. Ако не бях
направила това, което искаха, сега щеше да си мъртъв.

Биано дълго я гледа.

— Какво ще правим? — попита тя след продължителното
неловко мълчание. Чувстваше се безпомощна и виновна.

— Мисля да предизвикаме пожар — отговори той.

33.

ПРИТИСНАТИ ДО СТЕНАТА

— Сградата гори! — истерично изкрещя в телефона Виктория точно в 12:35 следобед. — Не можем да излезем! Стълбището е пълно с пушек!

Диспечерът от пожарната получи електронно потвърждение, че в „Пен Мючуъл Билдинг“ има пожар.

— Отидете на покрива! — каза той на уплашената изпълнителна директорка. — Всички да се качат там.

Грейди Хънт видя пушека, който се виеше от прозорците на двајсет и петия етаж и веднага усети, че му предстоят неприятности. Двамата с Денистън се втурнаха към сградата, когато пристигна първата пожарна кола.

— Хей, не влизайте там! — извика пожарникарят, но Грейди и Дени се вмъкнаха вътре.

Във фойето нямаше пушек, но асансьорите бяха пълни с хора, изпаднали в паника. Алармените системи звъняха оглушително.

Пожарникарят хвана Грейди и извика:

— Няма да повтарям. На двајсет и петия етаж има пожар.

— Махни си мръсните ръце! — отговори Грейди, извади значката си и я тикна в лицето му.

— Не ме интересува дори да си президентът Клинтън! Излизай от сградата!

Тогава Грейди и Денистън сграбчиха стъписания пожарникар, повалиха го на земята и влязоха в асансьора. Стигнаха до двајсет и четвъртия етаж, но там вратите се заключваха с компютър. Изскочиха навън, намериха аварийните стълби и изтичаха на последния етаж. Стълбището беше изпълнено с пушек и в следващия миг те видяха защо... На площадката горяха два метални контейнера с отпадъци.

— Това е работа на онова шибано копеле — каза Грейди и хукна по коридора.

Няколко прозореца на източната страна бяха счупени и от тях се виеха кълба дим. Под всеки беше запален по един контейнер за

отпадъци. Нищо друго на пода не гореше. Контейнерите бяха пълни с тапицерията на столовете и изпускаха гъст черен дим.

После агентите чуха бръмчене на хеликоптер.

— Към покрива! — изкрещя Грейди.

Двамата с Денистън извадиха пистолетите и хукнаха нагоре по стълбите.

Биано ги чакаше на покрива. Нанесе силен удар в четвъртитата челюст на Грейди. Агентът отхвъркна назад, строполи се на площадката и изпадна в безсъзнание.

Алекс, Томи и Виктория тичаха към хеликоптера.

Биано погледна стъписания Денистън, който бе насочил пистолет срещу него. Изрита го от ръката му. Двамата се изправиха един срещу друг. Биано не мислеше, че русокосият хубавец ще му създаде големи затруднения. Но Дени се ядоса, кипна от гняв, хвърли се върху Биано и го повали на земята.

Томи видя всичко това от хеликоптера. Дъглас се търкаляше с някакъв тип, когото не бе виждал дотогава.

Мафиотът реши, че сградата гори и побърза да се измъкне оттам колкото е възможно по-бързо. Не видя металните контейнери за отпадъци, които Биано запали. Прибра удостоверенията в куфарчето си, чу, че Виктория извика: „На покрива!“ и хукна, без да задава въпроси. И сега гледаше от хеликоптера как бият личния му геолог. Томи слезе да му помогне.

— Имам място само за още един! — извика пилотът.

Томи още не искаше да се разделя с доктор Кларк, затова се приближи до Денистън, който душеше Биано, и спокойно го ритна в главата. Изправи Биано и го повлече към хеликоптера.

— А другият? — попита пилотът, сочейки Дени, който се бе хванал за главата.

— Каза, че няма нищо против да го вземеш при следващия курс — отговори Томи.

Хеликоптерът се издигна и отлетя. Приземиха се пет пресечки по-нататък и слязоха. Пилотът се върна за последния човек на покрива. Адвокатът беше втрещен. Беше му дошло твърде много за един ден и искаше да се върне в кантората си. Томи, Биано и Виктория взеха такси до „Пен Мючуъл Билдинг“, вмъкнаха се в гаража, качиха се в колата на Томи и изчезнаха, без да ги забележат в суматохата.

— Наздраве за шибания петрол! — каза Томи, вдигна чашата с шотландско уиски и я изпи на един дъх.

Вече изглеждаше пьян и се хилеше на принудително доведената си публика — Биано, госпожица Луна и Уейд и Кийт Съмърланд. Ухото на Кийт още бе превързано от удара на Виктория.

— Къде са момичетата? — обърна се Томи към Уейд, който бе поръчал няколко стриптийзъорки.

— Трябва да дойдат всеки момент, Томи.

— Казваш, че никога не си била в Лас Вегас, а? — попита Томи и Виктория поклати глава. — Виждаш ми се позната. Това ме побърква, но ще се сетя.

Намираха се в апартамента на Томи в „Риц“. Удостоверенията за акциите бяха в отвореното куфарче на масата.

— И така, сключихме сделката — каза той, поглеждайки Биано с крива усмивка. — Тъй като доктор Сътън се оказа шибан предател, няма да му дам дяла. Неговите двайсет процента идват при мен. А що се отнася до твоите двайсет, доктор Кларк, мисля, че са твърде много. Каква работа си свършил?

— Господин Рина — започна Биано, който бе загубил очилата си по време на схватката с Денистън и присвил очи, се преструваше, че едва вижда Томи. — Аз направих всичко. Открих залежите. Без мен нямаше да имате петролна компания. Нали сключихме сделка?

— Имаш ли писмен договор? — злобно се ухили мафиотът.

— Ами, не, но имаме устно споразумение.

— Така ли? Имаш ли свидетели на шибаното устно споразумение?

— Доктор Сътън...

— Той не се брои. Някой друг?

— Не, но сигурно си спомняте...

— Не, не си спомням за никакво споразумение с теб, празна главо. И тъй като остава само твоята дума срещу моята, надявам се, че няма да ме наречеш лъжец, защото ако го направиш, ще измета пода със задника ти. — После Томи се усмихна. Уейд и Кийт се засмяха заедно с него. — Не е толкова трудно да правиш бизнес. Всички разправят, че не било лесно. Нищо работа.

Усмивките на двамата бивши полузащитници бяха напрегнати и неестествени. Томи беше едва метър шейсет и седем, но ги плашеше до смърт.

Джо Рина спря пред главния вход на белия като алабастър хотел „Риц-Карлтън“ на Стоктън стрийт. Слезе от лимузината и стъпвайки на пръсти, се отправи към фойето, където го чакаше Рио Уелс. Без да разменят нито дума, двамата влязоха в бара и седнаха на една маса в дъното. Беше 5:30 следобед и заведението започваше да се пълни. Звънът на чашите и смехът заглушаваше разговора им.

— Какво научи? — тихо попита Джо.

— Не знам какво става, по дяволите, господин Рина, но със сигурност има нещо гнило.

— Казвай.

— Томи наистина се мотае с онзи тип, чиято снимка ми изпратихте. В момента е горе с него и с една дебелана на име Лора Луна. Там са и двама от хората ви от Лас Вегас, Кийт и Уейд Съмърланд.

Джо леко трепна. Преди два месеца бе наел братята Съмърланд да проверят чиповете на Бахамските острови. Каза на Томи да ги наглежда, а сега действаха заедно. Той потисна чувствата си и попита:

— А моите пет милиона?

— Не видях пари, но може да са в дипломатическото му куфарче или в багажа.

— Да. Колко човека имаш тук?

Джо вече кипеше от гняв.

— Петима, заедно с мен. Всички са обучени специалисти, бивши командоси от „Делта Форс“.

— Добре. Да отидем да видим какво е намислил брат ми.

Те излязоха от бара, минавайки покрай Тиодор Х. Бейтс, който взе слушалката и се обади в апартамента на Томи. Изчака телефонът да иззвъни веднъж и затвори, преди Томи да отговори. Иззвъняването щеше да е сигнал за Биано и Виктория, че Джо е тръгнал.

Джо и Рио Уелс се качиха на асансьора за етаж на Томи и срещнаха двама от специалистите, чиито очи приличаха на влажни

камъни. Стояха на аварийното стълбище. Рио се обръщаше към тях само с бойните им псевдоними — Пехотинеца и Морския.

— Предайте на екипа да бъде в готовност — заповяда той.

Пехотинеца, който беше командир на частта, започна да шепне по радиопредавателя си. След минута една врата се отвори. Оттам излезе друг мъж в сив костюм и направи знак на Рио. Приблжиха се до него и влязоха в стаята, без да разговарят.

Вътре имаше още двама мъже и купища сложна апаратура. От стената стърчаха жици.

— Какво е това, по дяволите? — попита Джо.

— Антитерористична апаратура — отговори Рио. — Брат ти е в съседния апартамент. Можеш да го видиш и чуеш.

— Как? — учуди се Джо.

На пода имаше четири отворени куфара — почти празни, а на леглото — два шлема с визьори. На всеки беше прикрепена щурмова пушка, а от огромния мерник, разположен в лявата страна на шлема, се подаваше гъвкав метален кабел. От другата страна излизаше кабел, свързан с компютъра, чиито жици бяха пъхнати в стената.

— Това е направено за терористи, които държат заложници. Онази палка ей там отчита и регистрира точно къде в стената са носещите греди. После, с високоскоростни дрелки пробиваме стената и пъхаме три миниатюрни видеокамери. С помощта на компютъра определяме цветови код на всеки човек в стаята. Терористите са „зелени“, а заложниците — „червени“. Компютърът приема информацията и смесва компонентите. В резултат можеш да виждаш през стената, както и структурните елементи, така че като стреляш, да не засегнеш носещите греди. Сложи си шлем и погледни през мерника.

Джо надяна на главата си шлем, спусна визьора и вдигна пушката.

— Нищо не виждам — каза той.

— Включи захранването — обърна се Рио към един от мъжете.

Бившият командос щракна копчето и Джо мигновено видя какво става в съседната стая. Това беше обагрена в зелено магия. Петимата човека бяха оцветени в различни цветове — трима в червено и двама в зелено. Жената влезе в банята.

— Зелените са главорезите на Томи. Брат ти, жената и онзи тип, който е направил удара в казиното ти, са оцветени в червено. Искаш ли

да чуеш какво си говорят? — попита Рио, натисна друго копче и Джо позна пиянския глас на брат си.

— ... сякаш само той разбира от всичко. Като че ли ако не беше шибаният Джо, нямаше да можем да се изпикаем.

Джо едва се въздържа да не натисне спусъка. Пред никого не бе говорил лоши неща за Томи. Връзката помежду им беше сицилианска. А сега Томи го унижаваше пред непознати. Джо махна шлема. Не искаше да слуша повече.

— Ще очистите ли братята Съмърланд? — попита той.

— Всичко ще стане безшумно — отговори Рио. — Никой няма да чуе нищо. Първо ще ликвидираме тях, за да не пречат по време на операцията.

— Добре. Да вървим. Да го направим — нетърпеливо каза Джо.

Двамата снайперисти сложиха шлемовете, а Джо и Рио излязоха в коридора при Пехотинеца и Морския. Пехотинеца се бе преоблякъл като хотелиерски прислужник и носеше празна бутилка шампанско. Почука на вратата и Томи я откряна.

— Казвай...

— Безплатно шампанско от управителя.

Томи махна веригата и Рио и Морския нахлуха вътре, поваляйки го на пода.

Уейд и Кийт извадиха пистолетите и на стената едновременно се появиха две дупки. Смъртоносният огън покоси двамата полузащитници и белите им ризи се обагриха в червено.

Джо влезе и презрително погледна брат си. Очите му бяха изпълнени със смесица от гняв, обида и разочарование.

— Да, без Джо наистина нямаше да можеш дори да се изпикаеш — каза той. — Радвам се, че си го разбрал.

Томи се надигна на лакти, втрещен.

— Какво правиш тук? Мислех, че си в Ню Джърси.

— Аз пък мислех, че си в „Залива на сабите“. После разбрах, че ограбваш банката ми в Насо.

— Джо... Няма да повярваш. Богати сме!

— Къде са парите ми, Томас? — студено попита Джо.

Никога не го беше наричал „Томас“. Сякаш се обръщаше към непознат.

В същия миг Виктория излезе от банята. Беше махнала подплънките и перуката. Нахлу в стаята със смях.

— Томи, миличък, в банята няма тоалетна хартия и...

Изведнъж спря и се стъписа, виждайки Джо Рина и другите мъже.

Томи най-после се досети къде я бе виждал, но вече беше късно.

— Това си ти... Виктория Харт — каза той.

— Чукаш се с кучката, която се опитваше да ме осъди? — Джо трепереше от яд. Томи никога не го бе виждал в това състояние. — Къде са парите ми, Томас?

— Няма ги, Джо. Купих петролна компания за нас двамата. Погледни.

Той се приближи до масата и грабна отвореното дипломатическо куфарче, за да покаже на брат си удостоверенията за акциите, но те бяха изчезнали. Бяха написани на разтваряща се във вода хартия, каквато използваша букмейкърите за незаконни залози. Виктория ги бе взела незабелязано, докато отиваше в банята и ги бе пуснала в тоалетната. Изчезнаха за секунди.

— Кучко проклета! Ти си ги взела. Бяха тук преди минута. Кълна се, Джо! Кажи му! — изкрещя Томи на Биано. — Разкажи му за петролната компания.

— Не знам за какво говориш, Томи. Каква петролна компания? Няма такова нещо. Просто му върни парите. Не трябваше да ги откъваме. Знаех си — отговори Биано.

— Как така няма петролна компания? Какви ги дрънкаш? Нали използвахме парите, за да купим акциите.

Томи се надигна и Джо го ритна, пращайки го към стената. Томи кипна, скочи и понечи да се хвърли върху него, но в лицето му насочиха два пистолета и той замръзна на мястото си.

Джо зареди оръжието си и бавно го доближи до очите на брат си.

— Къде са парите ми?

— Няма ги, но притежаваме компанията.

— Парите са в багажника на колата — обади се Биано.

В малките кръгли гущерски очи на Томи се четеше объркване и паника.

— Да вървим да видим — студено каза Джо.

Качиха се в асансьора и слязоха в подземния паркинг. Томи беше принуден да даде ключовете на взетия под наем линкълн. Джо отвори багажника. Двата куфара, които Томи бе донесъл от Насо, бяха там. Джо ги отвори и извади няколко пачки, все още с бандероли от Търговската банка на Бахамските острови.

— Как са се озовали тук? — учуди се Томи. Не можеше да повярва на очите си.

— Да сложим край на всичко това — обърна се Джо към Рио, който направи знак някому.

Един микробус потегли, сетне спря до линкълна. На предната седалка седяха двамата снайперисти.

Рио извади пластмасови белезници и ги сложи на Биано, Виктория и Томи, после ги блъсна към микробуса.

— Аз съм твой брат — каза Томи, гледайки в изпълнените с омраза очи на Джо.

— Аз нямам брат. Имах, но той умря.

34. ЕКСПЛОЗИЯТА

Беше десет и трийсет петък вечерта. Грейди Хънт се намираше в микробуса със сателитна чиния, паркиран на Филмор стрийт. Отзад беше горещо и Дени Денистън току-що бе излязъл да изпуши една цигара.

Виктория и Биано бяха в „Риц-Карлтън“. Хората на Грейди седяха в коли, разположени на стратегически позиции около хотела. Отпред имаше агент, преоблечен като носач. Всеки път, когато пренасяше багаж, този нещастник псуваше по микрофона на ревера си колегите си от ФБР.

Пейджърът в чантата на Виктория изпращаше ясен сигнал до „Сатком 6“, който го предаваше на сателитната чиния на синия микробус. Грейди следеше Виктория, наблюдавайки движенията ѝ на електронната карта на екрана пред него. Пейджърите бяха разработени в техническата лаборатория на ФБР. Той обичаше да раздава тези миниатюрни проследяващи устройства на доносниците. Винаги им се обаждаше по няколко пъти, за да им каже, че мисли за тях, но истинската причина беше да активира сателитното проследяване в случай, че устройствата се откачат или бъдат махнати. Виктория и Биано мислеха, че са се отървали от Грейди, но пейджърът издаде местонахождението им за по-малко от пет минути.

Телефонът в микробуса иззвъня и Грейди го грабна. Обаждаше се Гил Грийн от хотелската си стая в центъра на града.

— Какво става? — попита той.

— Още са там. Ще се обадя, когато тръгнат.

— В „Риц“ ли са?

— Да.

— Чудя се какво правят там. Няма логика.

— Да. — Грейди се опитваше да го разкара. В същия миг сателитното проследяване се включи. — Движат се. Трябва да тръгвам.

Той затвори и потропа на задната врата, за да повика Денистън. След няколко секунди Изненадата скочи в микробуса.

— Насочват се към Стоктън — каза Хънт на шофьора, който включи на скорост. — Свържи се с Лари Уайт и му кажи, че тръгваме. Денистън взе микрофона и изпълни разпореждането.

В микробуса на бившите командоси от „Делта Форс“ единият снайперист караше, а другият държеше пушка. С белезници на ръце, Томи седеше срещу Джо и гледаше в безизразните, студени очи на брат си. Биано и Виктория бяха в жълто-кафявия линкълн зад тях с Рио, Морския и Пехотинеца.

— Трябва да ме изслушаш, Джо — каза Томи.

Брат му не отговори.

— Ние притежаваме шибана петролна компания. Това е най-голямата стратиграфска моноклинала в Северното полукълбо. Купих я за двама ни. Разбрах за нея от онези двама типа, които направиха удар в казиното на Бахамските острови. Възрастният е физик, а по-младият — геолог. Работили са за „Фентрис Каунти Газ и Петрол“. Престани да гледаш през мен и слушай какво ти говоря.

Но Джо Рина мълчеше.

— Те са открили онези огромни петролни залежи. Говоря за двайсет и пет декара, Джо. Знам, че това не означава нищо за теб, но размерите са нечувани. Двамата учени са доказали наличието на кладенеца и...

— Купил си компанията? — прекъсна го Джо. — Това ли е историята ти? Но парите са още в колата ти. Мислиш ме за глупак, така ли?

— Не знам какво е станало. Сигурно са...

— Защо се мотаеш с Виктория Харт? Тя се опита да ме напъха в затвора за опит за убийство. Трябваше да очистим трима човека, за да се отървем от нея. И сега я заварвам в хотелската ти стая да те нарича „миличък“. Повдига ми се от теб.

— Тя беше гримирана, Джо. Не я познах. Правеше се на Лора Луна, финансов директор на „Фентрис Каунти Газ и Петрол“. Линуд Лейси, президентът на компанията, получи сърдечен удар и... Слушай, знам, че всичко това звучи глупаво... но ме изслушай и ще...

— Знаеш ли защо престанах да убивам хора и оставих това на теб?

— Слушай, Джо, цялата шибана работа... Всичко ще ти обясня.

— Причината, поради която се отказах от убийствата, беше, че не можех да понасям хленченето на умиращите. Бил си човек, затова недей да хленчиш. Не че спомените вече ме интересуват... но защо не ми помогнеш и не спреш? Ти си история. Разочароваща част от моето минало.

— Как можеш да кажеш такова нещо, Джо?

— Единствената причина, поради която още не съм те очистил, е коприненият ми костюм. От това разстояние ще се изцапам с кръвта ти.

Томи погледна в очите на брат си и видя студена яснота. Разбра, че брат му не се шегува.

— Джо, моля те... изслушай ме...

Но Джо зареди пистолета и стреля. Шофьорът подскочи и едва не изкара микробуса извън пътя. Куршумът прониза гърдите на Томи, пробивайки белия дроб. Той се преви на две и падна на коленете на Джо, разпръсквайки кръв по черния му копринен костюм.

— Глупак — каза Джо и блъсна втрещения си, кървящ брат. — А сега млъквай, чу ли? Не искам да те слушам повече.

Спряха пред входа на „Президио“. Рио паркира линкълна пред микробуса, слезе и отвори портите на старата запустяла военна база. Пространството заемаше пет хиляди декара превъзходна крайбрежна земя и по-рано беше военен команден център на осем щата. Сетне я затвориха поради съкращенията в бюджета. Мястото беше великолепно. Дървените сгради бяха построени в архитектурния стил от началото на века и имаха големи прозорци, гледащи към моста „Голдън Гейт“. Рио отвори портите и застана встрани, докато двете коли влязоха. Качи се в линкълна и потеглиха по булевард „Президио“. Минаха покрай запустялата военна клиника с ниски стрехи и наклонен покрив и щаба. Завиха наляво по булевард „Аргуело“ и се отправиха към възвишенията, оставяйки зад себе си базата и светлините на пътя. Подкараха на юг по стария изровен път и се изкачиха по гористия хълм, където Рио и хората му се бяха обучавали преди години.

— Те са в „Президио“ — каза по микрофона Грейди. Гласът му прозвуча леко обезпокоен. — Може да ги загубим. Да влезем.

Денистън вече бе слязъл от микробуса. Извади крика и разби ключалката на портите. Завиха на юг и се отпавиха към хълмовете, които пазеха старата военна база и пристанището на Сан Франциско.

Снайперистът спря в гористото пространство и дръпна ръчната спирачка. Преди няколко месеца необичайно силен вятър бе повалил няколко дървета в този район. Мястото беше осеяно с дънери, клони и храсталаци.

Изкараха Томи. Краката му се огъваха. Той се запрепъва пред по-малкия си брат. Не му оставаше много. От гърдите и от гърба му течеше кръв.

Биано го видя и веднага разбра, че здравата са загазили. Цялата измама зависеше от това Томи да остане жив, за да даде показания срещу брат си. Биано не предположи, че Джо ще стреля по Томи в микробуса. Ако Томи умреше, нямаше да имат свидетел и Джо Рина щеше да се измъкне чист.

Тръгнаха през шубраците и Рио намери пътеката, водеща към една поляна. Той и екипът му познаваха всеки сантиметър от този участък, особено подземния лабиринт от пещери, построен, за да се подготвят за борба в тунели. Планът беше да убият Томи, Виктория и Биано, да завлекат телата им в някоя пещера и използвайки пластичен взрив и радиодетонатор, да взривят тунела и да погребат труповете под тонове мека пръст. Никога нямаше да ги намерят.

Групата тръгна по пътеката и стигна до поляната. Рио отмести с ритник големия дървен капак, който закриваше отвора към пещерите.

— На колене — заповяда Джо.

Томи вече хрочеше кръв. Свлече се на колене и му се зави свят.

Биано знаеше, че от забвението ги делят само няколко секунди.

Пехотинеца остана на пътя, за да ги пази в гръб. Чу, че идват някакви коли, изпълзя на хребета и погледна надолу към шосето. Видя син микробус със сателитна чиния, следван от няколко коли, пълни с хора. Веднага разбра, че са федерални агенти и грабна микрофона.

— Възникна непредвидена ситуация — докладва той.

— Какво ти е необходимо, за да я отстраниш? — попита Рио, който бе извадил автомата „Хеклер и Кох“.

— Изпрати Морския с огнехвъргачката. Разполагам с по-малко от минута.

Рио издаде заповед на Морския, който хукна към микробуса, извади огнехвъргачката и се завтече към пътя.

Грейди не разбра какво го уцели. Караха към гората на върха на хълма, когато изведнъж целият микробус се запали. Сетне почти веднага резервоарът експлодира. Някой застреля Грейди през покрива и той умря, преди да стигне до металния под.

— Мамка му! — развикаха се агентите на ФБР в колите отзад, когато микробусът излезе от пътя и се прекатури по склона.

Завиха обратно. Морския прекоси хълма и зае позиция от другата страна на пътя. Колите на ФБР профучаха покрай него. Той натисна спусъка и ги заля със струя течна смърт. И двата автомобила се запалиха. Някои от мъжете започнаха да се търкалят в прахоляка, за да се изгасят, други извадиха оръжията. Откриха огън и повалиха Морския с градушка от куршуми. Единият попадна в резервоара на огнепръскачката и взриви Морския, превръщайки го в оранжев облак, който опърли всички и освети небето над тях в зарево от ракетно гориво.

Всички на поляната чуха силната експлозия, която превърна Морския в пепел. Джо насочи пистолета си към Томи.

— Не го прави, Джо — замоли го Биано. — Той казва истината. Всичко беше измама.

Биано и Виктория бяха на колене, а ръцете им — оковани в белезници зад гърба.

— Вярно е — каза тя, — цялата работа беше номер.

Но Джо се прицели в лицето на брат си.

— Начукай си го, Джо — изхриптя Томи.

Виктория още не беше готова да умре, но явно нямаше какво да направи, за да спаси себе си или някой от другите. Неизвестно защо беше спокойна, сякаш всичко това не беше реалност. После се случи

нещо забележително. Погледна крадешком към Биано и видя, че той я гледа. И в онзи миг през изумително сините очи тя проникна в душата му. Въпреки положението, в което се намираха, гледката беше красива.

— Запалете ги — нареди Джо.

Двамата снайперисти дръпнаха плъзгачите на щурмовите пушки. Томи се вторачи в смъртоносната паст на пистолета на Джо. Времето сякаш спря. В същия миг се разнесе далечен тътен.

— Какво става, по дяволите? — учуди се Рио, когато земята започна да трепери. Грохотът ставаше все по-силен, после се чу нечовешки писък...

На върха на хълма изскочи лъскав червен тритонен камион „Шевролет“, който изфуча на поляната. Четирите гуми разпръснаха прах във въздуха. Спря рязко и антената с червено перо силно се заклати. Последваха го още три камиона с червени пера на антените и регистрационни номера от Арканзас. Отзад стояха албиносите Бейтс. Всички държаха пушки помпи. Четирите пушки „Итака“ стреляха едновременно в мрака.

Двамата снайперисти на Рио отвърнаха на огъня. Сетне на поляната изреваха още три камиона. Кънтри музика и бойни викове изпълниха нощта, наред със стрелбата на автоматично оръжие.

Джо се обърна, за да довърши брат си. Биано се хвърли върху него точно преди Джо да натисне спусъка. Макар и с ръце, оковани с белезници зад гърба, Биано го удари с рамо в стомаха и го повали по гръб. Двамата започнаха да се търкалят в меката пръст, но Джо успя да се изправи и насочи пистолета си към Биано. В същия миг Виктория връхлетя върху него, удряйки го по пицъла. Той отново падна и стреля във въздуха. Оръжието изхвъркна от ръката му и се плъзна към дупката в земята, предназначена за техен гроб. Биано скочи и ритна пистолета в отвора.

Отново се нахвърли върху Джо и загуби представа за суматохата зад гърба си. Събра сили и го удари с глава.

Най-после зашеметен, Джо лежеше по гръб. Опита да се надигне. Не знаеше къде се намира. На поляната се водеше престрелка.

Пехотинеца бе заел позиция на височината, но не видя Бейтс от Хог Крик, които подкараха лъскавите си камиони към него. Те бяха

много и накрая той хвърли оръжието и се предаде. Легна по корем, а Бронко и Ехо Бейтс радостно го заблъскаха с юмруци.

Биано видя, че Томи е изпаднал в шок.

— Трябва да го закараме в болница — каза той, докато Шевролет и Кадилак Бейтс режиха пластмасовите белезници с острите си ножове.

Биано и Кадилак пренесоха Томи в един от камионите. Мафиотът губеше съзнание. Изведнъж в далечината се чува сирени.

— Пикникът свърши — отбеляза Кадилак.

Членовете на семейство Бейтс хукнаха към камионите. Биано дръпна Джо да стане и го предаде на Кадилак, който го настани на предната седалка до себе си. Ехо Бейтс седна до мафиота, който гледаше грамадния албинос и се чудеше от коя планета бяха дошли всички тези типове.

— Толкова си готин, че веднага бих те изучукал — ухили му се Ехо Бейтс и Джо разбра, че това не е майтап.

Потеглиха, разпръсквайки се в различни посоки, без да използват пътя. Минаха покрай микробуса на ФБР и намалиха, но Грейди Хънт, Дени Денистън и шофьорът бяха мъртви. Останалите федерални агенти хукнаха към тях, но те не спряха. Трябваше да спасят живота на Томи, инак цялата измама щеше да се провали.

35.

ЗАДЪРЖАЙ, КАТО ПУСКАШ

Никой не знаеше какво се бе случило с Томи и Джо Рина. Двамата братя просто изчезнаха. Нямахте ги от два дни. После, без предизвестие и покана, Виктория Харт влезе в кабинета на Гил Грей в Трентън и застана пред дъбовото бюро на безличния областен прокурор.

— Виктория — студено каза той, — изненадан съм, че имаш дързостта да дойдеш тук... без да споменавам за евентуалното ти съучастие в убийството на няколко федерални агенти в базата „Президио“.

— Нямам нищо общо с убийствата, Гил. Ако ти си ги накарал да ме следят, тогава може би вината е твоя. Доколкото си спомням, следенето не влизаше в сделката ни.

— Мисля, че можем да спорим безкрайно по този въпрос.

— Разбира се. И накрая аз ще спечеля. Не бях издирвана за нищо конкретно. Не можеш да докажеш, че съм знаела нещо за досието на Биано Бейтс, затова зарежи увъртането.

— Предполагам, че има причина за посещението ти.

Изражението му беше все така безучастно.

— Може би има начин да спасим няколко клаузи от първоначалното ни споразумение, Гил, но ще трябва да го променим по някои ключови въпроси.

— Защо?

— Защото вече не държиш добри карти. Всъщност картите ти са ужасни, особено в политически аспект. Разследването ти завърши катастрофално. Загуби трима федерални агенти. Опита се да натопиш помощник-прокурора си. Списъкът на грешките ти е внушителен.

— Разбирам.

— Наистина ли?

— И какво предлагаш?

— Искаш ли въпреки всичко нещата да се обърнат в твоя полза? Какво ще кажеш, ако Томи Рина даде показания срещу брат си?

— Скрила си Томи Рина?

— Никого не крия. Пък и той не е търсен за никакви престъпления, Гил, макар че цял живот ги е вършил. Но Томи знае, че брат му няма да намери покой, докато не го убие. Предпочита да излежи седем години за убийство втора степен, отколкото цяла вечност заради тъпотата си.

— Добре, Томи ще свидетелства. Но никой не е виждал Джо.

— Мога да уредя да ти го доведат пред вратата.

— И какво ще каже Томи?

Виктория бръкна в чантата си, извади купчина листа и му ги даде. Гил ги прегледа набързо, остави ги на бюрото и каза:

— Тук пише, че Джо му е заповядал да убие Карол Сесник, Боби Манинг и Тони Короло. Но самопризнанията не са подписани.

— Подписаният екземпляр е на сигурно място.

— Аха...

— Томи е готов да даде показания пред съда, но ти трябва да направиш няколко неща, за да спечелиш издигането си в политиката.

Гил се умълча. Виктория погледна през прозореца, опитвайки се да не издава безпокойството си.

— Добре. Каква е цената?

— Три неща — отговори тя, като с нежелание отмести поглед към него. — Първо ще обещаеш, че ще съдиш Томи Рина за убийство втора степен, а не първа, и ще му уредиш присъда от седем години.

— Но той е натиснал спусъка.

— Знам, но това е единственият начин да си отвори устата.

— Томи е убиец.

— Списъкът на враговете му е по-дълъг и от този на Кадафи. Томи е очистил твърде много играчи. Вероятно няма да излезе жив от затвора.

— А номер две?

— Ако излежи присъдата си, ще му гарантираш включване във Федералната програма за закрила на свидетеля.

— И последното?

— Ще уредиш всички обвинения срещу Биано Х. Бейтс да бъдат оттеглени.

— Разбирам. Аз съм само един областен прокурор. Федералните власти обикновено не правят онова, което им кажа.

— Престани да ме будалкаш, Гил. И двамата знаем, че силите за борба с организираната престъпност отдавна искат да пипнат братята Рина. Колко пари, мислиш, че са похарчили миналата година, за да изградят обвинение срещу Джо и Томи?

— Нямам представа.

— Четиристотин петдесет и девет хиляди долара, без да се броят разходите и извънработното време. Да ги закръглим на половин милион. Само за една година. ФБР ще се съгласят със сделката, която предлагам, Гил. Ще приберат на топло двете лоши момчета, а ти ще станеш герой.

— Биано Бейтс е в списъка на десетте най-търсени престъпници. ФБР няма да иска да преговаряме за него.

— Той е престъпник с „бяла якичка“. Не проявява насилие. Ако не уредиш неговия въпрос, няма да се споразумеем.

Тя се вторачи в него. Той също фокусира в нея безизразните си очи.

Накрая Виктория стана, затвори куфарчето си и тръгна към вратата.

— Знаеш, че подадох заявление до адвокатската колегия в Ню Джърси да ти отнемат правата. Изненадан съм, че не искаш да преговаряме по този въпрос.

— Вече не желая да бъда адвокат, Гил. Не е забавно, защото разбрах нещо...

— Какво?

— Винаги съм искала правото да се занимава с доброто и лошото, но не е така.

— А как?

— Занимава се със законното и незаконното. Това е съвсем различно схващане, което се отнася до деликатните въпроси в правораздаването. Изхвърля самопризнанията от съдебната зала и не допуска доказателства по технически причини. Тази игра вече не ме интересува. Обади ми се днес до приключването на работния ден. Ако не го сториш, ще предложи сделката на федералните власти. Единствената причина, поради която първо дойдох тук, е, че ти ще се бориш докрай и ще изпълниш исканията ми, защото... за теб всичко се свежда до политика.

Виктория излезе от кабинета, качи се в колата и потегли към Уолингфорд. Имаше три часа път до там.

Когато пристигна и видя родителите си, тя въздъхна облекчено. Прегърна майка си и баща си, после седнаха в кухнята и Елизабет се залови да приготвя сандвичи с фъстъчено масло и конфитюр. Баща ѝ стоеше срещу нея и се усмихваше, сякаш четеше мислите ѝ.

— Какво ще правиш сега, миличка? — попита той.

— Не знам, татко. В момента не съм сигурна.

Тя им разказа всичко. Накрая обясни, че е използвала последното си правомощие в правосъдието, за да регистрира под фалшиво име Томи в болницата към затвора „Ломпок“. Белият му дроб беше пробит, но куршумът не беше нанесъл други поражения. Зашиха раната и му преляха кръв. Томи гневно се съгласи да сътрудничи. Виктория получи подписаните му писмени показания и обещанието да свидетелства срещу Джо.

Останалото беше много объркано. След като Виктория излезе от затворническата болница, Биано ѝ каза, че отива да се разплати с Бейтс от Хог Крик.

На другия ден се обади Джон, който каза, че Биано е взел Роджър и е изчезнал за известно време. Взел четирите милиона със себе си. Виктория остана крайно разочарована, защото смяташе, че Биано прави всичко заради Карол, а накрая бе избягал с парите. Той беше само един очарователен мошеник, който никога нямаше да се промени. Затова тази глава от живота ѝ беше прочетена. И без това не би обикнала престъпник. Не беше стигнала толкова далеч, но въпреки това изпитваше чувство на загуба.

Преди да затвори, тя попита Джон за Кора.

— Кора е на небето — с треперещ глас отговори той.

Изведнъж Виктория се почувства уморена. Качи се в стаята си и легна. Вторачи се в балерините и едва сега видя какво всъщност правят. Съвсем не танцуваха, а само се упражняваха, както правеше Виктория. Може би беше преживяла всичко това, за да открие този основен факт.

— Задържай, като пускаш — промълви тя.

Беше сторила точно това и чакаше в живота ѝ да се случи онова, което трябваше. Не искаше да насилва нещата. Не желаше да помита

всички с пламенната си енергия, а по-скоро да се подхранва с радостта от постиженията си.

Гил се обади в седем и трийсет.

— Не мога да обещаая, че ще осъдят Томи за убийство втора степен.

— Ало, Гил, слушай много внимателно. Ще се изразя с думите на Томи: Начукай си го!

И затвори. След секунди телефонът отново иззвъня. Виктория остави баща си да отговори.

— Господин Грийн те търси, миличка.

Тя пак вдигна слушалката.

— Виж какво, Гил, или ще направиш така, че да осъдят Томи за убийство втора степен и ако излежи присъдата, ще го включиш в програмата, или ще го пусна на свобода и ти да му мислиш, когато започне да те преследва. Нали знаеш, че е ненормален.

— Добре. Но не мога да оттегля обвиненията срещу Биано Бейтс.

Виктория отново затвори. Изчака телефонът да иззвъни, грабна слушалката и извика:

— Не си харчи парите си за телефон, Гил. Това е сделката. Или изпълни своята част, или гледай как ФБР ще го сторят.

— Добре, ще му издействам условна присъда. Ще се признае за виновен и ще получи пет години условно. Но преди това трябва да отговаря за престъпленията си, Вики. Не мога да му ги опростя.

— Добре. Напиши всичко това на хартия. И след като го направиш, ще ти уредя среща с Томи и Джо.

Минаха още десет дни, а Биано не се обаждаше. Виктория се надяваше да го чуе, за да му каже, че вече не е издирван от властите. Започваше да подозира, че никога повече няма да го види. Вероятно Биано беше в Рио де Жанейро и харчеше милионите си. Тя ходеше на дълги разходки и играеше канаста с майка си. Опитваше се да си представи как ще живее без мъжа, в който се бе влюбила.

Доведе до край преговорите с Гил и получи писмен документ за сделката. После му каза къде е Томи. Накрая се обади на Джон в Атлантик Сити. Каза му, че споразумението е оформено и Бейтс от Хог

Крийк трябва да доведат Джо пред полицията в Трентън. Нямахте да им задават въпроси.

— Добре — каза той.

— Говорил ли си с Биано? — попита тя в края на разговора с разтуптяно сърце.

— През тези три седмици той много се промени, Виктория. Вече не е същият. Но не съм убеден дали това е хубаво. Човек като него не може да се превърне в нещо, което не е...

— Мисля, че имаш право, но сигурно си е заслужавало да опита.

Същата вечер Виктория и родителите ѝ отидоха да вечерят в един крайградски клуб. Телевизорът работеше и всички научиха за ареста на Джо Рина и за брат му Томи, който пожелал да даде показания, за да осъдят Джо за убийство първа степен. Всяка новинарска станция излъчваше интервюта с Гил Грийн. Един от репортерите коментираше колко близки са били братята Рина и реторично попита как е възможно Томи, за когото се предполагаше, че е убил човек, за да спаси Джо, сега да свидетелства срещу него.

— Защото — каза Виктория, повтаряйки думите на Биано — взаимоотношенията им никога не са били подложени на достатъчно голямо изпитание.

През нощта спа неспокойно и се стресна, когато нещо скочи в леглото до нея. Надигна се и опипа завивките. В същия миг изскочи Роджър. Размаха опашка и я близна по лицето.

— Роджър, миличък — каза тя, запали лампата и го прегърна.

На хълбока му имаше дълбока рана, но кафяво-черната му козина беше започнала да расте над розовия белег. Виктория го взе и слезе долу. Знаеше, че Биано е някъде там. Накрая го видя седнал на стол край басейна с формата на бъбрек в задния двор на родителите ѝ. Приблужи се, а той се обърна и се усмихна.

— Здравей. Помниш ли ме?

— Съвсем ясно. Той ме събуди.

Тя му подаде териера, но Роджър отново скочи при нея.

— Има добър вкус — отбеляза Биано. — Не исках да те буди. Сигурно се е вмъкнал през някоя отворена врата.

— И ти си седиш тук навън?

— Втора нощ. Можеш да получиш заповед за ограничаване на достъпа ми до дома ти.

— Липсваше ми. Много мислих за теб.

— И аз. Съжалявам, че избягах, Виктория. Вече не съм сигурен какъв съм. Всичко, в което вярвах, се промени.

— Е, нещата не стават бързо.

— Толкова много въпроси... Какво да правя сега? Какъв живот да водя? Какво да сторя с остатъка от милионите на Джо?

— Още ли са в теб?

— Да. Дадох само десетте процента на Бейтс от Хог Крийк. Но нещо ми нашепва, че ако харча от окървавените пари на Рина, ще разруша онова, което съм намерил. Глупаво е, нали? Говоря като истински мухльо.

— Не, мисля, че има логика. Не можеш да задържаш, без да пускаш.

— Тогава трябва да направим нещо. Облечи се. Нужна ми е морална подкрепа.

Двамата отидоха в Трентън. Пътуването продължи два часа. Биано спря пред детската болница.

— Какво ще правиш? — попита Виктория.

— Карол беше медицинска сестра. Отдаде много време и пари на това място. Работеше като вол, после раздаваше половината от припечеленото. Сякаш се опитваше да компенсира заради останалите членове на семейството.

Биано слезе от колата, отвори багажника и извади двата жълто-кафяви куфара.

— Не мога да повярвам, че го правя!

Двамата влязоха в болницата и Биано се обърна към медицинската сестра зад гишетото.

— Искам да направя дарение. С кого трябва да разговарям?

Тя го заведе при един човек на име доктор Фостър, помощник административен директор. Минаваше полунощ, но той работеше върху годишния си финансов доклад. Биано сложи куфарите на бюрото му.

— Искам да направя дарение. Инвестирайте парите и нека годишните постъпления да бъдат изразходвани за изследвания на рака при децата.

— Разбирам. И на чие име бихте желали да запишете дарението?

— На Карол Сесник. Тя беше медицинска сестра тук.

Сетне Биано попълни съответните формуляри.

Доктор Фостър отвори куфарите и видя купчините банкноти с бандерол. Биано вдигна пръст към устните си.

— Никой не ги търси. Не са откраднати. Но вероятно ще бъде по-добре, ако не говорите много.

Върнаха се в колата. Доктор Фостър ги гледаше от стъпалата на голямата болница. Смътно си спомняше медицинската сестра с кръгло, осеяно с лунички лице, на име Карол Сесник.

Биано подкара по главната улица на Трентън, булеварда на неосъществените мечти. Спря колата и угаси мотора.

— Хайде — каза той. На лицето му имаше странна усмивка.

Виктория слезе.

— Какво има? — попита тя.

Биано я поведе по една странична уличка. Влязоха в салон за татуировки на име „Черният ангел“. Там бяха Джон и Дакота. Виктория ги прегърна.

— Какво правите тук? — попита тя.

— Искаха да присъстват на това — отговори Биано и махна ръчния ѝ часовник.

Виктория веднага се досети какво ще последва.

Художникът се залови за работа. Виктория извърна глава, докато братият мъж татуираше ръката ѝ.

Роджър скочи на коленете ѝ и остана там до края. Тя погледна ръката си и се засмя. Там пишеше:

„Б
6/17/97“

Това беше необикновена почетна значка и означаваше повече, отколкото дипломата ѝ по право.

— Но аз не съм Бейтс — с треперещ глас каза тя.

— Имаме кума и кум — рече Биано. — Ако искаш, може да се погрижим и за това.

И два дни по-късно го сториха.

Издание:

Стивън Канел. Мошеникът
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 1998
Редактор: Ани Николова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.